

**КЛУБ „СВЕТЛИНИ СРЕД
СЕНКИТЕ“
НЕПОИСКАНО ДОБРО II**

Част 2 от „Непоискано добро“

chitanka.info

III

— **Край на симулацията! Повтарям, край на симулацията!**

Тя се надигна унесено и замижа от силната светлина. Свали шлема и заоправя косата си. Познати лица се бяха надвесили над нея. Говореха, усмихваха се и я зяпаха нахално. Знаеше имената им, но не ги помнеше. Чертите им се бяха вдълбали в съзнанието ѝ. Дръзки и плашещи, напомнящи ѝ, че е гола пред тях. Чак до костния си мозък.

– Чудесно, Мери!

Тази говореше на нея. Боже, какви бели зъби, каква рекламна усмивка.

– Лей-ди Мариан! Това ще остане в историята...

– Ах... да...

И на този не си спомни името, но помнеше, че е зависима от него. Трябва да бъде приветлива. Да му благодари и да се усмихва.

„Какво знаете за мен? Колко съм далеч, знаете ли? Колко съм друга, чужда на всичко ваше.“

– Емили се включи много смело! Раздели историята на две. Ти направи брутален финал!

– Емили?! Мая... ролята на... грижовница, да.

Мариан се замисли. Защо Емили се справяше така добре с репликите? Обикновено момиче, а е отличничка в играта на живота. Усмивка където трябва, забележка през намигване или чупка в кръста. Хареса ли някого, ще му се опъва, за да поддържа интереса. После ще му се хвърли отгоре и ще разкъса дрехите му.

– Емили е момиче мечта, но не неговата мечта... — промърмори Мариан. Малката сладурана е нормална. Тя се хили, забавлява се и прави хубав секс. Не биваше да я съди. — ... няма такава мечта. Питайте ли нещо?

– Какво планираш за довечера?

Мариан най-сетне успя да се усмихне. Тънко и изкусително... поне така ѝ се искаше.

– Светло бъдеще! — тя се засмя прегракнало. — Поне пет години напред. Омръзна ми да съм хлапе.

* * *

Светлините заиграха по бялата стена. Леона се надигна първа. Рая и Джанар спяха или се преструваха, че спят.

– Момичета! Пуснаха генератора! — Тя скочи от леглото си. — Ставайте! Сънувах нещо. Беше хубаво.

– Марко Делил те отвежда на Земята с бяла шейна. — Джанар се надигна с кисела физиономия. — Днес не е ли събота?

– Четвъртата! — каза Леона. — Ден за почистване на цеха. Поне правим нещо, какво се вкисна?

„Сънувах го! Беше ли сън? Той беше като истински.“

– Мразя... дните... за почистване. — Рая се протегна и се зави през глава.

– Момичета!

– Стига, Леона! — изхриптя Джанар. — Марко тича подир теб, хубаво ти е и ти си хубава. Престани да бръмчиш наоколо. Другите хора не са щастливи, не мислиш ли?

– Щастие?! — Леона спря да се облича и седна на леглото си.

„Пет години съм доброволен изгнаник. Не мога да му предам и дума. Пет години! Той е жив и не е на Земята, но не е и тук. Знам, че ще дойде за мен. Един ден. Прави сте! Не съм нещастна. В душата ми има радост.“

– Сънувах Тони Виола! — обяви Леона. — Каза ми няколко важни новини, но не ги помня. Бяха за някого. Той също се появи в съня.

Двете момичета зяпнаха в недоумение.

– А, Тони ли? Приятел от военното училище. Той... все едно, няма да разберете.

„Каза, че сега трябва да дойдат за мен. Етиен беше там, но не го виждах ясно. Имаше и други, непознати. Етиен беше там и настояваше да дойдат!“

– Е? — Рая повдигна рамене. — Хубав ли е тоя Тони?

– Няма да ти разрешат връзка с някой от Земята — обади се Джанар. — На твое място щях да се държа прилично, за да... казах ти, Леона, хубава си. Марко те харесва, изрядни сте и може да ви одобрят. Това е животът!

– На Дели Осин й позволиха да се омъжи за Рей — подскочи Рая. — Вече е на двайсет. Ще им дадат да си имат и дете, ако продължат така.

„Аз съм повече от изрядна. Научих се. — Леона се усмихна. — Но дете от Марко Делил? Тук?!“

Тя положи усилие да прибере косата си в плитка. Облече горнището на униформата си.

„Синьо за почистване, зелено за училище, за работа — червено, защото е голям гърч.“

– Леона! — Рая стоеше пред леглото й облечена. Джанар вече беше до вратата.

– Да не закъсняваме! — Леона стана и изтича пред Рая. — Все пак, ако ставате по-рано, няма да сме толкова припряни. Нужно ви е търпение, не бързаме за никъде, нали?

– А?! — опули се Джанар.

– Цехът няма да избяга, имам предвид — усмихна се Леона. — И ако закъснеем малко, но се извиним, ако сме спокойни, ще ни простят, Джанар. Момичета сме! Трябва ти само спокоен дух.

– Кой ти го каза това? — сега и Рая се беше опулила.

– Един страхотен мъж. — Леона ги поведе към стълбите. — Наистина е бил красавец някога. Личеше си, като гледаш в очите му.

Сиво-белите стени на цеха изглеждаха чисти. Машините блестяха и Леона се усмихна, мислейки, че това почистване ще е като всички останали.

„Искат да сме непрекъснато заети“ — напомни си тя. Майка й казваше, че така се прави открай време.

„Работа или развлечения, това ще отдалечи човека от човека.“

– Защо не и двете?

– А?! — Джанар спря до нея.

– Да яхнем подочистачките — усмихна се Леона. — И двете!

Тя се затича към машините с „глави“ като спидер и „тела“, напомнящи дебелана с пола.

– Пак момичета на подочистачките — възнегодува Солем.

– Вие си стойте на заготовката. Какво правите в нашия цех? — подвижна им Рая.

Качиха се. Джанар остана долу и недоволството обезкърви мургавото ѝ лице.

„Всички са недоволни от всичко.“

Леона се издигна и полетя към изхода.

– Аз ще мина халето — извика към Рая.

– Аз тук — отвърна момичето.

Халето беше широко, светло и празно. Леона сниши подочистачката, включи на почистващ режим и остави автопилота да ръководи машината. Приятното бръмчене на четките и ароматът на бор я изпълниха. Вече беше далеч от тук.

„Той е близо.“ — Леона докосна съзнанието на Етиен. Още малко и ще може да му говори. Само мъничко.

„Пет години, два месеца и осемнайсет дни“ — напомни си тя. Беше се научила да живее просто. Ученето, работата, търпението. Да изтърпиш държанието на Рая и Джанар през всичките години заедно си беше школа по закаляване на нервите. Призна предателството си пред семейство Делил. Май ѝ простиha. Марко я хареса отново. Той обвиняваше баща ѝ. Мислеше ли, че тя е тук от вина?

„А аз все още се чудя дали не предадох и баща си, отричайки се от него пред семейство Делил. Горкият, нямаше грам характер.“

Понякога ѝ ставаше мъчно за офицер Дим, но все още мислеше повече за майка си. Сънуваше я в стаята си на Земята. Напрегнати сънища, в които и двете страдаха, бягаха от нещо. Когато не можеше да заспи, разговаряше пак с майка си наум. Не смееше да говори с Етиен. За него само се молеше.

Подочистачката зави и Леона осъзна, че е минала половината хале. Не искаше да се връща при другите. Не обичаше да ги слуша, нито да им говори.

„Той е близо! — каза си отново. — Аз съм голяма, красива съм и обичам живота си, защото той, моят живот, е подарък. Ще му го подаря скоро.“

* * *

– Спрете! Спрете... ще дойда. Спрете!

Кериан приближи Кийра в гръб. Закова се точно зад нея и тя трепна.

– Спрете...

Гласът на Етиен звучеше продрано. Беше онзи глас, другият, който познаваха отскоро. Кериан загърна коженото си яке. В коридора беше хладно. Вратата, която ги делеше от каютата на Етиен, му заприлича на леден блок.

– Става все по-зле, нали? — Кериан плъзна погледа си по дългия врат на Кийра. Тя отново се беше подстригала много късо.

– Това те устройва, предполагам? — Кийра се извърна към него и повдигна вежда.

– Напълно.

– Стига, Кериан! Толкова време издържахме. Открихме толкова много. Само той може да убеждава така. Да ни задържи заедно.

– Не може да спи, а когато успее, се случва това. — Кериан я изгледа гневно. — Цената да имаме сигурно убежище.

– Той я плаща — ядоса се и Кийра. — Винаги си показвал, че не ти пука. Какво се промени сега?

– Пак ли има кошмари? — Мая се появи безшумно.

Гласът ѝ ги стресна. Тя се закова на пръсти, както пристъпяше към каютата на Етиен.

– Сложих му гривни и на краката — каза Кийра, избягвайки очите на Кериан. — Говорихме си, докато заспи, и веднага го вързах за леглото. Сега няма да се нарани. Той го приема. Всичко, което предложих.

– Борец за свобода, който спи вързан. — Кериан им обърна гръб. Искаше да се отпусне в своето легло и да се опита да не мисли.

– Ален легна ли си? Днес дежури Кийра, нали? — Мая се затича след него. — Почакай!

Той спря, без да се обръща.

– Какво има? Какво мислиш, че... — Мая протегна ръце към лицето му, но се спря. — Кериан, вече не мога да те разбера. Не

говорим. Когато решиш да кажеш нещо... толкова си груб, саркастичен. На кого си ядосан? Етиен приема това.

– Кошмарите нощем.

– Да, той каза, че може да се справи.

– Знае ли с какво има да се справя? А ти?!

Кериан влезе в каютата си. Тя остана на вратата.

– Не ме ли искаш вече?

– Не става въпрос за теб и мен. Влизай! — Той я изчака и седна на леглото. — Вече не знам какво искам. Няма какво да си кажем, затова не говорим. Бяхме шестима. Един умря.

– Инцидент.

– Умря, а втори е на път да се побърка.

Тя разшири очи.

– Нещата не са каквито ги виждаш. Вярваш на Етиен, той казва, че ще се оправи, и ти го приемаш за истина. Той няма да се оправи, Мая! Ще стане по-зле и ще ни повлече след себе си.

– Не е заразно.

– Напротив.

Тя седна до него.

– Етиен беше вирусоносител от самото начало. Още от „Дуел“! Дори и преди това е бил. — Кериан се изтегна, изпъна крака и сложи ръце под главата си. — Той няма какво да губи, също като тези хора на Земята. Ор, старецът Йоан, Тони. Абсолютни неудачници. Аутсайдери. Кой друг тръгва да прави революции?

– Помогнаха ни. Без тях нямаше да можеш да влезеш в системата.

– Мина много време. Вече не изглеждаме като на снимките, ако изобщо пазят снимки. — Кериан говореше на себе си. — Сега е моментът да „загинем“ и да „възкръснем“.

– Ти наистина го искаш, нали? — Мая стана от леглото. — Искаш да се разделим. Не, не говоря за нас. Искаш групата да се разпадне. Кошмарите на Етиен са твой съюзник.

– Искам това да свърши! — Кериан затвори очи. — Когато спасим момичето, ще се върнем на Земята. Ще продадем кораба в Ливан и аз ще взема моя дял. Мога да им подаря по една нова самоличност за довиждане.

– Защо?! Как ще продължим без теб? — изплака Мая.

– Не съм казал, че искам да продължите. — Той се усмихна криво. — Последен опит да вразумя Етиен.

Мая закри очи и си тръгна. Кериан се обърна към стената. Спомни си думите на Тони Виола — тийнейджъра с коса като каска от Втората световна война.

„Разбивам кодове на ключалки. Практически мога да премина през всяка врата, но сам не е интересно. Имам нужда от Етиен... от тях, за да намеря смисъла.“

– Нуждата да бъдеш воден — промърмори Кериан. — Човекът така и не успя да излезе от стадото.

– Как е, Ален? — Етиен влезе в пилотската каюта и впери поглед в илюминатора. — Не си минал през астероидното поле на ръчна?

– Съм! — ухили се младежът. — Приеми, че това е риск, който мога да поема.

– Ем! — натърти Етиен.

– А?

– Поемем. „Звезда 4“ изгря! Няма начин да ни познаят. „Алианс Сикрет“ все още превозва „непоискарите добро“ с тези ковчези.

– Само дето те наистина оставят някого на площадката. — Ален се почеса по челото. Смръщи се и то се набразди от тънки линийки.

– Ще кацнем през нощта. Шансът да се справим с двама дежурни без инцидент е реален — каза Етиен. — Ще отида за Леона сам. От вас искам два часа време.

– Ей, недей да...

– Така съм решил! — спря го Етиен. — Не се ли върна, изчезвате. Още един шанс да сбъднем мечтата на Константин.

– А моите мечти?! — извика Ален. — От кога Константин стана приоритет? Аз не мечтая за торба с кредити и самота до дупка. Знаеш ли защо направих онзи клуб?

Етиен стисна рамото му.

– Успокой се, Ален.

– Не знаеш — каза младежът, докато превключваше на автопилот. — Искях да бъда в група. Да имаме цел, общи мечти. Ти ни даде това и повече. Константин иска да си тръгне, но когато остане сам или с Мая, все едно. Живяхме на кораба. Крихме се и ни криха.

Планирахме нещо голямо, заедно. Цели пет години! Никой не може да си тръгне от това.

– Всеки е в правото си да опита — въздъхна Етиен и отново се загледа в илюминатора. Беше уморен. Надяваше се Ален да не го попита ще пробва ли да задържи Константин.

– Едно нещо искам да знам. — Ален завъртя креслото към него. От очите му надникна отчаяние с цвят на катран. — Като вземеш онази мацка, спасяваш я, добре, но нали не мислиш да се чупите някъде? Само двамата.

– Не е това.

– Искам да знам, Етиен! — изхриптя младежът. — Жените са способни на какво ли не. Доколко може да ти повлияе тази Леона?

– Тя е... беше дванайсетгодишно дете. — Етиен притвори очи. — Не съм гледал от тази страна. Дори не знам каква е сега. Дали изобщо ще тръгне с мен.

„Етиен!“

– Леона?!

Сърцето му се взриви. Стъпалата му се посипаха със ситни буболечки, които запъплиха нагоре.

– Етиен, какво става?! — питаше някъде край него Ален.

„Етиен. Чуваш ме! Идваш за мен! Етиен...“

– Да.

– Ей! Какво става? Кажу ми, че ме чуваш! — Ален се беше изправил.

– Не бълнувам, когато съм буден. — Етиен го погледна строго. Стисна отново рамото му и го разтърси силно. — Ще остана тук, като вземем Леона. Имаш думата ми! На Земята ще намерим екипаж и ако Константин реши да си тръгне, ще му измислим някаква компенсация.

– За него някаква няма да е достатъчно. — Ален изглеждаше напрегнат. По жълтеникавото му лице бяха избили ситни капчици.

„Етиен, усещам те! Знам накъде се движиш. Ще те чакам, когато кацнете. Ще бъда там!“

– Не прави глупости, Леона! — Етиен се приближи до илюминатора. „Звезда 4“ вече блещукаше в него с големината на футболна топка.

– Какво става? Какво очакваш да направи?! — питаше Ален.

– Отивай да почиваш! — Етиен седна на мястото му. — Ще й дам сигнал. Тя ще ни чака при кацането.

– Не е възможно! Там има общо... колко бяха? Етиен, не можеш да дадеш...

– Отивай да спиш, знам какво правя — нареди той. — Или предпочиташ два часа да трепериш?

„Етиен, уредила съм го! Използвайте южната площадка. Мога да стигна дотам, дори на изключен генератор. Близко е.“

– Южната площадка — повтори той.

Ален се плесна по челото и го остави сам.

– Ще бъдем там след около шест часа. Рано, но все пак при изключени генератори.

Етиен се послуша. Гласът на Леона все още звучеше в главата му, но тя не му говореше в момента.

„Глас на дванайсетгодишно момиченце!“ — напомни си той. Не би могъл да я чува по друг начин. Намислил беше първо да й се скара. Как си бе наумила да го измъкне от кораб на „Алианс Сикрет“, съвсем сама?

– Пет години! — Той се отпусна в креслото. Главата го болеше и сякаш беше станала по-тежка. — Знам ли кого ще спася от „Звезда 4“?

Леона стана с изключването на генератора. Някой в стаята хъркаше свирепо. Реши, че е Джанар.

„Спете, момичета!“

Тя извади прожектора си и го пусна на минимум мощност. Остави го в шкафа, колкото да проблясва за ориентир.

Понечи да облече панталона, който беше събула преди лягане, но се спря. Избра парадната униформа.

„Бялото повече ми отива, макар че златните кантове са смешни.“

– Къде?! — Джанар беше седнала в леглото си и очите й проблясваха в тъмното.

Леона спря пръста си върху активната пластина на прожектора, но не го загаси. Обърна се бавно и изля светлината му в очите на момичето.

– Ааа, махни го!

– Ще изляза да пишкам, идваш ли с мен?

„Мързелива е, ще откаже.“

– С парадната униформа? — Джанар пусна крака на пода. — Ще дойда с теб. Ще събудя и Рая, ако си намислила нещо.

– О... объркала съм. Чакай, Джанар! Да отидем само двете. — Леона запази гласа си спокоен.

– Винаги съм знаела — отрони Джанар. — Толкова спокойна, примерна. Красива си, какво повече искаш?

– Тоалетна. — Леона я приближи.

– Къде мислеше да го направиш? Как? — Джанар я гледаше с влажни очи. — Не те ли е страх?

– Какво си мислиш, че ще направя? — Леона се обърка.

– Ще се обесиш? Ще скочиш от някъде?

„Господи, тя откачи.“

– Така! — Леона я удари с прожектора. Явно не уцели добро място, защото Джанар изхлипа. Удари я втори път, трети. Прожекторът угасна и стаята притихна изведнъж.

„Не те убих! Кажи, че си жива!“ — Тя трескаво затърси с пръсти шията ѝ. Включи отново прожектора. — „Жива е!“

Рая се обърна в леглото си и измляска.

„Боже, благодаря ти! Жива е.“

Леона изтича до гардероба, облече бързо горнището на униформата си, среса се и прибра гребена в раницата. Там беше събрала цялото си имущество.

„Етиен... Идвам!“

Тя излезе, след като изключи прожектора. Тръгна по коридора, опипвайки стената за ориентир. Беше ударила Джанар, но не чувстваше вина. Мрачната, вечно даваща съвети, вечно недоволна Джанар.

„Искаше да напътства. Трябваше ѝ моят живот, за да има свой. Аз и Марко, наместо тя и Марко, защото не може да го има.“

Майка ѝ щеше да каже, че такива момичета са за съжаление.

„Жал ми беше за Тони. Джанар е тренажор за търпение.“

Коридорът зави и Леона стана бдителна. Не можеше да отвори вратата на сектора при спрян генератор, но беше пъкнала парче плексиглас в ключалката на втория десен прозорец.

„Тони правеше така. Плексиглас, пластмаса, найлон, само не метал.“

Трепетът в гърдите ѝ се усилваше. Мислите за Тони, Джанар или парченцето от солница в ключалката я връщаха далеч. В самото начало.

Леона не изпускаше съзнанието на Етиен. Разбра, че той вече е на „Звезда 4“. Тя спря пред прозореца. Мракът заглушаваше виковете в нея, а ръцете ѝ продължаваха да опипват стената. Показалците намериха ръбчето на ключалката. Ноктите им се врязаха във втъкнатото парченце.

„Навътре и надолу.“

Леона натисна силно, провря пръсти в появилия се отвор и смъкна прозореца. Отвън я лъхна хлад.

„Това е.“

Тя издиша задържания въздух и се измъкна леко. Мракът поглъщаше всичко.

Леона тръгна слепешката, водена от нишката, която свързваше съзнанието ѝ с това на Етиен.

„Толкова близо.“

Усети, че не може да диша. В дробовете ѝ се трошеше стъкло.

„Идвам, Етиен! Отвън съм...“

Очите ѝ се премрежиха.

„Трябва да съм спокойна!“

Тя включи прожектора на първа степен, колкото да свети в краката си.

– Ето я там! — извика познат глас.

– Етиен.

Четири тъмни фигури се втурнаха към нея. Леона спря и вдигна прожектора към лицата им.

– Марко?!

„Етиен! Стойте там, хванаха ме!“ — успя да предаде, преди да я приближат. Марко Делил, Рая и двама военни.

– Ръцете горе, госпожице Дим! — нареди единият и пушна прожектора си на пълна мощност.

– Ах! — Леона вдигна ръце към очите си и изтърва своя.

– Реши да ме предадеш втори път — изхриптя Марко. — Този път те изпреварих.

– Джанар има рана, всичко е в кръв — изхълца срещу ѝ Рая с протегнати ръце. Леона видя тъмните петна по тях.

„Етиен, стойте там! Ще се оправя сама.“

Тя усещаше, че той приближава.

– Госпожице Дим, обърнете се. — Вторият военен смъкна белезниците от колана си и тръгна към нея.

– Защо, Леона? — извика Марко.

„Етиен, не идвай. Опасно е!“

Гривните докоснаха ръцете ѝ, но тя се наведе и се изплъзна.

– Няма нужда от това! — извика срещу военния.

– Кажи ми защо? Какво ти липсваше тук? — крещеше Марко.

– Въздух — отговори глас от мрака. Военният с прожектора се срути на земята и отново се стъмни.

– Кой е там? — Другият дръпна Леона към себе си, докато ровеше из униформата си.

„Търси прожектор!“

„Етиен, внимавай!“

Тя прецени на какво ниво от главата ѝ са очите на военния. Разпери пръсти, обърна се рязко назад и ги заби в тях.

– Ааах!

Нея също я заболя. Ръката му бе стиснала твърде силно, преди да изпусне хватката. Леона клекна, взе прожектора си, който досега притискаше със стъпало, и се изправи бавно. Включи го на пълна мощност.

„Етиен!“

– Кой е този? — викаше Рая, дърпайки Марко назад.

– Етиен Мюзи, това било, значи — отрони Марко.

– Хайде!

Леона изтича до Етиен. Стисна ръката му. Двамата се втурнаха към площадката. Някой стреля по тях. После втори път, трети...

– Нямахте да те позная, ако не те бяха хванали.

Леона се опитваше да не диша. Този глас... Миналото нахлуваше в съзнанието ѝ. Тъмният силует на кораба се завъртя пред нея. Етиен я беше понесъл на ръце. Отзад продължаваха да стрелят.

„Добре съм!“ — предаде, обвиняйки ръце около шията му. Беше топъл. Пръстите ѝ потънаха в къдриците му. Тя затвори очи задълго.

– Готово, тръгваме! — каза Етиен. Леона усети пода под краката си, стъпи стабилно и отвори очи. Две непознати момичета и... Кериян Константин стояха пред нея и я гледаха с любопитство.

– Добре дошла — каза русата. Приличаше на призрак. Слаба и бледа, с очи като от стара анимация. Леона ѝ се усмихна, пое дъх и се обърна.

– Етиен... — Забеляза първо белия кичур в къдриците му. Беше променен и въпреки това — същият.

– Пораснала си. — Гласът му пресекна и Леона усети как радостта я изпълва до дъно.

„Той се вълнува, почти колкото мен.“

Тя попиваше топлината на очите му, които галеха лицето ѝ. Долната ѝ челюст се схвана, очите ѝ се премрежиха.

– Красива си. Повече, отколкото можех да си представя.

Тя плуваше в прегръдката му. Беше наедрял.

„Станал си мъж, Етиен.“ — Не намери глас в себе си, затова заговори в главата му.

– Дебел и грозен. — Той се засмя в ухото ѝ, докато я притискаше по-силно.

„Прекрасен, истински мъж!“ — настоя тя. Потъна в съзнанието му. Светлина, пробита от черни куршуми. Изправи се, притисна челото му към устните си. Беше горещо, но тя прие огъня му с цялата си същност.

„Остани така! Остани при мен, Етиен! Много дълго.“

– Вече не бързам за никъде — прошепна той. Десницата му мачкаше косата ѝ. — Успокой се! Не искаш и аз да се разрева пред Кериан Константин, нали?

* * *

– Добър финал!

Светлината простреля очите ѝ и тя ослепя за дълго.

– Да, справиха се с това. Началото беше скучно. Старомодно някак за втора част на историята.

Мариан смъкна шлема. Открехна очи и отново ги стисна. Върна се там, на „добрия финал“. Устните ѝ усетиха отново горещото чело на Етиен. Мислите ѝ потърсиха ума му, за да го погалят с думи.

„Тук съм... аз още съм тук... Марти!“

Тя прогледна стреснато. Не беше вътре. Вече не можеше да има всичко, което поиска. Не можеше да иска.

– Там, където Леона уреждаше срещата с Етиен — говореше режисьорът. — Трябваше да има още нещо. Стана много бързо.

– Емили направи една много безлична Мая. Как добре тръгна, а падна рязко. Не може да си представи героинята си пораснала.

„Няма нужда да си представя. Тя не е тук за това. Нормална е. Нормалното гадже на Марти.“

– Марти?! — Мариан го потърси с поглед. Откри го приседнал на пода, до своето кресло. Преди да се устреми към него, в сърцето ѝ се спусна светкавица. Емили не се мотаеше наоколо. Лампите блестяха и тя стигна до целта си, без да види край кого се промушва.

Истинският Етиен Мюзи беше висок и слаб. Имаше леко гърбав нос, хлътнали бузи и права, светла коса, която беше стегнал в опашка. Очите му, големи и черни, дълбоки и тъжни, задържаха погледа — ето и сега: хванаха нейния и не пускаха, нямаше да я пуснат... В тях Мариан виждаше новия Мюзи. Лидерът, пречупен от идеалите си, унищожен от нечовешката любов на Леона.

„Не може да я понесе. Не можем...“

– Марти — Мариан му кимна и посочи с глава към кафе къта. Той се надигна и я последва. Докато излизаха, тя хапеше езика си и си припомняше сцени от играта.

„Глупаво, сантиментално, натоварено с битовизми и... По дяволите, започваме да губим въображение. Само финалът... играх заради финала.“

– Емили?! — тя го прогледна. Той ѝ дръпна стол да седне.

– Ще дойде за вечерната порция — без желание отвърна Марти. — Всичко е наред. Наистина!

Той се засмя насила. Имаше красива, заразителна усмивка, която блестеше, дори когато очите му бяха мътни от тъга.

„Защо я доведе? Защо е с нея, като го измъчва така?!“

– Сок.

Той поръча два сока и седна, леко прегърбен над масата, сякаш душата му тежеше. Мариан знаеше, че няма да говорят. Марти обичаше да мълчи, когато Емили не пърха наоколо му. Мълчеше, но очите му говореха. Разказваха за революции и космически битки, даваха подкрепа. Тя се усмихна срещу огнения му поглед. В момента ѝ

казваше колко е важна за него играта. Колко е важна Леона, за да забрави живота си с Емили.

„Животът отвън — на кого е притрябвал?“

— Ще вкараме малко екшън. Довечера. — Мариан спря. Думите й звучаха празно. Предпочете и тя да му разкаже нещо с очи. Така се разбираха по-добре.

* * *

Етиен ги събра в пътническия отсек. Покани ги да седнат и да запазят спокойствие, защото нямаше да им казва нищо ново.

— Шест човека сме, това ли беше най-подходящото място? — Кериан го гледаше враждебно. — Търсиш някаква символика, нали?

— В целия ни живот има символика, Кериан. Само трябва да си държиш сетивата нащрек... Както и да е, тук сме за друго.

Той огледа останалите петима един по един.

— В нормален свят хора с твоя талант биха изкарвали добри кредити, без да са престъпници. В нормален свят Мая и Ален щяха да са уважавани заради труда, който полагат за другите, всеки по своя начин. Кийра щеше да има шанс да открие истинската си сила, а Леона... — той й се усмихна, защото видя напрежението в очите й — ... щеше да е ценност, човек с рядка дарба, който пазим и стимулираме да се развива.

— Къде ще си ти в твоя нормален свят? — Кериан повдигна вежда едва доловимо. Леона се обърна към него. В очите й гореше гняв, но Етиен разбра, че няма да каже нищо. Най-вероятно изследваше съзнанието му.

— В нормален свят — Етиен се усмихна — аз нямаше да съм. Нямаше да ме има, Кериан. Щях да нося друго име. Да имам други спомени. Може би щях да съм добър пилот.

— Защо му отговаряш? — изсъска Кийра. — Провокира те, откакто сме тръгнали. Ако иска да си върви, прав му път. Лило е станал бог на компютрите. Никой не е незаменим.

— Стига, Кийра! — Етиен вдигна ръка. — Казах каквото имах да кажа.

— Винаги имаш мнение, *мадам* — усмихна се Кериан.

– Спрете, моля ви! — Мая се изправи. — Етиен, накарай ги да спрат!

– Ти не виждаш ли какво прави? — кресна ѝ Кийра. — Лъскавата му физиономия ти е замъглила очите. Той е...

– Не е! — Леона се изправи пред нея. Стана плавно, а тишината се спусна над всички, като невидим похлупак. — Кериан Константин е един от вас — каза тя. Очите ѝ потърсиха помощ от Етиен, но продължи сама. — Минал е през всичко това заедно с вас и също като вас се е променял. Нима можете да го съдите? Нима всеки от вас не си е мечтал да се махне от този кораб и всичко да свърши?

– Благодаря ти, Леона. Седни — каза Етиен.

– Корабният психолог препоръча търпимост — измърмори без ентузиазъм Кериан.

– Замълчете! — нареди Етиен. — Започнали сме нещо и ще го довършим, каквото и да ни струва. За последен път казвам, че никой не е длъжен да остава. На Земята ще продадем кораба. Кредитите на оставащите ще използваме за делото си. Откаже ли се някой, ще отнесе своя дял. Нека не се разделяме като врагове.

– Какво ще правим без кораб? — извика Ален. — Той е сигурно убежище.

– Идеята ни беше Земята да се превърне в сигурно убежище. Кериан е прав за едно, минало е много време. Забравили са ни. — Етиен кръстоса пръсти върху токата на колана си. — Този кораб ни даде и ни взе достатъчно. Трябва да се отървем от него и да продължим.

– Аз не разбирам защо. — Кийра се намести в креслото си и направи небрежна физиономия. После вдигна показалец във въздуха. — Защо трябва да правим това, което ще е удобно за дезертъорите? Както е тръгнало, само Кериан ще бъде възмезден. Само той иска да си ходи. Ако ще купуваш мълчанието му, Етиен, просто го заплаши с нещо? Можеш и ти да се раздрънкаш. Можеш да го убиеш.

– Той няма да си тръгне. — Леона отново се изправи. Кийра я простреля с поглед.

– Защо трябва да ти вярваме?

– Защото може нещо, което ти не можеш — жлъчно подхвърли Кериан.

– Леона?! — Етиен потърси очите ѝ. — Ти не можеш да четеш мисли. Какво се е променило?

„Съзнанието му! — предаде тя. — Той е като мен. Като мен тогава. Няма да те предаде. Няма да си тръгне, но това го кара... плаши го.“

– Защо не отговориш? — извика Кийра.

Леона се обърна към нея със скръстени ръце:

– Отговорих на Етиен. Това е нещо между нас.

– Още една влюбена в Кериан? Какъв бунт ще поведем с вас?! — продължи Кийра.

Етиен усети бучки лед в гърлото си. Възможно ли беше Леона да се подведе? Да хареса Кериан, както го беше харесала Мая? Да избере него?

– Не я познаваш, Кийра, затова ще те помоля да не я нападаш — каза той. — Изобщо престани да нападаш. Не помагаш с това.

– Всички сме напрегнати — обади се Мая. — Разделим ли се с кораба, това е все едно да имаш жилище и да го продадеш, без да знаеш къде ще отидеш. Все пак аз ще ти се доверя, Етиен. Нека първо това направим — Мая вдигна ръка. — Да гласуваме! Аз съм „за“ продаването на кораба.

– За — неохотно вдигна ръка Ален Рутие.

– Искан ли питане? — включи се и Кийра.

Кериан се огледа.

– Вече си част от нас. Интересно ми е ти как ще гласуваш — каза към Леона.

Тя вдигна ръка. Направи го много бавно, пронизвайки го с поглед. Етиен се зачуди дали му е казала нещо, но реши да не се замисля за това сега. Той също вдигна ръка.

– Пет срещу един — каза, но Кериан го спря.

– Аз не съм против. Това беше моя идея.

– Жалко — усмихна се Етиен. — Пълното единомислие винаги ме е притеснявало.

Леона изследваше каютата си с отегчение. Сгъваемо легло, празни шкафчета, вградени в тапицерията, вградена тоалетна, в която

беше трудно да се завъртиш, ако решиш да съблечеш връхната си дреха.

– Илюминатор за едно око — тя се усмихна през въздишка. Етиен я беше оставил тук без да ѝ обясни нищо.

„Ще се видим по-късно, това каза. Може да означава всичко.“

Тя скри илюминатора. Чувстваше се наблюдавана, когато звездите надничаха в него.

„Той се зарадва да ме види. Хареса ме!“ — напомни си и се изплаши от себе си. Етиен имаше цел. Той беше повел хора. Много хора, защото Кийра спомена Лило.

„Отец Йоан ги е открил! — зарадва се. — Познават се! Ще бъдем заедно на Земята.“

Тя се отпусна в неудобното легло. Не можеше да си обясни защо му е на човек да става военен и да живее на кораб. Да преследва хора. Да екстрадира непокорни и ексцентрични единици до станциите. Така ги водеха там: „единици“. Да бие и убива, защото това му е работата. Ако си работник и правиш силиконови чаши, поне знаеш, че това е труд в полза на някого. Някой ще си купи от тези чаши, а ти ще вземеш пари за това.

„Не е много, но е повече от другото. Не убиваш, не те е страх, че ще се наложи да...“

– Може ли? — някой почука тихо отвън. Леона пусна светкавично пипало и хвана съзнанието му.

– Влез, Кериан! — Тя кръстоса крака пред себе си. Вратата все още беше затворена. — Не съм заключила.

– Предположих, че не си. — Той влезе, изчака вратата да се плъзне зад гърба му и се усмихна хладно. — Мисля, че имаш да ми казваш нещо или много неща — каза без емоция. Съзнанието му беше запечатано като склад с боеприпаси.

– Защо се застъпих за теб ли? — Леона отметна косата от лицето си, докато изучаваше неговото. Приличаше на мраморна скулптура, освен очите — тъмни и проникателни. — Не мога да чета мисли.

– Но можеш да разбереш какво ще направя? — Той смени тежестта си от левия на десния крак.

„Тежест?! Има тяло на балетист. А погледа му... снайперист.“

– Не — каза Леона. — Знам само как се чувстваш. Това обикновено е определящо за решенията, които вземаме.

– Отхвърляш мисленето?

– Човек има време да мисли, когато не е толкова объркан. — Леона бавно се премести към края на леглото си. — Ела, седни!

– Слушай, малката — ядоса се Константин. — Хайде да се разберем за едно. Ти няма да ровиш из мозъка ми, аз ще те оставя на спокойствие.

„Уплашен си!“

– Не искам да оставам сама. — Тя се усмихна. Знаеше, че му въздейства, както въздейства на всички мъже. — Страх ме е!

Очите му се разшириха. Складът за боеприпаси свали бронираната ограда, но остана заключен.

– Не те свалям, Кериан. Нека да бъдем приятели! Като изключоа Етиен, ти си единственият човек на този кораб, на чието приятелство държа.

– Играеш двойна игра — каза той. — Само не знам за кого. За него или за себе си.

– Отидох доброволно на „Звезда 4“, за да играя за себе си? — Леона се усмихна, но в гърлото ѝ кипеше киселина.

– Пет години — разпери длани той.

„Не съм на дванайсет, да.“

– Бих умряла на мига, за да му дам шанс да продължи — изсъска Леона. — Нима се съмняваш?

– Не те познавам, а и е по-лесно да умреш за някой, отколкото да живееш за него — Кериан я гледаше строго. — Ти си още един идеалист, Леона. Още един Ален, още една Мая. Боя се, че точно това ще убие Етиен Мюзи — хората, които го следват сляпо.

„Очаквах го, да кажеш нещо такова. Песимист! Мразя песимисти.“

Тя се облегна на възглавницата. Хрущенето на изкуствената материя я върна у дома.

– Думите ти звучат логично, но в живота няма много логика. Седни, не хапя. Отец Йоан веднъж ми каза, че човешката логика е су... празнота, абсолютно нищо. По-висши закони движат живота ни, Кериан. По-прости... аз наистина не хапя.

– Рано е да се каже. — Той се приближи и се качи на леглото. Седна със свити колене, чак на другия край.

– Срегнах те на паркинга пред университета на Етиен, малко преди да ви хванат — сети се Леона. — Беше с момиче.

– Тя е... една малка част от причината да съм тук.

– О — Леона изкриви устни. — За това не вярваш на никого? Когато срегнах Етиен, той каза, че иска да види почтен човек.

Тя се изпълни с топлината от спомена. Гората и детството ѝ нахлуха в нея. Сламените рогозки на отец Йоан избодоха пръстите ѝ и откраднаха дъха ѝ.

– Няма почтени хора, Леона. Рано или късно всеки става предател, крадец или насилник — гласът на Кериан прозвуча като проклятие. — „Алианс Сикрет“ е продукт на обществото преди нас. Ресурсите на Земята се изчерпвали, а хората ставали все повече, въпреки жертвите, въпреки безумията на онова време. Хиляди жертви по магистрали, барове, училища. Всеки ден родители убивали децата си, деца предавали родителите си. За един шамар баща или майка отивали на съд. След голямата свобода дошла голямата диктатура. Какво значение има, че не помним събитията от две и дванайста?

– Не разбрах ти в какво вярваш — каза Леона.

– В индивидуалността! — Той се замисли. — Човек трябва да си даде шанс, Леона. Трябва да заложи на себе си и да стигне до предела. Затова обаче са необходими условия иии... много кредити.

– Преследвачи! — извика някой отвън. Кериан скочи от мястото си и се хвърли към вратата.

– Леона! — Етиен чукаше на вратата.

– Излез! Аз ще тръгна след теб — нареди Кериан.

– Не сме...

– Направи го! — прошепна той.

Тя скочи долу и излезе.

– Идваш с мен! — Етиен я дръпна напред.

– Какво... става?!

– Проследили са ни. Два преследвача на „Алианс Сикрет“. Трябва да ги разкараме, преди да дойдат още.

– Как ще ги разкараш? — Кериан ги настигна. Леона се стресна от гласа му.

„Какво е станало? Защо не искаше да ни види заедно?“

– Отивай горе, на оръдията! Всички ще се качите там! — отрязва го Етиен.

Леона се взираше в очите му.

– Ти идваш с мен! — каза той.

– Етиен, аз ще съм ти по-полезен долу — спря го Кериан. — Тя не познава кораба.

– Горе, на оръдията! — повтори Етиен. Кийра и Мая тичаха към тях. — Вие също, ще пратя и Ален. Стреляйте по тях, докато не се откажат.

– Какви игри играеш? — Кериан сграбчи ръкава на Етиен.

– Трябва да го чуете, нямаме време! — извика Леона. — Кериан, довери ми се!

– Какво става? — изкрещя Кийра. Ален викаше нещо от пилотската кабина.

– Трябва да ми се доверите! — Етиен рязко издърпа ръката си.

– Хайде! — Кериан дръпна Мая след себе си. — Можем да свалим единия, докато се разправят.

Леона стисна ръката на Етиен.

– Искам обяснение! Не можеш да правиш каквото ти казва тя. — Кийра изглеждаше страшно. Очите ѝ блестяха и се въртяха в кървавите си орбити. Косата ѝ стърчеше като бодли на таралеж.

– Планът е мой, не на Леона. — Етиен ѝ обърна гръб.

Влязоха в пилотската кабина. Кийра не ги последва. Викаше след тях.

„Ще изпуши!“ — каза си Леона. Челото на Етиен блестеше от пот.

– Какво ще правим?

– Минаваме на ръчна. Ще обърна кораба — каза той.

– Таран?!

– Хвани съзнанията им! — Етиен обърна лице към нея. Беше напрегнат и уверен. Беше момчето от гората преди пет години.

– Лесно — усмихна се Леона.

– Първия капитан прати обратно, вторият ще го последва сам. Измисли нещо сигурно, не искам да убиваме.

„Чудесен си, Етиен!“

Тя хвана първия. Отгоре стреляха и не улучиха.

„Върни се! — нареди Леона. – Това е капан! На «Звезда 4» става преврат. Всички са на «Звезда 4», върни се!“

После хвана втория.

„Превземат станцията! — предаде тя. — Този кораб е примамка! Върни се обратно!“

Отгоре стреляха отново. Леона сграбчи съзнанието на Кериан.

„Май те е страх.“

„Не стреляйте! — каза му. — Още малко и ще се махнат.“

– Побързай, Леона! — Етиен стисна рамото ѝ. Щеше да го намрази, ако я беше попитал дали е добре или някоя глупост, която хората казват, за да заглушат собственото си безпокойство.

Хвана отново първия.

„В кораба има хлапета, върни се! Нужен си на «Звезда 4».“

Опита се да си представи какво си мисли онзи мъж там. Убеден е, че полудява, но колегата му докладва същото.

– Ще стане. Не ни заплашват. Не стрелят по нас — зарадва се Етиен.

Отгоре също бяха спрели стрелбата.

„Ако не се върнеш сега, няма да има смисъл да се връщаш изобщо“ — предаде Леона към първия.

– Обръща! — Етиен беше забучил пръст в илюминатора. — Единият си тръгва.

– Този е вторият — усмихна се Леона. — Първият е по-упорит, но съзнанието му се пропуква. Ще го последва.

– Хайде, хайде — Етиен следеше илюминатора. Леона също се надигна. Приблужи го и опря ръка на гърба му.

– Готово! — извика Етиен. — Много добре, Леона!

– Не очакваш и следващия път да проработи, нали? — Кериан стоеше в рамката на люка. Зад него надничаше Мая.

– Следващия път ще измислим нещо друго — каза Етиен.

– Рискът е прекалено голям — Кериан го гледеше остро. — Вече знаят, че имаме телепат. Първата среща е стряскаща, обърква, но втори път няма да се получи.

„Стига, Кериан! При мен се е получавало. Дори с капитан Лестад!“

Той я погледна стреснато. Гърбът му се изпъна.

– Какво има? — попита Мая.

– Ще оставя на автопилот, после ще обсъдим подробно, ако настояваш. — Етиен боравеше с плота рутинно.

– Отказаха се... Дали ще... доведат подкрепление? — Ален спря, за да си поеме дъх. Леона си помисли, че с Кийра зад гърба си и тя би побързала да стигне до другите.

– Никой не може да ни настигне вече. Не могат да ни проследят — започна Етиен.

– Кериан махна устройствата, но преследвачите ни настигнаха — прекъсна го Кийра.

– Тръгнали са веднага след нас. Смешно е да ни изпуснат — Етиен я погледна строго. — Достатъчно, Кийра! Отиваме на Земята.

– Предателят ще си получи сребърниците и ще върви да се обеси на някой клон — подсмихна се Кериан. — Той ще се отърве от вас, а ти, Етиен? Ще се измъкнеш ли?! Помогнеш ли веднъж на някой, без да те е молил за това... Знаеш ли, този проект „Непоискано добро“ е точно за такива като теб.

– Помогнеш ли му, без да те е молил, ще те преследва, докато те унищожи — тихо каза Леона. Очите ѝ срещнаха тези на Кериан.

„Вече знам“ — предаде му. Той само изкриви устни.

– Ей, какво правите вие двамата? — извика Етиен.

– Казах, че тя не ми харесва — изръмжа Кийра.

„Ще ти обясня, ако ми отделиш малко време след вечеря. — Леона се усмихна към Етиен. — Знам, че криеш нещо в каютата си, но при мен няма нищо, което да не искам да ти покажа.“

* * *

– Кой е Константин... Искам името!

Мариан се стресна. Марти беше казал цяло изречение отвън. Черните му очи святкаха заплашително, но нищо в него не трепваше. Плашеше я, когато станеше така мраморно скован. Това не беше Етиен Мюзи. Не беше нейният Марти.

„И все пак е... Не сме вътре. Отвън съм изгубена, как да му кажа това?“

– Беше мой, не помниш ли? Аз го измислих, но го взе... Алекс!

– Не помня... а, Алекс, сецам се...

Марти остана мрачен. Емили повървя до него още малко, обърна се и си тръгна. Не се сбогува. Остави меланхолията си да се носи из

въздуха, докато изгубят бухналата ѝ коса от поглед. Мери я забрави на мига. Погледът ѝ спря на острата скула на Марти. Всеки ден ѝ изглеждаше все по-слаб.

„Като мен отвътре — помисли си неволно. — Все едно вътрешността ми изтича. Изцежда се, капка по капка... Оставам там. В играта!“

– Психологът. Каза, че двама главни герои... — Мери се опита да следва темпото му, без да се задъхва. — Кериан е момче, но е... верен е на Етиен. Не искаха Леона в „панталон“, затова.

– Добре го прави.

– Алекс?

– Да.

– Сок?

– Може.

Марти се прегърби, изпревари я и скри лицето си в разпуснатата коса. Влязоха в бара. Все пак линиите на фигурата му се бяха смекчили. Гневът го бе напуснал внезапно, както се появи.

– Защо си с нея? — не се сдържа Мариан. — Доведе я тук, защо? Той се извърна. Вдигна очи. Заболя я от този поглед.

Седнаха.

– Не може да се живее така.

– Тук сме. — Той въздъхна.

Тя избухна отвътре. „Тук и никъде другаде. Там вътре аз съм жива, Марти! Боря се, обичам, искам да притежавам, да мога... и мога! Коя съм тук, отвън?“

– Ние вече сме, почти сме тях, нали? Гледат ни. Измисляме се все повече. Вътре имаме семейства, история. Печелим тук. Живеем тук.

– Непоискано добро. — Той сведе поглед.

Тя спря задъхана.

– Нали?

– Марти. — Мери искаше да види очите му.

– _Нали?_ — Той ги вдигна. Горяха. Нещо в Мери стана на пепел.

– Искам кафе.

– Лъжа!

Гледаха се, докато получиха две чаши ароматно капучино.

– Храната няма вкус. Тук навсякъде забелязвам всяко боклуче. Мръсотията, петната. Вътре сме заедно... идеята, приятелството. Защо отвън не може...

Мариан спря. Марти не я слушаше. Тя забеляза, че отново е вързал косата си. Май имаше нужда от баня и бръснене.

– Няма да се откажеш, нали?

– Не мога — стреснато отвърна той и очите му се върнаха. Сега в тях имаше топлина и болка.

„Новият Етиен Мюзи!“

Мери отвърна очи от пръстите му, които сега образуваха нещо като пистолет пред лицето му. Зачуди се защо той не иска да познава Алекс, Артур, другите. Защо не е сядал в бара с тях. С Марти идваха само в кафе къта. Винаги бягаха преди останалите, за да се скрият тук. За да заявят, че това е тяхното място и не искат да бъдат обезпокоявани. Можеше да стои с часове срещу му. С часове можеше да гледа лицето му и да не мисли. Да не задава въпроси, нито да иска отговори.

„Съвършено! — каза си тя изумена. — Това било. Щастieto е нещо, което изживяваш сам. Дори да го крадеш от някой друг, си е само твое.“

„Излез, излез, където и да си... Играеш?! Играеш с някой от всичките мен, но аз не знам, кого си избрала. Толкова отчаян ли съм, че да вярвам в това? Да очаквам да си избрала поне един от всички, които съм.“

Мери го прочете три пъти. След последния се почувства в безтегловност, изгърва телефона си, пое дълбоко дъх, но той заседна в гърлото ѝ. Нещо я давеше. Щастие, покосено от болка.

„Марти!“

Виждаше дизайна на блога и със затворени очи. Познаваше го, по-добре от дома си. Всъщност това беше последният ѝ дом. Живееше в него, откакто бе тук. Блогът беше така всеобхватен и необятен за възприятията ѝ, че щеше да ѝ е нужен повече от един живот, за да

разбере всичко в него. Новонаписаното в „лични“ обаче разчете с интуицията си. Знаеше, някак беше сигурна, че не е за Емили.

„Бях пускала коментари, имам регистрация. Знае, че чета там. Знае ли, че е всеки ден?“

Имаше места, които помнеше наизуст. Марти пишеше какво ли не, разкази, есета, импресии и пътеписи. Споделяше доста лични неща, макар да ги кодираше с метафори и символи. В блога имаше агресивни, но и нежни, направо феерични графики и акварели, имаше сложни чертежи, които Мери не разбираше, и снимки, ужасно много снимки на природа и животни.

„Повечето бяха смесица от вечност и меланхолия.“

Тя ги разглеждаше отново и отново. През тях виждаше Марти, попиваше го, затова беше станал част от нея. Нямахше нужда да го притежава физически. Искаше само да го вижда, да посещава неговия свят, без да го променя.

„Но ако той поиска мен? Майка му, сестра му... Емили, убиват го!“

И все пак тези хора, неговите близки, те бяха реални. Нямаха нужда от измислен свят, за да могат да подредят мислите си. Не им трябваше да се превръщат в Леона Дим, за да му кажат „обичам те“.

Тя вдигна телефона си, за да потърси нещо любимо. Имаше нужда да го изчете на един дъх. Отново и точно сега.

Здравей прекрасна. Питала ли си се някога какво значи любовта? Изобщо какво означава да обичаш някого? Много думи са казани за нея, но нищо от тях не ми дава верният отговор. Почвам да се съмнявам, че някога съм обичал.

Едно знам, любовта не е просто двама мляскащи се, омагьосани от чувства приказливци. Не може да е това! Нито пък с часове да седиш блажено усмихнат и да мислиш за другият, докато го няма, а когато той е до теб да си сърдит. Сигурност. Определено и това не е любов.

Мисля си, че от любовта трябва да излезе нещо друго — не просто нещастни или щастливи чувства. Тя трябва да е много повече.

Дали не може любовта да е магията между двама, която ги кара да творят заедно? Иначе какъв е смисълът просто да се обичаме? Какво ще излезе от това? В най-добрият случай щастлив брак, няколко деца и толкова. Не трябва да е така! Или трябва?

Защо да не може влюбените да рисуват заедно? Да пишат заедно, да пеят и да се обичат? Колко позитивно, колко красиво изкуство би било това? Да, някои се примиряват, харесва им цял живот да ходят на работа, да обичат, да мразят, да плюят, да хапят, да се смеят и плачат и накрая да умрат. Аз не искам това. Задавам въпроси.

Какво би станало, ако към любовта се прикачи изкуството? Нали на всички ни харесват нещата, написани, нарисувани или изпени с любов? Ами ако тази любов е два пъти по-голяма? Ако те не се гледат с часове на пълната луна, замечтани в бъдеще, което може още утре да се срине, а творят?

Може би светът ми е малко шантав, и може би ти прекрасна, няма да можеш да погледнеш през кривият макарон през който гледам аз. И да погледнеш, едва ли ще видиш това, което аз виждам. Лека нощ!

Мери въздъхна с пълни очи. Не, не беше тя прекрасната от „писмата“ на Марти. Може би това момиче не съществуваше, но със сигурност не беше и Емили.

– И все пак съм — отрони. — Аз съм тази... аз искам да творим, искам повече от... Ох, Марти. Защо, защо е всичко това? Този страх!

Тя се наведе и вдигна телефона си, който се бе изплъзнал от потната ѝ длан. Прекъсна връзката с интернет и се отпусна на леглото. Не познаваше живота, това беше най-страшната истина. Живяла беше с книги с филми. Живяла беше с мечти и лъжи, за да оцелява по малко, като някоя друга. За да стигне до тук.

„Толкова исках... търсих... исках да се влюбя.“

Мислите ѝ се блъскаха, като птички в тясна клетка. Перата, които хвърчаха, отвличаха вниманието ѝ, но основната тревога висеше като гуле, завързано за душата ѝ.

„Марти иска мен! Господи, защо го срещнах? Защо не съм... Не съм за него! Всичко друго, но себе си... това не мога да му причиня.“

Прииска ѝ се да се разкъса на парченца. Да изчезне, просто да престане да мисли. Какво бе очаквала? Как би могла да спаси Марти, ако не се доближи до душата му?

„Исках съвършеното момиче. За него, само за него.“

Образът на Леона изгря в съзнанието ѝ. Дръзка, усмихната, победителка. Всяка реплика, всеки жест беше измислян прецизно и точно. В реалността не можеш да подредиш нещата така. Да ги направиш брилянтни, без дефект.

„Не може да има такава жена, но Етиен...“

Търсейки, спасявайки в себе си Етиен, Мери се бореше за Марти.

„Той не може да иска мен! Трябва му истинска Леона!“

– Бира... наливна — Той седна на бара до момчето с черната коса. Позна го веднага, но се престори, че не го забелязва.

– Престраши се най-сетне! — Алекс се извърна. В светлите му очи проблясваше ирония, брадичката-катиначе правеше лицето му слабо. Беше облечен в черно и макар визуално да не бе копие на Константин, някак приличаше точно на него.

– Да.

– Противоотрова носиш ли?

– А?

– О, сори. Това трябва да попитам Мюзю, когато се превъплътят в Кериан.

Барманът тупна бирата пред Марти с явна несимпатия. Не го бяха виждали тук. Предпочел бе да е сам, докато обмисля отделните сцени, или само с Мери. Тя поне се интересуваше за повечето от участниците. Знаеше имената им. Имаше мнение за всеки от тях, предположения на какво са способни. Това му беше достатъчно.

– Търсиш мен, предполагам? — Алекс го гледаше прямо, вече без ирония.

– Не, пия бира.

„И все още предпочитам момичетата.“

– За първи път от шест месеца, наздраве!

– Играеш? — Марти се засмя малко нервно, но успя да запази хладнокръвие. — Не сме вътре.

– Едно и също е. — Алекс не спираше да го съзерцава. — Поне за теб.

– Наздраве! — Марти вдигна чашата си. „Само да не я изпусна. С тия потни пръсти...“

– За най-големия!

– Хех — Марти оглеждаше празните сепарета.

„Хотелът е малък. Вероятно е нает само за нас и екипа.“

Все пак се замисли как така забелязва всичко това едва сега. Беше минавал отгук, дори беше влизал в бара в самото начало на шоуто. От тук бе поръчал чай в пластмасова чаша за Мери, когато я видя да трепери в мокрите си дрехи.

„Преди шест месеца?! Може би съм луд!“

– Виждаш ли финала? — рязко смени темата Алекс.

– Кой... ааа... защо аз?

– Мислех, че ще сме откровени. Дойде да говорим.

– Самонадеян си. Повече от Константин.

– Жив съм и ми пука!

Помълчаха минута.

– Ти си водещият! — отсече Алекс. — Знам го, още като се включих, го разбрах. Мери е просто партньор. Тя измисля себе си, ти правиш останалото.

Марти пи до дъно и поръча втора бира.

– Глупости — каза тихо. Не хареса гласа си. Нямахше да се даде на хакерчето само защото го е хванало натясно. Всъщност Алекс или Константин въобще не го вълнуваха. Искаше да открие какво се е случило с него самия. Защо сънува живота си.

„Спя с отворени очи. Спя, от месеци!“

– Стига, Марто! Не знам защо си тук, но на мен тези пари ми трябват. Беше игра в първи сезон, сега е бизнес. — Алекс извади табакера, запали ароматна цигара, без да го изпуска от очи и без да му предложи. — Мери има някакъв проблем. Завъртял си й главата, разбрал си колко е сдухана и сега какво? Оставаш, чупиш се?! Окей, но ще довършиш всичко преди това. Ще стигнеш до финала!

– Хе-хе, стига бе! — Марти понечи да стане, но се сети, че не е пил от втората бира. Не можеше да избяга сега. В стомаха му горяха

въглени.

– Времето отмива всичко, не си ли чувал. Ще ви мине и на двамата, но ще се събудите от кошмара богати и известни. По-добре е от бедняк самотник, разбил едно-две сърца.

– Алекс, не знам...

„Пий си бирата!“ — заповяда си той. Ставаше раздразнителен, а това беше оръжие в ръцете на хакерчето.

– Разгледах блога ти. Защо не кажеш на Мери направо? Пробвайте поне да поговорите...

– Какво? — пресече го Марти. — Слушай, пич, не че ми пука какво ще кажеш. Това си е в твоята глава.

Някой беше полял въглените в стомаха му с бензин. Марти се поизпъна, за да потисне присвиването. Болката се издигна към гърдите му. Той се засмя. Беше свикнал да убива болки.

– Ясно е — Алекс не звучеше толкова убедено, колкото преди малко.

– В блога няма нищо за Мери — Марти хареса гласа си. — Не знам какво си мислиш, човек, объркал си се.

– Не ти вярвам — каза Алекс. — Занимавал си се с какво ли не. Имаш опит, познания, не знам защо си тук, но не е само играта. Не са и парите.

– Ще завърша играта! — отсече Марти. — Парите ми трябва. А ти, в голяма грешка си, човек, не е истина.

– Предполагам — иронията отново изостри чертите на Алекс. Марти хвърли смачкана банкнота на барплота и стана. Вложи цялото си усилие да си тръгне спокойно с високо вдигната глава.

„Човек това, човек онова... Идиот ли съм?“

Не биваше да се повтаря толкова пъти. Не биваше да показва дори раздразнение, но все още можеше да се махне от тук, като победител.

– Иде Хук и лети — каза с широка усмивка, вместо сбогуване. — И му харесва!

Осъзна се в стаята си. Дишаше тежко, а страхът пълзеше по кожата му. Губеха му се месеци. Губеха му се хора, решения. Вече не

знаеше кой е. Лидерът на съпротивата срещу „Алианс Сикрет“ или Мартин Ангелов, момчето, което...

„Видя едно момиче и реши, че обича тъгата в очите му? Господи! Луд ли съм?!“

Мрачното фоайе на хотела, в което се бяха срещнали, сякаш беше най-ясният му спомен. Видяха се и с гледаха дълго. Образът му в нейните очи беше съвършен. Никое момиче, никога и никой не го бе гледал с такова ... страхопочитание? Обожание?

„Защо, Мери? Защо не пита Еми какво те очаква? Гаднярчето Марти, не може да ти откаже нищо, но и нищо няма да ти даде. Не ме познаваш!“ — Той завъртя телефона в ръцете си. Потърси връзка в интернет и влезе в блога си.

Мартин, Марто, Мър, М., Ангелов... Наричайте ме, както си искате. Това тук е моето виртуално място, но нека бъда за вас такъв, какъвто ме искате. Нищо, че няма да съм съвсем аз. Не вярвам някой от вас да е.

Аз съм измислен човек. Самоизмислям се, но вие ще ми вярвате. Ще ме харесате в повечето ми роли, защото кой търси истинското?

Хехе, какво си мислите сега? Още един виртуален фуклю. Споко! Бих могъл да съм дори това. Единственото истинско нещо у мен е желанието ми да ви се харесам. Или... просто да се разкарате от тук.

„Всичко в «лични»... изчезва! Само тя ще разбере. Проклет да си, Алекс!“

Програмистчето беше надушило. Беше се сближило с Емили. Марти мислеше трескаво. Емили! Живееше с нея вече втора година, а не помнеше нищо. Нищо не чувстваше. Не изревнува, когато я видя да пуши пред хотела със същия този Алекс, ухилена до уши. Дори изпита известно облекчение. Програмистчето нямаше гадже.

„Ето от къде го помня. — Сети се чак сега и се засмя, на себе си. — Да ти разкажа ли за това, Мери?“

После върна поглед на поредната публикация.

Глобализацията ни направи по-студени. Раздели ни. Разхвърля ни по краищата на света и ни излъга, че интернет може да ни доближи до всеки. Интернет ни разхвърля още повече. Подхванаха ни социални мрежи, които се превърнаха във виртуални ферми и мафиотски организации. Микроблогови клюкарници, в които всеки разхвърля кирливите ризи на другите, обявява колко велик и гениален е сам той и как света несправедливо го игнорира. И това в 160 знака. А истинските неща остават далеч от нас и ние далеч от тях. Това е резултатът. Спираме да бъдем искрени с приятелите. С тези, които са далеч от тук. Стоварваме им само хубавите неща. Премълчаваме проблемите, тревогите, болката... Толкова много ги премълчаваме, трупаме, лъжем..., че започва да боли още повече и още повече. Докато в един момент разбираме, че и от другата страна положението е същото. Всеки пази болката си за себе си и рисува прекрасни илюзии на щастливия си живот. Всички са щастливи. А когато един ден се срещнем, не смеем да се погледнем в очите, за да не разбере другият, колко сълзи сме му спестили.

„Алекс да четете това... Полудял съм!“

Не беше ли наистина луд? Майка му често го обвиняваше в подобни неща. Предупреждаваше го, че е твърде разпилян, импулсивен и това му пречи. Казваше му, че не може да разчита сам на себе си.

„Не е така.“ — Марти триеше стръвно публикациите си в „лични“.

„Мери, Мери...“

Виждаше я все в онзи първи ден от кастинга. Сама, уплашена, с кичури мокра коса през лицето. С онези нейни очи, в които той се беше побрал целият. В които сякаш нямаше нищо друго.

„Не мога да те спася! Не мога дори себе си.“

Г.Е.Р.О.И.

Това беше старо. Още от училище. Той спря да трие и се зачете.

Г.Е.Р.О.И.

(ГОРДИ ЕГОИСТИЧНИ РОБИ НА ОТМЪЩЕНИЕТО И ИЛЮЗИЯТА)

Човечеството раждаше герои. Десетки, след това стотици, след това хиляди...

Герои — измислени, нереални, всемогъщи. Герои — страдащи, защото са герои. Не можем да си представим колко биха били щастливи ако не бяха такива. Но те са обречени да ни защитават. Всъщност ние сме обречени да ни заблуждават, че ако зад ъгъла изскочи маскиран враг, някой герой ще ни избави от злата участ. Спасителят никога не се появява и ние сме ограбвани, отвлечани, убивани.

Защо сте ми герои? Вие сте рисунки, илюзия! Няма ви или просто сте заети да се занимавате със злото на екрана. Колкото повече се появявате там, толкова повече това зло се излива върху нас. Нима не е по-лесно да си лош? Да си господар на мрака, да унижаваш, да унищожаваш?

По-добре никога да не се бяхте появявали на екрана, щом не можете се появите в моят свят. Доведохте само зло. Тук никой не иска да бъде спасител. Жалки сте, защото на куршума отвърщате с два, на меча със стрела. Дори аз съм повече герой от вас, всемогъщи бойци на справедливостта. Защото не знаете, не научихте най-важният урок. „Когато дойдеш за мен, почувствай болката ми, убиецо! Аз ще плача не за моят живот, а за твоя погубен така безсмислено.“ Почувствайте болката ми и вие герои!

„Психария! Ето това не трябваше да го четеш... По дяволите! Нагъл хакер! Защо съм пазил тези неща? Защо съм ги пуснал тук?!“

Публикациите свършиха. Марти разсеяно прокара пръст по чувствителния дисплей на телефона, а после го остави на шкафчето до леглото и впери поглед в тавана. Крехко паяче потрепваше в ъгъла. Мърдаше тънките си крачета и плетеше невидима паяжина.

„Ще я нараня. Ще се махна, а тя ще ме забрави. Ще ме намрази!“

Парите от втори сезон му трябваха. Нали затова беше дошъл? Нали планираше, имаше идеална стратегия да се установи при братовчед си в Холандия. Наруши ли клауза от договора, трябваше да плати неустойка. Щеше да загуби част от изкараното от първи сезон. Зарадва се, че мисли трезво поне за тези неща. Не искаше да се върне пак в зависимостта от майка си и по-малката му, безвъзвратно остаряла сестра.

– Сам! — произнесе с фанатично удоволствие. Емили знаеше, че не я обича. Пускаше го да ходи където реши. Преборила се бе дори с болезнената си ревност, защото разбра, че не може да го ревнува от него самия.

„От кой друг?!“ — Той се засмя. Не беше луд. Правеше планове за бъдещето си далеч от тук. Ето, Емили би трябвало да е много поткачена. Как се живее две години така. Защо се бе натискала да остане при него? Защо бе плакала, търпяла, мълчала? За да не е сама, докато намери друг. Ето това е лудост! Какво толкова страшно има в самотата?

А Мери... Той усети болка в гърдите си. Все още му беше свидна. Все още беше рано, да не го боли, и му хареса, че усеща нещо. Че не е празен, като с Емили. Просто беше дошъл и нейният ред да напусне живота му. Крехката, чуплива Мери. Щеше да я помни. Щеше да я вижда навсякъде, където види болка, защото тя бе избрала него за свой спасител. Очакваше го с трепет и би го последвала на всяко място, без да задава въпроси.

„Не ме познава!“ Той въздъхна и кръстоса крак връз крак. Забеляза, че си е легнал с обувките. „Все пак не съм съвсем наред. Не съм, любовта е болест. Опасно мозъчно заблоляване. Но Алекс да знае? Не!“

Беше се изпотил. Собствената му миризма витаеше във въздуха. Стана. Засъблича се трескаво. С гняв. Не се обичаше. Не само сега и

тук. Мразеше се по всяко време и на всяко място. Винаги, когато видеше страдание, очи, пълни със сълзи, които не може да пресуши, се мразеше.

„Проклетата слабост, страх. Защо е този страх, по дяволите!“

Ето защо се беше влюбил в Мери. Беше обикнал болката ѝ. Самотата, която го поглъщаше, когато надникнеше в очите ѝ. Но тя го обикна така безрезервно. Така осъдително всеопрощаващо.

„Мразя се. Как да обичам нея?“

Отиде в банята бос. Пусна душа и потрепери. Водата беше ледена, но се променяше бързо. Явно беше развил само червения кран, но не помнеше. Не искаше нищо да помни.

Марти се дръпна с подскоци от душа. Опита се да регулира водата, докато изследваше фигурките, които се образуваха от ръждивите петна по плочките. После се облегна на стената и измъкна слушалката на душа, за да може да полива лицето си. За момент му се стори, че го тресе. После осъзна, че плаче.

„Последни сълзи за теб. Последно... Мери!“

* * *

Мая сложи ръка на вратата.

– Той... не спи добре. Нощем, не е... не ти препоръчвам, Леона. Опасно е!

– Не се тревожи! — Леона хвана ръката ѝ и я свали от вратата.

– Остави ни, Мая!

Тя намери таблото, докато гледаше как лицето на младата жена се състарява от страдание.

– Ще бъдем добре, остави ни!

Леона влезе, а вратата се плъзна зад нея, затваряйки я в слабо осветена стая. Етиен лежеше като на болнично легло, завит до брадичката. Лицето му беше бледо и потно. Устните му потрепваха, нашепваха нещо трескаво. Леона приближи на пръсти. Спря пред леглото. Беше се изпълнила с топлина.

– Етиен. — Тя дръпна завивката.

– Отказвам се! — изшептя той. — Остави я... Отказвам се!

– Тук съм! — Леона махна гривните, които привързваха ръцете му към леглото. Мушна пръстите си в дланите му. — Аз съм тук, Етиен!

– Не! — той изкрещя. Стисна ръцете ѝ така, че пръстите ѝ изпукаха. Лицето му беше сгърчено. Напуканите устни продължаваха да шептят тревожни думи, но очите му бяха затворени. Все още спеше.

– Етиен — Леона измъкна ръцете си от неговите. Отви го целия и махна и гривните около краката му. Загледа се в босите му стъпала. Прокара длани по тях. Обичаше ги, като всичко негово.

– Спри... ще го направя. Спри! — Етиен подскочи и седна в леглото. Лицето му беше като маска на уплашен клоун.

– Аз съм... тук. — Леона протегна ръце и се усмихна въпреки болката. Някой я разкъсваше на парчета, отвътре навън, но тя продължи да се усмихва. Докосна лицето му, осъзнавайки как я вижда той. С прозрачнобялата нощница и дискретните цветчета в косите. Искаше да бъде красива. Да е свършена за него.

– Леона — Етиен си пое дъх, притвори очи. — Не трябваше да те пускат.

Тя го целуна по челото. Вкусът на потта му ѝ хареса. Зарови пръсти в къдриците му.

– Косата ти, първото нещо, което обикнах от теб. После бяха очите — Сега се усмихна без болка.

– Не трябва да...

– Аз дойдох при теб, Етиен! Бях с теб през цялото време, но сега... Сега мога да... — Тя докосна с устни неговите. Той ги пое и се вкопчиха един в друг.

„Не ме гони, Етиен! Ще бъда тук. Винаги! Не ме гони нощем, защото знам... знам за кошмарите ти, но не ме е страх от тях. Страх ме е да не остана без теб. Отново.“

* * *

– Край на симулацията... Повтарям...

Мариан замижа задъхано. Тази светлина беше най-омразното нещо, с което битието я бе срещало. Облиза устните си с надежда да открие соления вкус от потта на Етиен по тях. Не усети нищо.

– Ох.

Точно като в сънищата ѝ. Кратките мигове, в които Марти се появяваше в тях и тя го утешаваше. Спасяваше го от тревогите му и му беше достатъчна такава, каквато е. Сънища, в които светът се разпадаше, всичко се рушеше, но тя и Марти бяха там. Бяха цели.

– Това е! Грамадно! Чудесно, лейди Мариан! Марти! Най-последна истинска, гореща сцена.

Мариан подмина човека с козя брадичка и хищни очи. Беше все същият превъзбуден продуцент. Хвърляше слюнки и пот, докато ги хвалеше, защото изкарваха и неговия хляб. Правеха неговото шоу.

– Марти?

Тя го настигна. Той сякаш бързаше да се скрие от светлините и персонала. Хвърли се в кафето, като удавник върху пояс.

„Всичко това... ако аз бях Леона. Ако бях, той щеше... Щях да съм му достатъчна. Да бъде щастлив!“

– Беше добре. — Гласът му не ѝ хареса.

Мариан седна до него. Ръката ѝ пропълзя към неговата, но се дръпна конвулсивно назад в последния момент. Бяха отвън. Тя не беше Леона Дим. Преглътна горчива слюнка.

– Да. Справихме се.

Той вдигна очи. Тази сутрин бе успял да се избърсне. Опитът му за усмивка само за момент придаде на лицето му детско изражение.

– Емили ще ни убие — отрони Мариан.

– Не. — Този път се усмихна истински. Дали казваше, че се е отървал от гаджето си? Та те изобщо не изглеждаха двойка. Нямахте да разбере, че са, ако тя не ѝ беше казала.

– Преди говореше ли повече? С нея? — Мариан усети топлина по бузите си. Надяваше се да не се е изчервила прекалено ярко.

– Не.

– Затова си я довел. Да разбереш... искал си да видиш дали сте приключили...

– Мери...

– Не казвай! Разбрах... — Тя се засмя задавено. Не искаше да опознава тъмната му страна точно сега. Щеше да я приеме. Приемаше всичко от Марти.

– Но как общувахте? Тя каза, че живеете заедно — изпусна част от мислите си.

– Шегувах се.

– Марти... тя как?

– Със себе си. — Той отново успя да се усмихне. Мариан не откри шега в тази усмивка. Ето защо е избрал Мюзи. Лидерът, но и жертвата.

– Етиен е самата доброта. Поема цялата отговорност, мисли за всички, освен за себе си. Избра да води бунтовниците. Там, когато правихме началото, в гората. Почти си четяхме мислите. Марти, измисли го да е идеалист, нереален направо, за да има някакъв недостатък ли?

Той завъртя глава отрицателно.

– Искал си да изживееш война?! Да бъдеш покровител?

– Недей!

Лицето му пребледня изведнъж. Тя разбра, Етиен беше истинският Марти, както Мери беше Леона, много повече, отколкото самата себе си.

– Съжалявам — Марти сведе поглед.

Тя си спомни нещо от блога му. Беше писал за някакъв протест. Усещането бе така истинско, че тя се видя там, докато четеше. Буквално почувства натиска на тълпата, ужаса...

„Да, дори... копирах си го. Ще го прочета пак.“

– Не се извинявай, всъщност ме зарадва — каза тихо.

– Знам.

Засмяха се. Мариан си помисли, че би било добре да се поразходят в истински парк, някоя вечер. Да пият сок в някое кафе на открито, а любовта да е възможна без „Алианс Сикрет“, без фантастично приключение, апокалипсис или революция. Изведнъж ѝ се прииска да му каже, че го обича. Да го прегърне, да заблести за него, както Леона за Етиен, и всичко да свърши тук. Или да започне.

– Какво планираш за после?

– Лейди Мариан?!

Той се усмихваше. Днес изглеждаше по-ведър, по-спокоен.

– Не ме наричай така.

– Ти водиш.

– Просто от мен започна. От нас. От малка мога... мога само това. Да измислям.

„Не ме питай! «Вътре»... там мога да ти кажа... Мога да кажа всичко на Етиен. Да се шегувам, да се гневя... да обичам. Обичам те и сега... Искам да те покрия с душата си... да те защитя... от този свят. Ранява те всеки ден, Марти... Никой друг не вижда, нали? Емили не знае... не разбира, че си се наситил на грубост и отрицание.“

– Хората... изхабили сме думите.

– Отдавна.

Очите му я галеха ненатрапливо. Нямахте страст, само нежност, но тя виждаше в това повече надежда, отколкото в моментните мъжки желания.

„Силни само до утоляването им.“

– Марти...

Тя се отказа. Нямахте какво повече да му каже.

После погледът му охладня. Ирисите му придобиха цвят на стомана.

– Шоколад? — изпусна тя притеснено.

– Може. — Той пак се усмихна. Празно, някак набързо и като пролог към това, което искаше да й каже. Мери усети ледена буца в стомаха си.

– Аз вече не съм с Емили — решително проговори Марти. — Не съм с никого и не мисля скоро да бъда. Искан да знаеш, просто. Най-добре ми е, когато съм сам.

Тя се прибра в стаята и побърза да заключи вратата. Пусна лаптопа, макар обикновено да използваше телефона си. Исканше да се потопи в онзи свят. Неговия. Да избяга в тихото гнездо на виртуалния Марти, който не се измъчваше, когато говори истини.

„Ще те имам тук... добре се подреди всичко. Добре се подреди и с Емили.“

Написа адреса машинално. Белият екран със съобщение „грешка“ я стресна. Мариан затвори страницата и отвори нова. Този път написа адреса внимателно.

„Грешка!“

Мариан се взираше в буквите.

– Какво ти става? — сопна се тя на компютъра.

Направи още няколко опита. Последния път си продиктува адреса буква по буква на глас.

„Грешка... Не мога да сбъркам... адреса, о, Марти...“

Заболя я. Всичко, сърцето ѝ се качи чак в гърлото. Блогът на Марти, нейното мило виртуално убежище беше изчезнало. Мариан потърси жълтите стени на стаята си. Погледът ѝ се спря на оранжевите завивки, после се спусна по плота на масичката до леглото.

„И къде да ида сега, Марти? Ограби ме... Липсва ми... всичко.“

Крадецът бе отнесъл дома и мечтите ѝ. Спомените.

„Виждах те там... когато си в настроение, когато ме... обичаш... песните, които пускаше... Въртях ги с часове. Докато пуснеш нова. Докато покажеш още частица... Защо, Марти?! Поне блога... трябваше да ми оставиш поне него!“

Тя пак изписа адреса несъзнателно. Изтри го.

„Имам го на десктопа!“ Някои от най-силните му авторски текстове беше запазила. Пазеше и няколко снимки.

„Мога да го виждам, да го чета... какво още? Повече не бива.“

14.01.2009 г.

Колко далеч мога да стигна вървейки срещу...

Рано, рано сутринта отворих очи. Направих си закуска. Отново се удивих как мога за по-малко от половин час да забъркам кекс. Все пак не стана много добър. Бързах. Седях, хапвах, пийвах чай и редактирах превода си. Тихо, спокойно. Всяка сутрин е така. Много спя. Проспивам живота си. Оставям се всичко да тече покрай мен. Обожавам да спя, защото тогава... там, където и да е, я няма тази тежест на съзнанието.

Мариан спря и притвори очи. Искаше да види Марти, в кухнята, по пижама. Искаше да го види там, докато се замисля защо спи толкова много, но е стотици пъти по-свеж от сега. Марти в неговия предишен свят. Забързан, полезен, търсец и предлагащ решения. Момче с бъдеще и мечти. Някогашният буден Марти.

„Не мога да готвя — сети се. — Никога не съм правила кекс.“

Десет часа. Ставам, мятам дрехите на себе си. Малко по-официален да съм днес. Трябва да доставям книжки все пак. А и протеста. Ако се застоя там до 12 и след това свърша и другата работа...

Пеша. Няма да харча за билетчета. Колко му е — от тук през парка за Сити Център, и... да се отбия в църквата.

— Защо? — попита Данте. Не бях забелязал, че крачеше на едно с мен.

— Имам чувството, че нещо ми тежи на... съвестта.

— Странно, да не е някой грях.

— Може би — отвърнах уклончиво, сещайки се за нещо. — Просто се чувствам прекалено много... егоист. Ще кажа някоя и друга молитва за близките. Няма да е от вреда.

— Ако това ти помага.

Не отговорих. Влязох в Руската църква. Отвън булеварда се пълнеше с хора, отиващи към парламента. Може би още тук нещо погъделичка тревогата ми. Нещо ще се случи. Не с мен, на протеста.

Три свещи. Една за семейството, за приятелите, за познатите. Една за цялото човечество... и една за мъртвите. Някога третата беше за мен. Сега това нещо „мен“ все по-малко ме интересуваше.

Мариан отново спря. Тук, където винаги разпознаваше себе си, искаше да се разкреци. Искаше да отиде при Марти и да го попита „Ти пък защо?“. Как така не се интересува от себе си? Та той е прекрасен. Точно за него трябва да има кой да запали свещ. Дойде и създаде този свят с такава лекота. Не се замисляше, докато чертаеше поничките. Същински архитект от бъдещето. Не искаше съвети, когато правеше концепцията за „Алианс Сикрет“. Етиен... измисли го съвършен и му се получи. Всичко, до което Марти се докоснеше, започваше да свети. Придобиваше смисъл.

„Аз нямам «мен». Не съм живяла, измислях се... Но Марти, защо и Марти?“

Тя върна поглед върху екрана. Запита се какво ще прави, ако блогът му не се появи отново? Ако го няма и когато играта свърши? Да живее само със себе си беше бъдеще, по-страшно от апокалипсис.

Площадът се пълнеше. От всякъде идваха хора. На малки, на големи групички, с плакати, с кречетала, със свирки, със себе си.

Време беше за фото сесия. Аз май пак бях дошъл, за да си поснимам, да си почеша фотокрастата. Хубаво де. Чаках Иво и Роси. Снимки, снимки... и триста демона. Тук имаше повече полицаи от насъбралите се хора.

Прииждаше още жандармерия, с пълна екипировка. Няколко снежни топки полетяха от далечния край на протестните редици. Раздадоха се щитове и каски.

– Не ми харесват нещата. Нещо става — каза Иво.

– Знам, но какво мога да направя? — в отговор на въпроса си извадих фотоапарата и зацъках с него.

Бях доволен, че поне открих Иво и Роси в навалищата. Добре, не съм сам. Да се поогледам наоколо. Хора, медици, майки, деца, ученици, някакви изчопляци, метълисти, скинове, някакви с маски — я пък тези. Оставих за малко двамата приятели. Тук е хубава позиция за снимки. И още, и още жандармерия. Боже, площада сякаш се изпълни с тях. Някъде ставаше вълнение. Покрай една от оградите. Огради! Те трябва да са здраво закачени една за друга, нали? Не съвсем. Минах откъм страната на Софийския университет. Отново ставаше нещо. Пак там в центъра, но не виждах какво. Иво и Роси се бяха изместили по-напред. Аз си стърчах на една купчина сняг и снимах. В следващият момент се усетих да крещя с пълно гърло срещу правителство. Защо? А да, заради това, което направиха и не направиха, правят и не правят и... Всички се люшнаха назад помитайки се един друг. Преди да се обърна и аз в бяг, видях спусналите се срещу нас жандармеристи. Палки, щитове, каски и един народ журнал

се като овце. И аз бях овца. Бееее. Спрях се. Всички се спряхме.

„Дантееее!“

Нямаше го. Тогава избухнахме. Ругатни, викове, среден пръст, юмрук във въздуха. Снежните топки полетяха отново.

„ДАНТЕЕЕЕ, НЕ ТАКА... НЕ ТАКА.“

– А как?

Видях Иво. Най-отпред, непогръдващ. С лице към тях.

– Така!

В миг бях до него. Кръстосах ръце и с поглед прекосих отстъпилата назад редица полицаи. Какво става? Усещах напрежение по цялото си тяло. Вътре в мен всичко вибрираше. Боже, сякаш белите ми дробове се бяха отлепили. Никога не съм ги усещал така да треперят. Адреналин? Не, не... Просто... какво ставаше? Защо ни нападаха? Защо ни изблъскаха? Какво им бяхме сторили? Не разбирам. Нямаха право. Затова ли стоях отпред? Защото аз имах право? Какво право в безправова държава? Държава?! Това пък кво е?

„Данте“, защо когато съм слаб, винаги търся някой по-силен?

– Етиен — отрони Мариан. Сведе поглед и видя как пръстите на ръцете ѝ треперят. Никога не бе ходила на протест. Гледала бе по телевизията сцени като описаната по-горе, но не разбираше нищо от това. Защо хората отиваха на някакъв площад. Защо крещяха и защо други хора се изправяха срещу тях, като усмирители.

„Като врагове!“

Докато четеше думите на Марти, тя отново и отново не ги разбираше. Поне тук, където всичко беше повече човешка емоция, Мариан не можеше да проумее другото. Това, което я беше породило. Спомняше си сцени от играта. Подписката на Тони Виола в подкрепа на Етиен. Нали пак Марти бе дал идеята, да включат нещо такова.

„В играта да, но там... там Етиен води битката. Ох, едно и също е. Всичко е едно. Тук, в играта, търсим нещо по-добро. Викаме някой по-силен, когато сме слаби. Търся те, Етиен Мюзю!“

Второ настъпление. Блъсканица и изведнъж... като амеба да погълне песъчинка. Оказах се вътре сред полицаите.

– Опа, извинявайте. Да не се блъскаме. Ще може ли да се разминем? Извинявам се!

– Айде, махай се от тук!

Стана ми забавно. Усмиввах се. Докога щях да възприемам света толкова усмихнато? Иво стоеше настрана. Може би и той се усмихваше. Върнах се в тълпата. Жандармерията пак отстъпваше назад. Какво ставаше? Какви бяха тези заповеди? Някой въобще знаеше ли какво прави?

Само с едно завъртане видях как буца сняг се разби в Роси. В следващият момент тя се завъртя и втора буца я връхлетя. Роси и Иво се оттеглиха назад. Пристъпих след тях и се обърнах с гръб към полицията. Започнах да крещя срещу тия, дето хвърляха снега. Дробовете ми се изпълниха с вибрация и гласът ми сякаш раздираше целия въздух. Но само аз го чувах. Страхливците сте вие, дето хвърляте! Елате и отстоявайте правата си!

Какво излезе, преди малко крещях срещу правителство, а сега... Имаше ли смисъл? Миши народ от мишки се управлява, а котациите ни държат в капана.

Тук Мери спря засрамена. Помнеше момента. Тук Марти казваше нещо важно. Той беше опитал да промени частица от този кошмарен свят. Поне бе опитал, а тя винаги се оставяше на течението.

„Етиен говореше за това. Дори Кериан... Толкова хора ни гледат. Правим много повече от наша игра, нали, Марти? Вече не става дума за теб и мен. Загубихме контрол. Живеем... това е животът ни. Нашата революция!“

Започнаха да ни избутват. Стъпка назад, още една. Няма да се блъскаме я. Няма да се съпротивяваме. Още две назад. Ето така, до тук. Тези пред нас спряха, но встрани от мен продължаваха. По дяволите. Пазете хората. Хлъзгаво е. Ще паднат. Полицаите също. Та те са като нас. Ето. Помогнаха на онзи стар човек да се изправи. Другият го подпряха да не падне.

– И вие не искате да сте тук. И ние не искаме. Само дето това нашето е граждански дълг, а вашето заповед.

Няма смисъл. Кажи го на един, на двама, те просто не са те. Когато има заповед, тя се изпълнява. Демокрация, свобода... СВОБОДА! Какво по демоните означава тя, когато ти дадат заповед „използвайте физическа сила“?

Отново ни заблъскаха. Не, този път няма да отстъпя.

– Стига сте бутали. — Вик само за мен... но не и самотен. Още някой го извика, но срещу кого?

Изведнъж в цялото това бласто от хора, се излива още едно бласто, сякаш изникват като гъби. Бяха ни притиснали. Осъзнах го. Пред мен имаше стена полицаи и отляво също. Всички натискаха. Хората размахваха ръце, някъде се размахваха и палки, наслуки удряци. Познато ми беше това чувство, на омраза и ярост. Необясними. Тласкащи крайниците ти да удрят, да разрушават, да причиняват болка. Да докажеш силата си над другия със сила. За миг се отскубнах от стената пред мен. Палките! Не можех да откъсна поглед от тях. Не заради болката, която можеха да причинят. Не от страх. Изпълваше ме някакво странно учудване. Така ли се решават проблеми?

Една жена изникна пред мен.

„По демоните, завърти се и се измъкни!“

НЕ! Нека първо тя да мине. Едва направих място да се разминем. Жената остана зад гърба ми, а пред мен две момичета. От къде изникваха тези деца?

– От тук! — успях да извикам и да отворя малко място, колкото да се шумугнат.

„Сега! Завърти се и изчезвай.“

Миг преди това, там на двама души разстояние от мен стената от бутаци полицаи се разтвори. Палките отново се завихриха във въздуха. Издърпаха едно момче от редиците ни. „Боже, като зомбита са“ — с тези ръце дърпащи, теглещи, сякаш го разкъсваха. И тези палки стоварващи се върху него. Сега като се замисля, повечето попадаха върху ръцете на колегите им.

– НЕ ГО БИЙТЕ! ЗАЩО ГО БИЕТЕ? — Какво си мислех че правя? Защо се опитвах все да спася някой?

– Марти, Марти... — Мариан се засмя и избърса сълзата от бузата си. Как можеше да го види различен от Етиен, след като четеше това за най-малко стотен път. Четеше и се вълнуваше, като да го вижда за първи или като да е била там. Ето, едва успява да успокои дишането си. Очите ѝ парят, ръцете треперят, а пулсът блъска в гърлото ѝ.

„Каж ми... как мога... да не те обичам?!“

Не усетих кога отново бях отпред. Аз ли се бях преместил или полицаите? Почувствах се сам. Сам срещу тях. Безпомощен.

– Ела и ти тука! — изкрещя един полицаи. И онези десетки ръце протегнати към мен, и зениците ми, които за секунда се разшириха.

УЖАС! Просто, човешки, физически, примитивен ужас.

Щях да падна в мига, в който се отскубнах от стената, но един от полицаите ме хвана подмишница.

– Оставете го! — извика той на някой.

Може би беше заради дрехите. Бях интелигентно облечен. Усетих го в отношението на следващият, който ме пое. Мек глас, почти тих, изпълнен само с отегчение: „Какво правиш тук?“.

– Протестирах! — казах, окопитил се.

– Ще видим тази работа — отвърна той.

След това, полицейския джип. Разкрачили се момчета с лице към него, подпрели вдигнати ръце на

стените му. Обискът, отношението... като с животни. Насядали протестиращи по бордюра... „Та там е мокро, по демоните, студено е“.

– Бързо за обиск. Отваряй чантата. — Груб, бъдещ отвращение, едър, може би жесток... Няма да ме пречупиш, няма.

– Момент само. Ей сега. — Не бързах, не бях припрян. Разкопчах всички джобове на куриерската си чанта.

– Бързо, Бързо. Отваряй тук — нареждаше той. Няма, няма да бързам. Ти ще ме чакаш.

– Разбира се, ето. — Бръкна вътре да проверява. Боже, учудване. Първи джоб — книги, втори джоб — още повече книги. Дали някога си виждал книги от толкова близко? Не беше сега момента за сарказъм.

– Какво е това? — посочи фото апарата. Извадих го, предчувствах какво ще се случи.

– Фото апарата ми! — отвърнах спокойно.

– Покажи ми какво си снимал! Давай! — Защо беше толкова припрян?

– Чакайте... — как се осмелих да му кажа да чака? — Само да си оставя чантата. Сега ще ви ги покажа... Ето.

– С какво се движат снимките?

– Това копче тук. — Усетих се, че ще почне да гледа всичките снимки отпреди протеста. Още от Видин. Усмихнах се.

– Седни там при другите. Ръцете на тила, глава между колената.

„Баси, не съм йога!“

Бяхме много, десет, петнадесет души и идваха още. Позволих си да не следвам много заповедта и се заоглеждах. Нормални хора от всякаква възраст, добре облечени, но с приведени погледи. Студено. Това беше единственото, което сега ме торможеше. Нямаше въпроси, нямаше отговори. Знаех. Нещо ми го подсказваше, всичко ще бъде наред. Ще ме освободят довечера. Само ще си загубя времето. Нямаха в какво да ме обвинят. **НЯМАШЕ.**

– Къде са снимките от днес, бе! — извика този, дето държеше фотоапарата ми. Изправих се.

– Ти защо се изправяш бе, седи там — изкрещя друг по мен, но първия го спря.

– Ами... — тръгнах да му обяснявам. Поех фотоапарата в ръце. Беше все още на нощните снимки от крепостта „Баба Вида“. Само за миг от секундата през съзнанието ми мина въпрос. Дали тази красота го беше докоснала?

– По-бързооооо — почти изрева ядосан.

– Спокойно... сега ще ви ги покажа. — Защо бях спокоен, мисля си, че трябваше да съм нервен или изплашен. — Ако искате ще ги изтрия всичките. — Сега ще ви покажа едно трикче.

– Давай. По-бързо. — Тона му се промени. Аз пак се забавих, беше студено, пръстите ми замръзваха, мислите ми бяха някъде другаде и едва се концентрирах върху апарата.

– Ето. — Подадох му фото апарата със син екран „No images“. Дали щеше да го разбере? — Изтрих ги.

– Сядай там. Сега ще ти го върна. — Отново клекнах при другите и подпрях лакти на колене. Жандармериста изчезна някъде.

Сега вече се притесних. Исках си фотоапарата. Обърнах към един от пазачите ни.

– Кога ще си получа камерата обратно? — попитах го.

– Ще си я получиш, не се притеснявай. — В гласът му имаше нотка на презрение.

След още няколко минути ми върнаха апарата. Синият екран все още стоеше. „Хубаво,“ помислих си и се усмихнах. „Като се прибера ще си възстановя снимките. Те никога не се изтриват напълно. Не и преди да се запише нещо друго върху тях“.

Мариан отново се засмя и този път нямаше сълзи. Това беше любимият ѝ пасаж. Трикът с фотоапарата бе от онзи тип номера, които Леона се опитваше да прави. Този трик, начинът, по който Марти го бе разказал, измиваше цялото напрежение, което случката нагнетяваше от началото.

„На Етиен му се получаваха по-добре... Хехе, защо ли?“

Стаята беше изстинала. Тя стана и наметна одеялото върху раменете си. Явно бе късно, но не ѝ се спеше. Все едно е спряла интересен филм на пауза. Искаше да види какво ще се случи по-нататък, макар да знаеше, да го е гледала.

„Всеки път е различно, нали? Чета го, но не е същото... Всеки път те вдълбавам все по-дълбоко в сърцето си, Марти. Сега вече не знам какво искам от теб.“

Тя се облегна назад във въртящия се стол. Гърбът ѝ изпука, усети пареща болка в очите си и ги притвори срещу блясъка на десктопа.

„Не бива да искам, кажи ми го! Някой ден просто го кажи. Знаеш, че ще те чуя. Теб винаги те слушам... «Не си за мен, Мери! Трябва ми друго момиче...» Пуф, трябва да бъдеш жесток. Трябва! Аз не мога... ако ми кажеш друго... ако поискаш нещо. Нищо не мога да ти откажа, Марти. От това ме е страх!“

Натовариха част от задържаните в микробуси. Първо ни наредиха — „ръцете зад тила“. След това решиха да не привличаме излишно внимание и ни накараха да поставим ръце на предната седалка. Автобуса потегли. Водеха ни към четвърто РПУ. Минавайки покрай Софийския университет, мернах Иво и Роси. Слава Богу добре са. Ще се чуя с тях, като се измъкна от това. Ще има да разказвам. Автобусът продължи към кръстовището на НДК и Хилтън. То се оказа блокирано от протестиращите. Може би точно така трябваше да е. Да сме навсякъде, да сме хаоса в безредието.

Шофьора мина в насрещното движение и се измъкнахме от задръстването. Колкото по-бързо ни откарат в РПУ-то, толкова по-бързо ще свърши, дори и ако трябва да нарушат всички правила за движение.

От радиостанцията на автобуса прозвуча глас, който крещеше за подкрепление към „Орлов мост“. Имах чувството, че това беше кадър от война. Полицайте в автобуса спряха преподавателя. Толкова ли зле бе организацията им? Изсмях се на ум. Ненавиждах ги, колкото и да се опитвах да ги оневиня. Не всички, само някои... като господин Гласът на Закона — така нарекох плашещо настроения срещу нас полицаи, който ни засипваше с ругатни.

Доставиха ни в 4-то РПУ. Вкараха ни в широка зала с още много народ. Оставиха двама полицаи да ни пазят, а те започнаха да си играят на „Добро ченге, лошо ченге“. За да убия времето, извадих една от книжките. Беше много позъорско, но ми хареса. Четох, а като ми омръзна, продължих да се правя, че чета, докато останах сам в залата. Един от следователите дойде за мен.

– А ти...? И ти ли нищо не си направил — изсмях се той.

– Не. Аз направих нещо. Застанах пред вас да ви предпазя от снежните топки — отвърнах без дори и да ми потрепери гласа.

Никой нищо не каза след това. Остана само смеха зад мен.

В малка стая ме посрещнаха нисък пълен човек и висок белокоп полицаи с очила. Бяха приветливи. Обискираха всичко, описаха го и останаха учудени от многото книги. Ако нещо щеше да ме измъкне от тази ситуация без много проблеми, то това щяха да са именно тези книги. След това ме снимаха. Последва попълване на няколко протокола, дали искам лекар, дали имам здравословни проблеми, дали искам адвокат. Бях обвинен във вандализъм и нарушаване на обществения ред. След тази процедура ме вкараха в друга стая. От тук нататък времето се удължи и минутите започнаха да приличат на часове. Нямаше място да мръднеш. Всички коментираха протеста и арестите си, на мен не ми се говореше. Опитвах се да осъзная липсата на свобода. Тя не ме притесняваше

толкова, колкото това чувство на загуба на време. На безделие. Не исках да си представя, че можеше цяла нощ да останем тук.

Започнаха да идват роднини, приятели и да оставят храна и вода. Задържаните ги споделяха. Аз отказах. Нещо в мен бе започнало да се бунтува. Исках навън, исках на свобода. Исках поне с нещо да се занимавам. Сега нямах нищо освен себе си и дрехите си. Ха, дори и връзки на обувките нямах. Взеха ми ги при обиска. Поисках да говоря с някой по телефон. Отвърнаха ми, че съм изпуснал момента. Трябвало е при подписването на протоколите да заявя това си желание. Ядосаха ме. Никой нищо не бе споменал. Морал! Всъщност аз съм в грешка. Трябваше да си знам правата. Нищо де, просто исках да се обадя на Иво, да му кажа, че днес няма да мога да си свърша доставката. Да се обадя на сестра ми, да знае, че няма да се прибера тази вечер. Бяха ни казали, че съдията си тръгвал след десет минути. Явно щяхме да спим в тук.

Съдбата бе друга обаче. Викнаха мен и още един човек. Заведоха ни в една стая, където трябваше да дадем писмени обяснения на това, което се е случило. Бързо ги дадох. След това се подписах, че няма повече да правя така. И получих протокол за задържане под стража заради „грубо нарушаване на обществения ред и вандализъм“.

В 20:45 подписах протокола за освобождаването ми. Свобода. Бях ли свободен? В тази страна. В която и да е друга. Бях ли свободен, когато други като мен оставаха зад решетките?

На входа на РПУ ме чакаха приятели. И тогава се разтреперих от свобода.

* * *

Отец Йоан запали кандилото, прекръсти се и се извърна да му кимне. Тони коленичи за молитва. Днес всичко в параклиса крадеше

вниманието му. Металният обков на иконата на Богородица, в който личаха миниатюрни слънца, потъмнелите нокти на отца, вчера бяха чистили орехи, силиконовата черга на ромбове — жълти и зелени. Колко ли щеше да я хареса Леона?

„Тя идва!“

– Амин! — каза отецът и отново се прекръсти.

– Амин, прости ми, отче — Тони не стана. — Пропуснах цялата молитва. Аз... — той стисна устни. Преди малко не беше усетил, че плаче.

– Момчето ми — отецът се наведе към него, пое лицето му в големите си длани. — Стани!

Тони се изправи. Сълзите му продължаваха да текат, но не направи усилие да ги спре.

– Страх ме е... Отче Йоане. Толкова време чакахме — каза пресипнало. — Какво ще стане сега?

– Надявам се да е нещо добро.

Тони целуна ръка на отца, после го прегърна.

– Внимавай с Леона, момчето ми! Не бива да искаш много от нея, за да не получиш страдание.

Тони усети ръката му върху главата си.

– Не искам това — изхленчи той. — Не знам какво е, искам и аз да съм с тях. Етиен Мюзи е... Винаги съм мечтал да го следвам.

– Хайде да излезем навън. Есента е прекрасна тази година — предложи отецът.

Тръгнаха. Тони спря поглед върху расото му.

– Не носите вече жълтата жилетка — каза и се смути.

– Черно време идва, момчето ми. Хората са самотни, нещастни и страдат, защото искат всичко, а се страхуват да дават. Страхуват се да бъдат заедно.

– Аз не искам... да оставате... сам тук — Тони се задъха. — Парис, Ор, Лило... Майк и всички... Те ще тръгнат с Етиен.

– Стар съм за ръкопашен бой — усмихна се отецът. — Но имам сили да се моля, слава на Бога. Ако е дошло времето за промяна, всичко ще мине по-леко. Все пак не бива да подценяваме враговете си. Това са болни хора, момчето ми. Тежко, неизлечимо болни.

– Аракси Сатир — каза Тони. — Всичко е заради него.

– По-сложно е. Много по-сложно. — Отецът се наведе да седне в шумата, изпъшка и се срути тежко. Разсмя се. Тони видя едно палаво хлапе да наднича от очите му. — Седни. Ако все пак искаш да останеш при мен, ако решиш, че другото не е за теб, момчето ми, ще благодаря на Бога! Самотата е тежък избор, но в този свят няма нищо за мен. Отдавна го разбрах, затова съм в клас две... в храма. Затова живея така.

Тони се оцъкли. Беше се надявал отец Йоан да го отпрати. Хранил го бе години наред. Образова го, научи го да се моли, да не се нуждае от много.

– Аз съм безполезен — каза отчаяно. — Не помагам много, нямам образование. Вече съм от клас две. Винаги съм бил!

– Като повечето от нас.

– Вашето е маска! — извика Тони. — Вие се прикривате, аз съм си такъв.

Той зарови пръсти в шумата.

– Пропилях живота си, нали? Повярвах, че всичко ще започне скоро, че ще успеем, че ще бъде друго. Аз просто бях неудачник. Търсех къде да избягам.

– Тони! — отецът тупна ръка върху рамото му. Беше тежка, почти го заболя. — Това, което се счита за успех в света, в който живеем, е падение. Кой е успял? Аракси Сатир?! Мислиш ли, че Етиен Мюзи е победител в този свят? Кого е победил досега? Не се борим, за да станем успели. Искаме животът да е по-добър. Да е по-лек и прост, за да можем да му се радваме. Нали знаеш какво става, когато рисуваш много птици на един лист? Пъстри, красиви, всяка с различна окраска, от различен вид... Получава се такава шарения, че нищо не можеш да отличиш. А ето, ако направиш добре върху листа само една черна гарга, ако вложиш в рисунката душа и талант, кой не би й се радвал? Кой не би я харесал?

Тони преглътна с мъка.

– Борим се, за да виждаме гаргите красиви — отрони той. Разбираше какво казва отецът, но не знаеше дали може да го приеме.

– Борим се за живот по-близо до природата, до истинското. За любов, от която не боли — той вдигна поглед към пъстрите корони на дърветата.

– Етиен има същите очи — Тони се взря в лицето на отца. — Съвсем същите...

– Понякога се предават по наследство — усмихна се отец Йоан.

– Не е истина! — Тони се плесна по челото. — Какъв глупак съм!

Етиен почука и влезе.

– Не заключваш — каза, но се усмихна. Беше му трудно да я гледа, без да стори нещо, за да прикрие вълнението си. Косата ѝ, това лице, като на ангел и блестящите ѝ очи. Толкова крехка, така мъничка и така необратимо пораснала.

– Наред ли е всичко?

Чертите ѝ се напрегнаха, а той приближи и скри ледените ѝ ръце в десницата си.

– Ако ти е студено, ще усиля климатика — каза и се качи на леглото при нея.

– Никога не ми е било по-топло. — Тя се сгуши в него. Той трепна. Не можеше да продължи да се поддава. Направил го беше с Мая. Ето, правеше го и с Леона, а Кийра... той ли я беше изкушил?

„Това ще ни провали. Трябва да съм сам!“

– Етиен. — Една малка ръка милваше челото му. — Какво те тревожи? Не си тук.

– Трябва да изясним нещо, Леона. — Той се отдръпна решително. — Няма да имаме време... за себе си... за...

„Не мога!“

– Кийра те ревнува, Мая се е провалила с Кериян. Не искаш да ги дразниш? — Тя го гледаше с очи на дете.

– Не искам да има нищо повече от това, което е. — Той затвори очи и отпусна глава на стената.

„Боли ли те?“

Леона докосна челото му.

„Горец си, какво ти има, Етиен? Дойде да говорим, кажи ми първо най-важното.“

– Дойдох за Кериян. — Той се надигна. — Застъпи се за него.

– Понякога се пропуква. — Леона отвърна очи от лицето му. — Съзнанието му. Понякога го виждам за малко. Той... сигурна съм, че ти е верен. Не мога да го обясня.

– Добре. — Етиен стана. — Ще те помоля другия път да не реагираш толкова спонтанно. Като се върнем на Земята, всеки ще реши. Ще видим колко ще останем и ще...

Болката го заслепяваше.

– Ще действаме, Леона.

Той се устреми към изхода.

„Няма ли да ми кажеш какво ти е?“

– Боли ме главата, ще говорим пак.

Етиен излезе бързо. Извади болкоуспокояващия спрей от джоба си и впръска от него върху езика си. Спря, облягайки се на стената, преглътна и пое въздух.

– Етиен. — Леона стоеше боса, трепереща в ефирната си блузка, която едва покриваше ханша ѝ.

Той се върна. Прегърна я и я вдигна на ръце. После я внесе обратно в каютата.

„Кажми ми какво става? Не си отивай така... не ме оставяй... отново.“

– Всичко е наред, Леона. Страх ме е. — Той я сложи в леглото и покри краката ѝ със завивката. — Провалим ли се, ще подведем много хора.

Тя го гледаше с мокри очи, но не плачеше. Сега беше същата. Малкото момиченце, което излизаше само „отвън“. Той милваше лицето ѝ, а болката напусна главата му и се смъкна в стомаха...

– Нека остане както си е било. Любовта само обърква нещата — каза тихо.

– Ако не е любов. — Леона хвана ръката му и се усмихна. — Няма да искам нищо от теб, Етиен.

– Но аз ще искам. — Той отново стана. Всичко в гърдите му кипеше. — Ще искам да ти дам всичко.

– Имаме Земя за спасяване — тя продължаваше да се усмихва. — Това е всичко, което трябва да ми дадеш. Да бъда с теб, през цялото време. Докато свършим.

* * *

Марти отпи от бирата, остави телефона си на масичката и се опита да си намери занимание, броейки цветчетата по зелените пердета. Стаята беше същата дупка, в която зеленото създаваше фалшив уют. Жълтото по леглото и стените му идваше в повече. Само понякога. Днес.

„Жизнерадост“ — той се усмихна широко, както правеше, когато Мери изпаднаше в униние. Тази усмивка можеше да я извади от всяка скръб. Спомни си тъничкото зеленооко момиченце от снимката в блога ѝ. Крехка като кристална фигурка. Нямаше да му липсва само когато не мисли за нея. Когато играта свърши, щеше да постигне и това. Можеше да направи всичко със съзнанието си. Можеше да контролира целия си свят.

„Рано се появи, Мери. Рано дойде в живота ми... идеалната жена, майка за децата ми. Аз не съм готов за деца, Мери, нито за жена“ — каза си с моментен гняв. После отпи от бутилката и задържа течността в устата си. Щеше да му хареса, ако загорчи, но не усети вкуса ѝ. Напоследък всичко, което ядеше или пиеше, имаше някакъв метален вкус. Еднакъв. Вече не можеше да си запълва времето с дреболии. Не можеше да изгледа един екшън и да си спомня какво се е случило на екрана. Тя беше тук. Жената. Тази, която търсеше. Намери я. Сега трябваше да я остави да си отиде. Трябваше да я нарани, преди да я е унищожил. Преди любовта да го е напуснала. Защото идеалните жени не бива да се появяват в реалността. Те са тези, които търсиш, но не намираш. Тези, заради които разлюбваш другите, защото не са ти достатъчни.

„Няма измъкване, нали? Мисли, мисли... Дали мога, дали искам да се променя? Защо да се променям?!“

Беше довел Емили, за да провери дали са свършили. Да ѝ даде шанс да си тръгне без драми.

„Изигра ревността по-лошо от... Мая във втори сезон. Емили, Емили... Знаех го!“

Посрещаше го вечер, след работа, беше приготвила вечерята като истинска домакиня и го изслушваше търпеливо като приятел.

„Когато имах какво да кажа. Говореше тя! Не спираше да говори. Това запълваше празнотата. Гледах я, но не я чувствах. Просто имах нужди... по дяволите! Как стигнах дотук? Страсти, подсигуряване... да се харесам на всички. Мразех точно това! Бягах от това! Да се дам

на Емили да ме свали... Да сложа маска, за да минават лесно дните. И ти ще се промениш, Мери! Ще изстине огънят, като угасим болката... Всички се променят. Безпокойство! Това е тайната на големия огън в душата. На любовта, за която даваш всичко.“

Марти имаше това безпокойство. Беше роден с него. Носил го бе в себе си толкова дълго. „А го изгубих... и даже не разбрах как! Бях Етиен Мюзи... Бях! Сега съм... на кой му пука?“

Марти спря да се взира в черния дисплей на телефона и отпи втора глътка от вече топлата бира. Искаше да върне в съзнанието си деня на кастинга. Отново и отново.

„Мрачният дъжд... Мери... с мократа коса... не разбрах, че е червена. Бледа, отнесена. Очите й... вълшебни. Сякаш... дойде да ми припомни кой съм... Искаше да я одобрят. — Марти се засмя. — Беше сама. Аз й предложих да сме отбор. Аз бях!“

Нямаше да забрави онази бърза, уплашена усмивка, която проблесна по лицето й.

„Сякаш се боеше да се зарадва.“

А после ясните й очи, в които той не виждаше себе си. Не и сегашния Марти. Как го гледаше Мери. Как го жалеше, как не искаше нищо. Абсолютно нищо, освен да го види отново.

„Няма такива хора, по демоните! Няма такова момиче. Ще я забравя! По-добре така, отколкото да я нараня... Ха, как се прави това? Хем да не я помниш, хем да не я боли. Няма такова чувство... Океан от болка!“

Той отпусна ръка. Бутна чашката с кафе, останало от вчера, и то се разля. Потече по масата. Марти проследи кафявата струя, която достигна стола и прокапа върху оранжевата тапицерия. Цветовете се запечатаха в съзнанието му ясно, като нещо, което държи да запомни.

„Кална работа. Направени сме от кал, Мери! Кал и сърце, но моето не издържа на загуби, моя лейди. Няма да те изгубя, ако не те поискам. Животът е математика.“ — Той скочи да потърси мокри кърпички. Чистеха почти всичко.

Мери влезе в бара с усещането, че ще го намери празен. На една от масите седяха две момчета от охраната на шоуто. Гледаха към нея и тя побърза да ги подмине.

„Всеки е психолог. Знаят, че нещо става. Разбират от сценария, а уж нищо не казваме.“

Сам и съвсем в другия край на бара беше седнал Алекс. Изглеждаше изтощен, умислен, стискаше чашката кафе с две ръце, сякаш се опитваше да се стопли.

– Сам си? — Мери седна срещу него. Беше ѝ студено. Недоспала и наметната с влажното наметало на меланхолията, тя се чувстваше сякаш мокра и омърсена.

– Марти няма да дойде. — Алекс вдигна очи. — Ако не го повикаш.

– Как? — Тя се стресна вътрешно. Алекс не казваше нищо напразно. Защо ѝ говори така? Значи все пак вече коментираха. Не би започнал така направо, ако не е подготвен.

– Виж какво, Мери, двамата бяхте сладки в началото. — Той остави кафето и стисна ръцете ѝ. — Беше забавно за вас, за нас донякъде. Сега е глупаво. Тази драма. Извикай го, кажи му, че го обичаш. Направете един блестящ втори сезон. Финал, който ще се помни.

Мери се дръпна. Не успя да се освободи. В светлите очи на Алекс нямаше осъждение, нито съчувствие. Погледът му беше строг, лишен от емоции. Тя сведе глава, викайки в съзнанието си благия образ на Марти. Колко различни бяха. Като ангел и демон.

– Алекс...

– Мери! — Той стисна ръцете ѝ още по-силно. — Парите ми трябват! Трябват на теб, на Марти също. Той се е спекъл, не може да ти го каже, направи го ти! Все едно е. После нещата тръгват, всички сме доволни.

– Говориш като Кериан. — Мери се усмихна моментно. Най-сетне успя да изтръгне ръцете си от неговите, а той се облегна назад, сякаш сам се бе изненадал, че ги задържа толкова време. — Всички станахме като тях, а планирах жесток финал.

– Планирала си. — Алекс отново склочи пръсти около чашата си. — Ще стане каквото реши Марти. Както го измисли той. Не ме гледай така! Комбина сте, но той води. Обича да е в сянка, да е с някой друг, но е по-талантливият сценарист. Заблудил е дори теб!

Мери преглътна с мъка. Пак се засмя. Беше истина, от тези, които само те стряскат с тежестта си, но знаеш. Ако ѝ го бяха казали на

друго място, ако ставаше въпрос за някой друг — не за Марти, щеше да полудее от завист. Да ѝ докажат, че не може да измисля, че някой е по-добър от нея в единственото, което умее, беше посичане в гръб.

– Измислих много, но... без него нямаше да има нищо. — Тя се усмихна със спуснати клепачи. — Никой не ме е провокирал да правя толкова много.

– Обичаш го, той те обича и сте си намерили мястото. Защо не довършите нещата? Убийствено! Като в първи сезон.

– Лесно е... като го казваш.

– Само помисли! — пресече я той. — Трудно е, знам. Ако беше лесно, всеки щеше да избере *голямата* любов. Всеки щеше да я има.

– Стига!

Мери тръгна да става, но масата и седналият срещу ѝ Алекс се завъртяха пред очите ѝ. Тя залитна. Изплаши се, че ще се плъсне по очи, тук пред всички, колкото и малко да бяха. С това само щеше да потвърди съмненията им. Да злепостави Марти.

„Не могат да са сигурни. Аз трябва да го пазя! Той не е готов за връзка, виждам го. Ако ме искаше, какво го спира? Не е готов, а клюките ще... Няма да им позволя да бъдат сигурни!“ — заповяда си и пое дъх.

– Не смятам да тръгна с Марти. — Тя стана. Не беше докоснала колата си, не помнеше и кога я е поръчала. — Не смятам да бъда с никого.

* * *

Гората беше пъстра и необятна, като детска фантазия. Есенното слънце светеше ярко в небето, без да гори кожата. Леона се втурна към пътеката, задавена от спомени. Вече не виждаше тази гора. Беше в онази отпреди пет години, а Етиен не викаше след нея, за да я спре. Той още не се бе появил. Леона спря пред дупката, в която някога изкълчи крака си. Приседна в шумата, затвори очи и видя къдриците на Етиен в небето.

„Беше светец, беше ангел... Тогава и сега. Етиен... един и същ е.“

Тя се присви в опит да потисне сълзите. Загреба шума в двете си ръце, заслушвайки се в приятния шепот, който се изливаше между пръстите ѝ. Защо трябваше да е тъжно? Тук всичко беше Етиен. Тук той не беше сам, тя не беше сама... Леона се отпусна назад. Видя белите облаци в небето през шарената фуния, която дърветата образуваха. Сякаш и те като нея се протягаха с всички сили нагоре. Да достигнат недостижимото.

– Леона.

Тя се разсмя и скочи на крака.

– Пак те видях в небето. Като тогава!

Няколко сълзи се търколиха по бузите ѝ, но не успяха да развалят момента. Етиен я прегърна. Кратко и силно.

– Да не дразним другите — тя се откъсна от него. Погледът ѝ милваше лицето му.

– Да вървим! Знаят пътя.

Леона мина напред по пътечката. Така можеше да се извъръца и да го гледа, когато поиска.

– Ще се опиташ ли да видиш баща си?

Тя трепна, но не спря.

„Не мисля.“

– И по-добре. Не знаем как ще реагира.

„Вече е приел, че ме няма. Като с мама.“

– Защо ми говориш така? Няма кой да те чуе. — Етиен докосна рамото ѝ.

„Искам да е като в началото. Да не мисля. Да не ме е страх... да те обичам.“

– Извинявай! — тя се обърна стреснато. Беше изпуснала последната дума против волята си. — Понякога... в мислите си, не мога да се спра.

– Всичко е наред. Успокой се! Пригответи се за срещата с отец Йоан. Не е нужно да го тревожим и с това.

– Прости ми, Етиен! Бях ти обещава да не говоря. — Леона продължи да върви с приведена глава. И тук, и навсякъде беше готова на всичко, ако Етиен ще е добре. Трябваше просто да му бъде опора.

„Да съм до него. По-важно е, отколкото да съм с него.“

– Отецът има хора. Има сигурно убежище. Реално можем да подготвим половината „клас две“ за бунт, преди отдолу да се усетят.

– Ииска ми се Лестада да беше жив. — Леона се засмя. — Беше добър противник. Хитър, но и предвидим.

– Сатир е само жесток — въздъхна Етиен. — Тези са най-опасни.

– И мен ме плаши. Не се отказва от... не мога да ги нарека точно мечти, но... всичко, което искаше... Постигна го.

Тя прогони моментите от „Дуел“, които се бяха втурнали да превземат съзнанието ѝ. Избрала бе да следва бунтовник, затова трябваше да се съсредоточи върху бунта.

„Край на любовта, Леона! Започва революцията.“

– Помниш я, нали? — Етиен беше избързал пред нея, за да разтвори с ръце гъстите храсти. Къщичката на оца едва се виждаше зад тях. Вълнението я разтрепери, но тя реши да го убие с мислене.

– Забраняваха ни да излизаме. Трябва ти само „клас две“ и дори къща можеш да си направиш отвън. Няма начин да не са разбрали, че тук има къща.

– Да, но в нея живее луд фанатик. Виж колко е удобно. Ако се наложи, да показват кой избира живота отвън. — Етиен се усмихна. — Всичко е игра, Леона! Кой кого ще надиграе.

– Хо-хо-хо! Лудият фанатик е по-добрият играч.

Оца Йоан изскочи от храстите. Усмихнат, със зачервени бузи и влажни очи, той първо прегърна Етиен. Набързо и някак непохватно.

„Все едно прегръща някой, когото някога е... предал?“

Леона примигна и видя, че оцата се взира в нея.

– Здравей, момиче! — каза и разтвори ръце, сякаш я изпитваше как ще постъпи. Тя се хвърли в обятията му. Притиска го дълго, задавена от тъгата, която не можа да се превърне в сълзи.

– Да влезем вътре! — каза оцата, когато се освободи от прегръдката на Леона. — Тони също ви чака. Само ще ви помоля да не го огорчавате. Виждам, че и двамата се готвите да използвате маски. Искате да смените за дълго лицата си. Само печал носят подобни решения, деца...

* * *

Днес кафето изглеждаше тясно. Може би защото бяха трима. Мариан осъзнаваше, че започва да се дразни от всяко присъствие,

когато е с Марти. Другите сякаш го измъчваха. Нараняваха го, а гневът му се обръщаше срещу нея.

Алекс я гледаше с очите на Кериан Константин, макар ясната синева в очите му да не издаваше чувства.

– Ще се кача. — Марти понечи да стане.

– Недей, моля те! — Мариан сграбчи ръката му. Стресна се от реакцията си и го пусна.

– Трябва да има драма — се ухили Алекс.

– Имаш я. — Марти седна, дръпна ластичката на опашката си с гняв и косата му се пръсна. Хлъзна се напред и скри част от лицето му. — Но не е сапунката, която търсиш. Изчерпан съм! Трябва ми почивка, за да вляза отново във форма, а играта си върви.

– Марти, можем да опитаме всички...

– Емили няма да дойде, докато ти си тук. — Алекс се обърна към Мариан. — Трябва да решим как продължаваме. Артур се включва тази вечер. Ще ни разкъса. Ще ни разбие от гаври, честно.

Мариан преглътна с мъка. Марти бе довел Емили тук, заради нея. Скъсали бяха, заради нея. Сега щяха да провалят и играта. Всичко се разпадаше. Днес бяха по-слаби от всякога. Дори водачът на отеча им го намекна накрая. Каква беше онази притча за маските, ако не това?

„Уж исках да му помогна. Да го накарам да се почувства добре. А сега... не може да продължи. Дори не разбирам какво обърках.“

– Не се шашкай, лейди! — Марти я стрелна с непроницаеми очи. — Такъв съм си, писне ли ми от нещо, блокирам. Ще се оправя бързо. Няма проблем, просто играта ми изтъпя. Не ми е нужна вече.

Мери потръпна.

– Това е — Марти обърна очи към Алекс. — Ето ти драмата. Творецът има много лица. Лицето Етиен Мюзи е изтрито. Няма го!

– Не си забавен — тихо отвърна Алекс.

– Не сме на сцена. Знам, мога това-онова, но принципно хората ме надценяват. Не ме познават.

– Артур се връща! — натърти Алекс. — Не искам да се дъним пред него.

– Артур не е...

– Ето го и него — Марти хвана чашата си с две ръце.

– Да... той — Алекс видя едрата фигура на Артур и се спря. Водачът на Аракси, Сатир, влезе със замах, поръча си ром с кола още

от входа и се настани без покана на свободния стол до тях.

– Алекс, Марти... Много сапун бе, момчета. Хайде, Мери я разбирам, ама и тя при това въображение. Малко по-ефектно чуване да бяхте вкарали.

– Млъквай!

– Ще осереш добрата история — продължи Артур. — Вече пишат роман по първи сезон, а втори е пълен... Какво беше това днес? Къде му е тъпата логика? Ходите из гората и си гукате. А после, тази простотия с отеча. Претупано... вкисната боза...

– Стига! — пресече го Марти. Очите му блестяха от гняв. — Не ми пука!

– Споко де — Артур се пресегна към барплота за чашките. — Ще те хване някой рак.

– Глупаците поне са застраховани. — Алекс го изглежда косо.

– Вижте кво, това е работа — разпали се Артур. — Все едно сме... Абе Джордж Лукас, дето е правил „Стар уорс“... Как го мислите? Ако прецакате сценария, край. Спира кранчето. Готови пари бързо се харчат. Да не ви се бачка на бензиностанция, а?

– Как може да си толкова... — Мариан разпери ръце.

– Плитък — изпусна Марти и отново се втренчи в кафето си.

– О, о... човекът с дълбоките чувства.

– Артур — Алекс се понадигна от мястото си. — Не е моментът.

– Не се измъквай! — дръпна го Артур. — Ти си на моя страна, мозък. Искаш да си тук и тя иска — той посочи Мариан с глава. — Само се стегнете.

Марти стана решително и се отправи към изхода. Мариан трепна. Погледът на Алекс я спря.

– Оставете го, не знае какво иска — ядосваше се Артур. — Педалска история. Уж е влюбен в Мери, а домъкна гаджето си тук. Заряза я, започна да се лигави.

– Арт...

– Не ме артуросвай, лейди! — пресече я той. — Гледа те, преследва те, но не смее да те има. Няма да тръгне с теб! Заеби, ще го сменим, ако изтрещи съвсем. Историята е важна. Това ни е бачкането!

Мариан се бореше с неприятен скреж в дробовете си. Продължи да чете мислите на Алекс по лицето му. Той беше съгласен с Артур.

– Никой не иска да си признае, нали? Свикнахте тук, не са само парите. Затворени, измисляме се, всичко върви така, както решим. Няма външен свят, няма реални проблеми. Така ви е по-лесно, нали? Ние създадохме света. Аз и Марти! — Тя стана и насочи гневен показалец срещу Артур. — Той ми трябва! Ако се сдуха, сдухва се и играта, ясно?

Излезе, оглушала за коментарите им. Не вървеше, а сякаш се рееше из въздуха. Всяка клетка, всяко атомче от всичко беше Марти. Тук и сега нямаше никакво значение дали той е до нея, защото беше вътре в нея.

Тя се качи в стаята си и написа в блога си:

Когато откриеш нещо истинско, те е страх. Да не го счупиш! Да не се стопи или вятъра да го отнесе твърде далеч. А какво правиш, когато откриеш нещо истинско, но осъзнаваш, че то не е за теб? Нямах право да го искаш. Нямах право да го имаш, дори само да кацне в ръцете ти. Когато откриеш нещо истинско, светът престава да съществува. Затова ли бягаме толкова упорито от истинските неща?!

Телефонът иззвъня в момента, в който изпрати написаното. Мери се стресна и го изтърва. После се втурна да го вземе. Беше Алекс.

– Какво има? — попита тя.

– Да поговорим — изстреля гласът от слушалката. — Ела в стаята ми!

– Защо измисли Кериан такъв? — Алекс я посрещна изправен до прозореца.

– Повика ме за това?

– Не само. — Той ѝ посочи единия от двата стола до ниската масичка. — Как се води повече от един герой?

– Лесно е — Мариан седна, почти не се замисли. — Водя Марко, Тони, дори Лестада бях аз... Ор също, само отец Йоан... Имаш ли представа кой е?

– Не! — той се намръщи. — Как така ги водиш всичките?

– Част от историята е моя, Марти прави света. Иначе и той води доста народ. Измисли поничките, „Алианс сикрет“, цялата политика, оплете сюжетите... Той беше и Дел...

– Дел?! Уникално! Перфектната сексуална фантазия! Опознай себе си, за да се обикнеш!– Алекс присви устни, но остана сериозен. Мери се бореше с горещите вълни, които я давеха, докато се оглеждаше в ироничните му очи. — Окей, не каза как се оправяш с всичките.

– Проблемът е, когато водиш двама, да не се получи куч диалог. — Тя заговори бързо. –Ботът обикновено прави по-тъпи образи и трябва да си нащрек. Даваш му по-слабата роля за определения момент и го оставяш да импровизира. Колкото му позволява ИИ-то. За по-важните моменти трябва да си в главите им. Така можеш да предадеш пълнота. Зрителят вижда всичко, което им сложиш. Ох, знаеш... както го виждаме и ние. Като телепатия.

– Извратенія. Защо заложи Кериан? Какво очакваше? Такъв образ.

– Не знам. — Мариан въздъхна. — Защо ме питаш? Винаги съм измисляла разни неща. Аз... знаеш ли, всичко друго ми е провал. Видях обявата, пробвах се. Марти се появи. Защо ме питаш, Алекс?

– Искам да продължим.

– Шест месеца продължава... Криех го в себе си през целия първи сезон.

– Какъв е проблемът? — Алекс пробиваше дупка в душата ѝ. С поглед.

– Етиен... няма такъв човек. Съвършен е. Може да бъде измислен само от съвършен човек...

– Марти те харесва, ти го... Абе вие нормални ли сте?

– Не бих посмяла. Не е каквото си мислиш... Не знаеш нищо. Нищо не си разбрал — изстреля Мариан. — Мислех, че Марти е щастлив отвън. Мислех, че тук само си почива. Мислех — а се оказа... Моля те!

Тя изхвърча от стаята. Сълзите я давеха. Задушаваше се.

През изминалите месеци Марти беше свежестта, частицата слънце в мъглата на живота ѝ, но тя не искаше той да разбира това. Не искаше всички да го знаят. Никога не беше обичала. Не знаеше как се живее реален живот с реален мъж. Никой не я бе научил на това. На нищо никога не я бяха учили.

„Господи! Защо ме има? Кое от скапания си живот... скапаните измислици... кое не успях да прецакам?!“

Тя спря до стълбите, седна и се загледа през големите прозорци. Опита се да си спомни лицата на родителите си. Успя да види само част от косите на майка си. Кое помнеше и кое измисляше? Беше много малка, когато ги изпрати на входа на блока. Това разказваше на всички. Все една и съща история. Когато шестнайсетгодишната ѝ сестра се връща от някъде, обяснявайки, че мама и тате ще отсъстват известно време, затова трябва да отидат при баба си. Беше ѝ лесно да говори с мама по въображаемия си телефон и да вярва, че тя ще се върне, когато татко приключи с работата си. Това бе нейната история. Или поне версията, в която иска да вярва.

„Лъжа всички, губя всеки, когото обикна. Защо си ми дал живот, Господи? Каква е ползата от мен?“

– Мери?

Тя се стресна, подскочи на крака и започна да трие сълзите си с ръкав, докато фиксираше лицето на момичето.

„Емили!“

– Аз... Артур ме обиди. Жестоко!

„Леона Дим!“

– Артур?! — Емили сбърчи нос.

Мариан забеляза, че не е така безлична, както я бе видяла в началото. Имаше пъстри очи, лицето ѝ беше симпатично.

– Извинявай... аз, просто... Съжалявам! — Мариан се обърна да си тръгне.

– Не съжалявай! — спря я гласът на Емили. — Марти няма да се промени. Добър е, но най-добре се чувства сам със себе си. Ще го разбереш.

– Аз също — отрони Мариан. — Само тогава съм добра.

– Ти си добра в това, Мери. Не ме харесваш, аз не те разбирам, но знам. Защо не опиташ да учиш режисура, да пишеш... когато свършим тук?

„Елементарна си. Светска!“
– Знаеш ли кой води отец Йоан?
– Хм. — Емили се обърка, огледа се край себе си, сякаш търсеше някого. — Не... Скучен е, нали? Питай продуцентите.
„Ти си скучна.“
– Ще разбере.
„Мая е по-добър човек от теб. Може би и ти трябва да пробваш режисура.“

* * *

Аракси Сатир изучаваше функциите на новия си стол, когато сигналът за посетител светна в жълто върху бюрото му. Капитанът се завъртя към стената, преди да каже:

– Да влезе!
– Явявам се по ваша заповед, сър — изграчи неуверен глас. Сатир повторно натисна бутончето за завъртане и се обърна с лице към дошлия.
– Офицер Дим.
– Тъй вярно, сър.
– Не ви познах. Не сме се виждали от... пет години, ако се не лъжа?
– Тъй вярно, сър. Викахте ме последно, когато разследвахте смъртта на капитан Лестада.
– Виках ви заради дъщеря ви. Тогава и сега. Тя обажда ли ви се? Знаете ли къде е в момента?
– Дъщеря ми изчезна... преди пет години, сър. Информираха ме, че е избягала на „Звезда 4“.
– За да търси някого? — Сатир се хилна криво.
– Не зная, сър. — Офицер Дим пребледняваше с всеки въпрос, а ръцете му се бяха разтреперили.
– Седнете и помислете! — Сатир му посочи креслото пред бюрото си. Офицерът се отпусна в него, като да тежеше цял тон. А иначе беше сух, скован човечец.
– Леона съдействаше на покойния капитан Лестада — изведнъж заговори Дим. — Трябваше да следи момчето на семейство Делил.

Предаде го, но явно не можа... Те бяха приятели, сър. Тя беше още дете.

– А Етиен Мюзи, той къде е в тази картинка?

– Не зная, сър.

– Но знаете, че Леона е избягала с него от „Звезда 4“.

– Може би е... било е отвличане, сър. Те не се познаваха. Тя, моите извинения, сър, но дъщеря ми гледаше „Дуел“... нали разбирате...

– Била е фанатична почитателка на Мюзи — натърти Сатир. — Има снимки от това време, улики...

– Тя работеше за капитан Лестад, сър.

– Така е трябвало да изглежда.

Сатир стана от стола си, огледа високата му облегалка, завъртя го празен. После се обърна към офицера.

– Имам данни, че дъщеря ви е на Земята. Предполагам, ще опита да се свърже с вас, затова ще ви поставя под наблюдение.

– Разбирам, сър — едва отрони офицер Дим.

– Леона Дим е телепат също като майка си, нали? — Сатир стреля изненадващо и улучи точно. Бледото чело на офицер Дим бързо се покри със ситни капчици. Очите му се защураха в орбитите си.

– Телепатия... тя не съществува. Жена ми беше луда. Ако Леона... ако е като жена ми...

– Съжалявам, че трябва да го чуете от мен, офицер Дим, но капитан Лестад беше консервативен човек. Той не вярваше в чудеса, но аз вярвам. Телепатията е факт! Още повече че вашата дъщеря съвсем наскоро е използвала телепатия срещу офицери на „Алианс сикрет“.

– Леона... ах, не... — офицер Дим стисна главата си с ръце. — Простете, сър... аз не мога да приема. Не можем да сме сигурни.

– Жена ви е била убита напразно, офицер Дим. — Сатир натърти на всяка дума. — Можем да спасим момичето. Може да работи за нас. Мюзи не ми е нужен жив. Достатъчно е да го видя мъртъв.

– Какво очаквате от мен, сър? — офицер Дим вдигна зачервените си, диви очи към него. — Ще направя каквото искате.

– Позволете й да се свърже с вас. Приемете я! Останалото ще си го взема сам.

– Тъй вярно, сър.

Офицер Дим стана и заотстъпва към вратата заднишком.

– Довиждане, сър.

– До скоро виждане, офицер Дим... и се стегнете! Дъщеря ви ще бъде добре, ако баща ѝ постъпи разумно.

– Тъй вярно, сър.

Офицер Дим излезе, оставяйки страха си да потрепва из въздуха. Аракси Сатир се върна към новия си стол.

– Хайде да намерим поне едно слабо място — усмихна се той. — Така ще си спестим петдесет процента.

Събрани в стаичката на отец Йоан, бунтовниците се споглеждаха мълчаливо и чакаха някой да заговори. Леона забеляза, че Тони се бои да срещне очите ѝ. Беше я поздравил вяло и набързо, после се втурна да помага на отца да настане гостите.

„Нека остане така засега. Нямам какво да ти кажа, Тони. Нямам нищо за теб, а това... изпълва ме с вина.“

– Е, деца, вече всички сме тук. На масата има хляб, масло и сладко от ягоди. Хапнете си, аз съм го правил — започна отецът.

– Дойдохме тук, в сърцето на „Алианс сикрет“ — обади се Константин. — Сатир вероятно ни е надушил. Не е време за сладко, нито за сладки приказки.

– Грещиш — засмя се отец Йоан. — За добра дума и сладка храна човек е жаден и в сетния си час. Иначе, прави сте, че времето ви е малко. Без кораба ще ви откриват по-трудно, но от „Алианс сикрет“ вече са разбрали, че е продаден, че по същото време група младежи и девойки се е придвижила насам. Каквито и имена да сте използвали, контактували сте с хора, купували сте храна, отсядали сте да нощувате, не е трудно да се събере две и две...

– Не е и толкова лесно, ако не си сигурен — каза Етиен. — Нека да решим какво планираме. Ако хакнем охранителната система, можем да изкараме възможно най-много хора навън. Знам, че си против, отче, но ще се опитам да откроя част от скаутите. Все някой ще е останал верен.

– Против съм! — отсече отец Йоан. — Това е голям риск, а не ни дава гаранции за нищо. Ти си лицето на бунта, Етиен. Не можем да си позволим да те загубим.

– Поне не в началото — замислено се съгласи Етиен. Леона следеше промените в изражението му. Разбра, че той не се интересува какво го очаква.

„Да се жертваш... най-удобното бягство.“

Тя се уплаши. Нима Етиен бе намерил начин да се отърве от нея, без да я намрази? Без да я притежава.

„Не... той не би... но ако... Ще го последвам! Колко просто било.“

– Жив или мъртъв, Етиен ще остане лице на бунта — тихо проговори Леона. — Всички ние... те ще ни помнят. Ще поставят паметни плочи за всеки един. Ще намерят свободата си.

– Леона?! — отец Йоан скочи от мястото си. — Това ли е добрият план? Върнахте се, продадохте кораба и донесохте надежда.

– Господ е направил същото, отче — Константин се усмихна криво.

– Стига глупости! — пресече ги Етиен. — Никой не е тръгнал да мре. Това беше просто вариант.

Леона видя страха, който за момент надникна от очите му. После избяга, скри се надълбоко.

„Не е честно, Етиен! Беше убеден. Готов беше да се жертваш, но не и мен. Защо ме наказваш така? Защо очакваш да приема живот без теб?!“

– Революция трябва да има! — обади се Кийра, която досега чоплеше нервно ноктите си. — Етиен е прав. Трябва да заложим всичко. Ние нямаме какво да губим.

– Мисля, че тръгнахме, за да спечелим. Искахме свобода — напомни Кериан.

„Би дал всичко да е като него, затова се гневи. Иска да го спре. И аз искам. Не се погубвай, Етиен! Животът... може би животът след революцията също ще е живот.“

– ... това ще е началният план — говореше отец Йоан. — Искам водачи, които ще ценят всеки живот като своя. Ще рече, нужно е да дигнете собствената си цена. Не мога да поверя хората си в ръцете на някой, който себе си не обича. Такъв не е способен да опази ничий живот.

* * *

– "Пасажът" беше зле. — Продуцентът се насили да изглежда приветлив. — Имате нужда от разпускане. Мариан, какво ще ми кажеш? Искаш ли да поговорим насаме?

„НЕ!“

Тя следеше с поглед Марти. Алекс го беше повлякъл към изхода още преди Емили и Артур да свалят шлемовете си.

„Забрави гаджето си. Да не я изпуснеш и ти като него?“

– И той е неадекватен — продуцентът хвана погледа ѝ. — Играеш ли си с него?

– Не! — тя се стресна от силата на гласа си. Артур и Емили се обърнаха към тях, но продуцентът им направи знак да ги оставят. Момчето се изсмя, момичето отвърна поглед. Тръгнаха.

„Какво правя? Трябва да се съвзема, да отрека. Вече знаят всички. Сценарист се сдухва от любов... това не е за Марти. Не бива да го запомнят така.“

– Той ли те будалка? Какъв е проблемът? — Продуцентът я прегърна през раменете. Ръката му беше тежка. Приземи я.

– Кой води Отец Йоан? — попита тихо.

– Играе от дома си. Подписал е, при условие да остане анонимен. Всъщност, трябва да сте му благодарни. Той ви пази гърба. Без него щяхте да провалите „пасажа“.

– Къде е... домът му?

– Не мога да ти отговоря, Мери! — Продуцентът я водеше към бара в партера на хотела. Тя не искаше да ходи там, но нямаше сили да се възпротиви.

– Да слезем по стълбите — едва успяваше да познае гласа си. Все още имаше надежда да го заблуди. Можеше да поеме вината. Да разкаже нещо за себе си... Нейният живот. Сигурно би могла да стресираща дори продуцент, ако намери сили.

– Не понасям асансьорите — неловко излъга тя. Всъщност обожаваше да се вози на асансьор. Все още го приемаше като игра. Щрих от неизживяното детство.

„Имах детство! Съчиних го прекрасно. Вярвах ми!“

– Мери — той ѝ направи път към стълбището. — Ти си творец! Нещата, които измисляш, променят животи. Виж какво направи с Леона. Това малко момиченце се превърна в идол на недоволните. На всички деца, които не харесват живота си, но нямат сили да се противопоставят.

– Леона не е добър пример.

– Защо? Тя се справя. Тя достига мечтите си, надвива болката.

– Тя лъже, не обича никой... Никой освен Етиен.

„Привърза се и към отеца, но... как да разбере кой е той? Как да знам какъв е отвън?“

– Мери, нима не усещаш чудото? Толкова хора ни гледат онлайн, толкова много участваха в епизодични роли, статисти, публика. Това променя много неща. Хората изживяват мечтите си във вашата фантазия. Спасяват се от проблемите си чрез вас. Скоро ще правим премиера на романа по първи сезон.

– Мислила съм и знам, че не променям нищо. Хората ни харесват по същата причина, заради която сме тук. Реалността убива! Затова предпочитаме илюзията. Когато си затворен толкова време на едно място, с едни и същи хора... Да, имаме телефони, интернет... но когато си... разбирате ме. Ние вече не сме същите. Никога няма да бъдем. Течението и времето ни теглят към... пропаст. Всички!

Тя вдигна очи към него и прескочи стъпало. Той улови ръката ѝ във въздуха. Успя да предотврати падането.

– Да съм Леона Дим е лесно. Трудно е да бъда Мери.

– Не исках да съм директен, но ти обичаш Марти. Защо не сте заедно?

– Обичам го. — Тя се усмихна едва-едва. За това нямаше смисъл да лъже. Не можеше да го направи убедително. — Това е всичко, което искам.

– А той?

– Знае.

Влязоха в бара. Беше празен и продуцентът избра най-широкото сепаре, уж за удобство. Мариан седна и се почувства изгубена в ниския кожен фотьойл. Не обичаше този бар. Още първия ден, деня на кастинга, бе отказала да влезе тук. Марти го направи вместо нея. Донесе ѝ топъл чай с аромат на мента. Помнеше усещането от краткия

допир на ръцете им, когато поемаше чашката. Помнеше огъня в очите му, цялата неземна топлина, която струеше от него.

„Тогава си помислих, че е ангел. А той... постъпи толкова човешки. Така, както хората не искат да постъпват вече.“

– Не мога да искам нищо от Марти. Стига ми да е наоколо — каза Мери и си поръча ром с кола. Така правеше Артур, когато искаше да им демонстрира колко е „корав“.

– На него това стига ли му? — Той поръча същото и се ухили цинично.

– Ще има всичко, което поиска. Но той не би поискал мен. — Мариан притвори очи. — Ще се стегнем! Моля ви, не ме разпитвайте повече!

Марти не дойде на вечеря, затова Мариан го потърси в стаята му. Искаше да говорят за Емили. Трябваше да изкопчи истини от него, а не знаеше как да го стори, без да му причини болка. Полудяваше, когато уловеше страданието му. Беше й толкова трудно да се контролира, че дъхът й спираше.

„Всъщност Емили не е лоша. Не е бреме. Не иска много, а дава каквото й се поиска. Как се смееше с Алекс... как му говореше някакви безобидни неща за времето и старите си маратонки, за някакъв блудкав филм... Все едно цял живот са били заедно.“

– Тя има чар — започна изведнъж Мариан, но гласът й прозвуча несигурно. Очите й шареха по мокета на пода, защото знаеше, че срещне ли лицето на Марти, вече няма да може да говори за Емили. — Липсва ти, защото е... Тя е точно за теб. Може да те размива, да ти се скара. Не те приема, като... специален. Шматка! Чувам я как ти го казва, когато я ядосаш.

– Недей.

– Казвала го е! — настоя Мариан. — И все пак тя създаде Мая. Ти я провокира, накара я да твори. Ти я накара да избира между теб и... Алекс.

– Мариан. — Тя вдигна очи и срещна неговите. Приличаше на болен човек, блед, с подпухнали клепачи. — Не си прави труда. Нищо от това вече не може да ме впечатли. Повярвай ми, напълно празен съм!

– Как стигна дотук? — Тя седна до него на леглото. — Аз знам... за себе си знам. Мама и тате ни оставиха твърде рано. Така беше! Просто трябваше да... измисля някой. Някой да се грижи за мен. Мразех сестра си. Сега го осъзнавам, мразех я. Трябва да мразя някого. Тя искаше да ми е и баща, и майка, а беше... просто едно по-голямо момиче. Не ме научи как да обичам. Момчетата, които идваха при нея... моите батковци... Мразех ги! Да мразиш е някак по-лесно. Да си безразличен... Но да обичаш... оказа се прекалено хубаво за мен, Марти. Прекалено хубаво, за да мога да го понеса.

Той въздъхна. Игла прободде сърцето ѝ. Стана от леглото и отиде до прозореца. Отвън нямаше нищо, което да спечели вниманието ѝ.

„Защо му казах точно това? На него не биваше! Той е като мен... Съсипан е! Не може да е като мен!“

– Все някога трябва да говорим, Марти. Трябва да решим. „Вирусът Мюзит“, измисли го Алекс. Тогава ти хареса. Още не знаеше, че той води Кериан. Похвали мен.

– Не ми каза.

– Не си питал. — Мариан се върна до леглото. Седна и го погледна бързо. Не можеше да издържи на огъня в очите му. — Помагай на другите, бягай от себе си... Твое е!

– Не е каквото си мислиш. Тогава Етиен беше *моят* образ. Справях се.

– Етиен го каза, когато се... разделяше се с Мая.

– Това е сценарий. Мери, казах ти, че ме надценяваш. Аз съм добър сценарист, затова ти приличам на добър човек. Не е така. Никой тук не ме познава.

Мери потръпна. Възможно ли беше и той да е като нея? Съвсем като нея?!

– Остана в играта заради мен, нали? „Вирусът Мюзит“, нямаше да мога да продължа без него. Без теб! Тук си заради мен... Нали?

– Мери, това е игра! — Този път той се отправи към прозореца и надникна навън. — Аз умея да сменям кожата си, просто Етиен ми доскуча. Омръзна ми. Чела си блога, защо не повярва на представянето ми там?

– Трябва да знам, Марти! Защо доведе Емили? Очакваше ли тя... да те измъкне от това? Защо я... скъсахте?

– Не знам. — Той се обърна рязко. — Не знам и защо бях с нея.

– Но знаеш ти защо си тук. Моля те! — Мариан го приближи. Спря на крачка от него. Сега разбра, че не може да го прегърне. Страхуваше се. Изпитваше ужас да не стори нещо против волята му. Да не го нарани. — Марти, аз ли бях причината да останеш?

– Да. — Той се засмя многозначително.

– Не! — викна тя и отстъпи. — Защо не ми каза? Остави Емили за една игра.

– Тя беше първа. — Той се облегна на перваза и притвори очи. Светлината на деня окъпа лицето му. Изглеждаше като мъченик. — Беше ме оставила, преди аз да оставя нея. Не намесвай себе си в това.

– Влезе в играта, разбрала е за нас. Аз съм виновна.

– Не си приписвай чужди вини. Това с Емили беше само мой сценарий. Казах ти, че не ме познаваш, Мери. — Той се откъсна от перваза. Изправи се и пристъпи към нея.

– Какво... Как ще продължим? — Мери замря. Лицето ѝ гореше.

– Така.

Той я приближи, стисна раменете ѝ, а очите му я простреляха дълбоко, до дъното на душата ѝ. Ноктите му дълбаеха дупки в раменете ѝ, но отвътре я болеше повече. Неговата болка.

– Докрай, Мери. До самия край!

Лицето му се доближаваше към нейното. Лъхна я топъл повей. „И той гори“ — успя да си помисли, а после устните им се сблъскаха, целите в пламъци.

Не беше целувка. Болезнен, огнен взрив, който подпали Мери, отвътре навън. Не искаше да изгори така. Само не така.

Тя се отскубна от него. Блясъкът в очите му я ужаси. Това беше пламъкът на... омразата. Омраза към всичко и всички.

„Бягай! Само това умееш, Леона Дим!“

И тя избяга.

Алекс правеше свое разследване. Мисълта, че Еми може да го приеме тежко или да го обвини в дявол знае какво, го бе спряла в началото. Сега се замисли. Беше харесал Еми още като я видя. В нея имаше някаква приземеност, едно извиращо от порите ѝ постоянство, въпреки живата ѝ усмивка. Още тогава Алекс реши, че Еми би била не просто приятел, а истински партньор. И в живота, и в играта. Тя

обичаше да има с какво да се справя. Умееше да търпи и да понася, но не мрънкаше от това. Все пак вече я бе обикнал. Спокойно, някак като част от предопределението му, но тя му бе станала скъпа.

„Марти е друг. Уникат е и... Търси уникат. Това е обяснението!“

– Замислил си се. — Емили затвори вратата на балкона и ведно с хладния въздух внесе аромат на хубава цигара. Алекс махна с ръка, помълча още миг и се реши.

– Еми... какъв беше Марти преди... Не е бил това, което аз познавам. — Той забеляза как се вкамениха чертите на лицето ѝ. Беше бръкнал в прясна рана, но харесваше у Емили именно способността ѝ да става твърда, когато срещне препятствие.

– Забавен... шегуваше се много — тя сякаш изведнъж се замечта. — Беше умен, болезнено чувствителен, но го прикриваше ловко... винаги с усмивка. Очаквах нещо такова от него. Търсеше съвършенство във всичко. В този наш свят... Не съм изненадана. Усецах... усецах през цялото време, че не е само с мен, че е някъде другаде. Много преди Мери. Преди това тук...

– Интересувал се е от политика.

– Правеше го агресивен. Поне откогато аз го познавам.

– Марти?

– Има ли смисъл да говорим? — Тя се извърна, профилът ѝ изглеждаше строг. Отиде до леглото си, оправи една гънка по покривалото и седна. — Марти и политиката, Марти и Мери... измислили са всичко това, въпреки че в правилата не... никой не ги е карал да има такива подробности. Той е измислил дори Дел... Извратено е, Алекс!

– Връзва се с това, че те доведе.

– Диалозите им с Леона бяха толкова... дълбоки. Бяха си измислили семейства, спомени... „мама ме учеше така, татко, брат ми... това-онова“... Те са еднакви, не виждаш ли?! Хем не си приличат по нищо, хем са напълно еднакви в това тук. Четат си мислите... Истински телепати!

– Значи си мазохистка — той се подсмихна с горчивина.

– О, да... ти поне играеш само себе си.

– Караме ли се?

– Не мисля.

– Всеки има нужда да играе... понякога. Това, в което животът ни превръща извън играта, не ти харесва. Не ти стига.

– Защо точно Натали Портман? Избрала е Леона да прилича на нея, а може да измисли какво ли не. Защо е откраднала лицето на реален човек?

– Трябва да си мъж, за да го разбереш — засмя се той. — Мери е пич! Искала е най-доброто за Марти. Превърнала го е в идол! Не виждаш ли, че не смее да го докосне, без да се почувства убийца? Мен никой не ме е обичал така.

Засмя се сухо. На Марти му отива такава обич, дявол го взел. Тича, тича...

– Програмист психолог. Познаваме ли ги изобщо? Въвлякоха ни в своята... лудост.

– Еми, никой не ни държи насила — сега прозвуча студено и се ядоса на себе си. Как да ѝ обясни, че и Марти е пич. Никой друг сценарист не би оголил душата си по този начин. Никой не би успял да покаже такава космично дълбока душа, че публиката да повярва, че това е измислица.

– Как се води, как се измисля такъв герой?

– Етиен Мюзи, няма такъв човек. Стигнахме твърде далеч. Той не говори, никога не е бил чак такъв. Мери е... това е тотална депресия. Напълно е откачила. Дори вътре вече не са същите герои.

– Светът, този, който познаваме, трябваше да свърши в деня, в който пуснаха играта. — Алекс се подсмихна. — Ирония! Ето какво всъщност се случи през две и дванайста, а?

– Шматка — и тя се засмя, също като него, без радост. После тъгата заля лицето ѝ.

– В началото мислех, че Марти няма приятели — поде Емили. — Ходехме вече втори месец, но не беше споменавал и дума за някой от тях. Не ме запозна с никого. Мислех, че няма нито един приятел. Не знаех нищо... всъщност и сега не съм сигурна какво знам.

– Затворен тип, ясно е. — Алекс зарови пръсти в бретона си. — Това не го прави егоист, предполагам?

– Не, егоист не е — замисли се Емили. — Разбери ме правилно, аз се чувствам малко... Той ме нарани, но... за хората страдаше. За страдалците, за онези, за които никой друг не страда. Сякаш... само

болката виждаше и само тя докосваше сърцето му. Затова не очаквам да може... да обича нормален човек.

– Той е сценарист с бъдеще! — Алекс въздъхна. — Работи добре в екип, дори е... нещо като водач в сянка. Трябва да оправим това, Еми! Виж, забрави Марти! Етиен Мюзи! Ето с кого си имаме работа. Мюзи, който се жертва за другите. Той няма себе си. Любовта му не е важна, нека страда, нека го боли... само светът да бъде спасен. Хората да живеят по-добре.

– Как се спасява такъв човек?

– Ставаш жертва, като Мери — той се засмя. — Колко лесно било.

– Но тя не можа.

– Засега. — Алекс очерта с пръсти брадата си. — За нейната жертва е рано.

* * *

Константин влезе при Етиен, след като убеди Леона, че не бива да го дразни точно сега. Отецът ги бе настанил в землянките на Ор, които представляваха чудни подземни жилища с прозорци към небето. Дунапренените дюшеци над коравите нарове създаваха удобство, каквото нямаше в дома на отца. Стаите бяха обзаведени скромно. Два стола, масичка, малък шкаф и закачалка на стената. Нищо излишно. Нищо претрупано.

– "Алианс сикрет" знаят — започна Константин. — Просто „клас две“ не ги интересува достатъчно. Засега.

– Ако ще говорим за Кийра, давай! — Етиен се подпря на стената. Кръстоса ръце и крака пред себе си. Изглеждаше изтощен, но не и сломен.

– Ще ни предаде. Затова отецът ни премести тук.

– Дано той да не пострада.

– Още един идеалист, Етиен. Въпрос на време е да пострада. — Константин се опита да се усмихне, но не му беше до смях.

– Кийра си тръгна, а ти си още тук.

– Няма да се справите без мен.

– Няма.

– Тогава ме чуй, Етиен! — Той дръпна единия от столовете и приседна на него внимателно, все едно очакваше някой да му е заложил кабърчета. — Няма да търсиш скаутите! Това е безумна идея. Леона ти каза как са реагирали, когато е отишла при тях.

– Не я познават. Как щеше да реагираш ти?

– Аз имах честта да проговори в главата ми още преди да съм склонен да реагирам.

Етиен се смръщи.

– Не я ревнувай. Ще умре за теб. Ще го направи в най-буквалния смисъл, който можеш да си представиш.

– Спри!

– Няма да отидеш при скаутите, Етиен! Чуй ме поне веднъж. Каквото и да си намислил, както и да виждаш нещата, няма да отречеш, че бунтът ще започне оттук. От „клас две“. Все още можем да го направим. Аз ще хакна охранителната система долу, нали това искаше? Хората ще излязат. Ще ги подгоним отвътре навън с някой фалшив атентат. Няма начин да не усетят, че могат да дишат и отвън, че въздухът не ги убива.

– Очаквам дори това да не усетят — Етиен се понамести на леглото си. — Но ще го направим така.

– Ще има жертви. Това исках да ти кажа. Трябва да си готов да го приемеш.

– Готов съм за повече — в очите на Етиен проблесна нещо страшно. Константин никога не го бе виждал такъв. — Да, революция без жертви няма. Готов съм да поема отговорността. Странно, но сега не ме плаши смъртта.

– Решил си го.

– Не съм.

– Все пак, предпочиташ да умреш.

– Предпочитам да съм готов, Керриан. Не бях готов за Кийра и усещането не ми хареса.

– Готов на всичко — полусъзнателно повтори Константин.

– Все пак аз искам да знам... ти защо остана?

– Знаеш — Константин притвори очи. — Никой не може да си тръгне от това. По-добре да го преживеем заедно. Или заедно да... Не, за това няма смисъл да мислим.

Отец Йоан отказа да се крие, а Тони и Ор останаха с него въпреки страха.

– Нямаме оръжие. Ако решат да ни... убият, без да питат. Ще е лесно. Просто всичко ще свърши тук — мърмореше Тони.

– Казах ти да отидеш с тях — напомни Ор. — Искаше да си с Етиен, с Леона.

– Няма вече Леона! — отсече Тони. — Никой не е същият. Дори плановете им. Не искам революция на такава цена. Не искам да умирам. Аз още не съм живял.

– Няма хубава революция — въздъхна отец Йоан. — Освен тази, която става вътре в душата. Предупредих те да не очакваш много от Леона. Човек поглъща много сол за пет години живот. В много камъни се препъва, много мечти погребва в риданията си. Знаеш ли защо не бива да съдим, Тони? Не бива, защото никой не върви по пътя на другия. Всеки си има свой път и само него познава.

– Тя... трябва да го остави сам, отче! — тихо каза Тони. — Ако го обича, трябва да го остави. Не му помага.

– И това не знаем.

– Не се ли вижда?

– Не виждам вече лицата им, момчето ми. Крият се. Етиен се справяше добре и сам, вярно е, но човек не може да е винаги сам. Душата копнее, търси близост, съчувствие. Всички търсим любов, а всъщност ни трябва просто една душа, която приема нашата. Която не съди, не се сърди, прощава...

– Леона ще сбърка, ако потърси баща си — намеси се Ор. — Трябва да й кажем това, преди да отиде при баща си.

– Няма да го направи — каза отец Йоан.

– Как можем да сме сигурни, отче? — извика Тони.

– Отче Йоане! — Рем се появи на вратата задъхан. — В храма са се събрали хора. Искат да говорят с вас.

* * *

... Мариан спря записа на пауза.

„Трябва да разбере! Той не играе роля. Не може да е роля! Опитва се да ни каже нещо. Но защо е анонимен?“

Тя се замисли за Рем, един от новите статисти. Слави или както се казваше там. Появил се беше да обяви събрание в храма. Дали почитателите на историята не се опитваха да им кажат, че си искат силния сценарий от първа част? Ето, водачката на Кийра ги напусна. Обяви, че се отказва, прие да плати неустойката, и дори предложи да я броят предател и вътре, за да стане интрига. Значи вече нямаше интрига в историята им. Нямаше нищо освен отчаяние.

„Накрая той наистина ще ме намрази. Ще се освободи от мен. Може би ще избяга също като Ани-Кийра... Кой освен мен би останал тук завинаги? О, ако можеше да е завинаги.“

Но не, това не беше възможно, дори в измислен свят. Марти вече ѝ го показа. Поиска да я целуне, а тя избяга. Уплаши се. Дали щеше да ѝ прости някога? И защо да ѝ прощава? Ще излезе навън, ще намери някое добро, красиво, реално момиче. Ще влезе в нова роля, Етиен Мюзи ще бъде изтрит завинаги.

Мариан въздъхна, избърса сълзите от лицето си. Леона. Всеотдайната любима, която може да обича, да е винаги до Етиен, но и да стане „невидима“, когато той е уморен или иска да е сам. Да, тя би била перфектна приятелка. Не само за Етиен, за всяко от превъплъщенията на Марти.

„Колко много си приличаме... и колко е страшно. Страшно е, че го знам, Марти.“

– Трябва да разбере кой е отец Йоан! — каза с прегракнал глас Мариан. После затвори прозореца със записа от шоуто и пусна „Страданието“ — една от последните песни, които Марти беше постнал в блога си. Обичаше да слуша неговата музика. Обичаше и да превежда дума по дума всеки текст на песен, харесана от него. Приемаше тези думи като лични послания. От него за нея.

– Лудост е — прошепна Мери. — Но какво имам без нея?

* * *

Марти почука и влезе в оранжево-зеления кабинет. Лъчезарът му го принуди да се почувства малък. Не харесваше психолозите, нито

дребните им трикове да те накарат да им се довериш. Какъв човек се хваща да работи такава мръсна работа? Да чисти души.

„Мери го харесва.“

– Добър ден.

– Здравей, Марти, заповядай, седни!

Психологът му посочи жълтия фотьойл.

„Жълто за интелектуалците. За лудите!“

Марти седна. Отпусна се върху меката облегалка, но не му беше удобно. Осъзнаваше, че е направена, за да разсее пациента. Да се почувства почти легнал, почти у дома си. Колко ли време траеше едно предисловие при психолог? Предразполагане, въвеждане в личната история на човека. Детство, проблеми и мечти. Марти не помнеше ранното си детство. Имаше някакви откъслечни кадри в главата си. Все от моментите в храма, където работеше първият му баща. Истинският. Бяха слънчеви моменти, заредени със спокойствие и мир.

„А може би са били просто скучни?“

– Ще давам направо — каза и преплете пръсти върху коленете си.

– Най-добре! — психологът се усмихна бледо. Гъстата му черна брада и очилата го доближаваха до ранния Джордж Лукас — или беше Спилбърг?

„Изтрещявам.“

– Тревожи ли те нещо, Марти?

„Очаквах ти да ми кажеш.“

– Не за мен... Мери... Леона... образите, които води... — той се запъна. Не можеше да обясни. Знаеше какво иска да пита, но как се казва такава неща?

„Виж сега, човек, обичам едно момиче... идеалистка. Идеална! Ама се появи твърде рано. Не съм готов още. Не искам нито жена, нито хлапе. Мечтал съм за нея, търсил съм я, но рано е... Та да ми кажеш, ако тръгна с нея... Не така! Примерно ходим с момичето известно време, а аз, нали съм си хаймана, взема че ѝ се наситя. Тя ще се променя, ще стане просто... жената до мен. Кажи ми сега, това колко ще я нарани? Кажи ми, ще я убие ли? Да ме вземат... демоните гадни!“

– Слушам те!

Марти трепна. Моментът, в който бе готов да е откровен до дъното на съществуването си, беше отминал. Сега трябваше да измисли

някакъв въпрос. Такъв, дето логично да се връзва с това, което се беше опитал да попита преди малко.

– Кажете ми направо... какво ви говорят за нея образите? Създаде достатъчно, за да имате пълна картина, нали?

Психологът намести очилата си. Не се замисли много, преди да заговори. Значи нищо нямаше да му каже.

– Майка, която е идол, баща — нереално безличен. Тони, Ор, Марко, Лестад? Първото, което ми идва на ума, е... имаме едно твърде добро въображение. Мери е творец. За нея създаването на герои може да е разтоварване, може да е послание, а може и да е игра. Какво искаш да знаеш, Марти?

„Искам да си тръгна. Не биваше да идвам, но сега трябва да те убедя, че е важно да знам.“

– Всичко! — Той се намести по-навътре във фотьойла. Какъв ли психопрофил създаваше в момента? Четеше ли го и него психологът чрез образите му и какво прочиташе, като самият Марти не знаеше кой е? Нито какъв иска да бъде в действителност. Дали психолозите разбираха, когато някой е празен? Богато въображение. Защо не го наричат просто бягство?

– Всичко — психологът се засмя. — Всичко, момчето ми, дори за себе си не мога да кажа, че знам.

– Не е трудно да се прозре. Момче, което я обича и което се „ражда“ само за да бъде предадено и само защото е от тъй наречените „обикновени хора“. Друго момче, което ѝ е почти сянка. Тони или второто ѝ, по-страхливото „аз“... Показва го по-често в реалния живот. Самата Леона защо е на дванайсет години?

– Мислиш, че се чувства малка? — Психологът с лице на режисьор се замисли.

– Точно! Малка, изгубена, никакво семейство. Мила, вместо майка. Направила я е прекалено млада и неопитна. Може би прототипът ѝ е по-голямата ѝ сестра. Гняв! Тя има сестра, знам. Лестад! Образът на заплахата, на опасността, но и на възмездието, което е готова да прегърне.

– Заради Етиен?

Марти потъваше в креслото. Потеше се, но всъщност сякаш се давеше с топлия въздух в стаята. Зачуди се как ще стане. Ще успее ли

да запази равновесие? Ще стигне ли до вратата, или ще се наложи да остане в този противен, лъчезарно отровен кабинет завинаги.

– Заради саможертвеност! Безрезервна — едва отрони Марти. — Нищо по-малко не би й било достатъчно.

Погледнаха се очи в очи. Марти отвърна лице, защото не хареса отражението си в очилата. Виждаше се слаб и уязвим. Страхлив. Нещото, което най-силно мразеше у себе си.

„Той ме прочете. Видя всичко... дори между редовете. Ако Мери... ако тя наистина си играе, а аз... Демоните да ме вземат!“

– Леона не се харесва, не се обича, нужно й е пълно посвещение някому. Безрезервна отдаденост. Някой добър човек, когото да копира, докато се научи да обича. Него, и едва след това себе си... — Марти се задъха. И той трябваше да играе докрай. Сега двамата с този... как му беше името? Защо изобщо не бе запомнил това проклето име? Двамата си бяха разменили ролите и не биваше да си личи, че Марти — психологът — губи контрол. — Мери не харесва хората, с които е живяла. Не е изпитвала положителни чувства към тях, а това насажда вина. Вина, че поведението й е наранявало тези, които... предполагам са я обичали. Не са й били достатъчни, може би оттук тръгва проблемът. Тя се бои, че ще нарани пак. Не осъзнава, че никого освен себе си не е наранявала.

„Защо ли ми е познат този профил? Демоните да ме... Не, не е възможно. Не си приличаме!“

Марти стана. Сега виждаше пода и стените огънати, като през очите на Леона Дим от първи сезон.

„Телепатът има нужда от друг телепат, за да не умре в самота. Да се срещна в пола и да се влюбя в себе си... Дел, втори рунд... аз съм идиот!“

– Поставени в тази светлина, образите които анализираме, могат да кажат и това, да. Все пак, ти не си Етиен Мюзи, нали? Ако откриваш достатъчно разлики между него и себе си, помисли. Колко процента от Леона има в Мери? Иии... — психологът също се надигна да го изпрати. — Погрижи се първо за своя вътрешен мир. Разбери какво точно искаш от Мери, иначе не си помагате.

* * *

– Отец Йоан от „клас две“! — Аракси Сатир се разкърши. Обхождаше бавно обширния си кабинет и едва накрая върна очите си върху сухото лице на офицер Пилас.

– Веднага ще го проверим, сър. Ще го арестуваме.

– Не! — Сатир спря и го простреля с поглед. — Проверяват дали курвата казва истината, и спирате дотам. Не предприемате нищо до второ нареждане, лично от мен! Не мога да й вярвам. Обвинена е била в убийство, сега предава дружките си. Дръжте я под око!

– Тъй вярно, сър! — По лицето на офицера се разля похотлива радост.

– Тц, тц, тц... не както си го помисли, Пилас!

– Сър?

– Трябва ми Мюзи! Вече е ясно, че ще го пипна. Събитията се подреждат в моя полза, но преди да съм сигурен, че ми е в ръцете, не искам никакви издънки, никакви арести в „клас две“. Не и без моя заповед!

– Тъй вярно, сър! — офицер Пилас посърна. Не можеше да вземе момичето, нито да си го изкара на лудия отец. Капитанът се засмя вътрешно. Тези позастарели офицерчета го мислеха за грубиян и глупак. Той си играеше с тях. Грубо, но не и глупаво.

– Всичко, което откриете за Йоан, преди и след мнимото му отшелничество, го искам в чист вид. Не правете лични тълкувания. Твоят отряд е достатъчен. Хвани някой да проучи религията на отчето. Искам да знам всичко! Канон, морални ценности, табута... Абсолютно всичко!

– Тъй вярно, сър, но...

– Празниците им също! — прекъсна го Сатир. — Всяка религия си има празници и идоли, нали? Искам тази точно да се проучи до първоизточника.

– Тъй вярно, сър! Това ще отнеме време.

– Не и ако си организираш добре нещата.

Сатир спря обиколката си около креслото на Пилас.

– Свободен си, офицер!

– На вашите заповеди, сър.

– И ме информирай своевременно за всичко. Напредък, провали, затруднения... „Алианс сикрет“ ще обезпечи отряда ви с необходимото.

- Благодаря, сър.
- Довиждане, Пилас!
- Довиждане, сър.

Офицерът излезе уплашен, както правеха повечето му подчинени в последно време. Аракси Сатир обиколи бюрото и се отпусна в креслото си.

– Мишки — каза и се захили насечено. — Как се ловят плъхове с армия от мишки?

Ор влезе в стаята запъхтян и червен до ушите. Тони забеляза, че сакатият му крак се замята повече от обикновено. Предположи, че е бягал, и се притесни, но не посмя да задава въпроси.

– Отче Йоане — тихо започна Ор. Гласът му сякаш беше загубил силата си. Отецът се обърна бавно към него. Не остави зелената лейка, с която поливаше цветята на перваза.

– Кажи, Ор, слушам те!

– Трябва да се преместим — боязливо продължи мъжът, докато присядаше на миндерчето до Тони. Момчето се отмести да му стори място. Лъхна го миризма на вкиснала пот.

– Трябва да се махнем оттук, отче! — Ор се понамести още на миндера, докато си поемаше въздух. Явно беше тичал пряко силите си и носеше някоя черна новина. Тони стана, защото се задушаваше и от миризмата, и от страха, който се изливаше откъм Ор.

– Някой търси наоколо. Не е от нашите. Видях непознат човек в гората.

– Скаут?!

– Не беше млад.

– Не всички бяха млади — спокойно отвърна отецът.

– Кийра ни е предала, сигурно е! — възпротиви се Ор. — Дори Етиен подозираше.

– Кийра просто ги напусна. Не издържа.

Отец Йоан остави лейката и приседна на дървения стол под прозорчето. Той изскърца под тежестта му.

– Искаше Етиен да я цени повече, отколкото е нормално да се цени партньор. Възможно е да извърши предателство, да. Тя самата се чувства предадена.

– Така можеш да оправдаеш всеки, отче. Дори убийците — без ентузиазъм се обади Тони.

– Разбира се! — почти радостно възкликна отец Йоан. — Всеки има причина да е това, което е. Не си ли се замислял? Защо човек изпада в ярост, в униние, в заблуда? Защо прелъстява, предава, убива?! Човек е бездна от неизпълнени желания, Тони. Бездна от несбъднати мечти, които е събирал в тайния шкаф на сърцето си. Лоши или небрежни родители, груби или безразлични братя и сестри... свят, който само иска и взема от теб. Ограбва най-хубавото, на което си способен, и ти плаща с разочарование.

– Аз не... — Тони преглътна. Разпознаваше се. Толкова добре виждаше себе си в това описание, че ако не се беше подпрял на стената, сигурно нямаше да успее да се задържи на краката си. Искаше да потъне в земята. Колко банално и глупаво бе желанието му, а така силно го искаше.

– Плащат с разочарование... — отрони.

– Успокой се, момче! — Ор стана, докуца до него и преди Тони да се е осъзнал, се намери седнал върху миндера. — Отче, нека първо решим какво ще правим с преместването. Тук рискуваме много. Ако нещо се случи, Етиен и другите ще са уязвими. Те ще страдат.

– Ще се преместим — каза отец Йоан. — Ако това е начинът да им осигурим душевен мир. Съмнявам се да успеем, но ще се преместим, Ор. Нямам право да излагам и вас на тази опасност.

* * *

„Неделя. Най-последно почивка.“ — Мариан не се зарадва на слънчевата утрин. Успокои я това, че не бе забравила да пусне щорите и сега светлината отвън се процеждаше едва-едва.

Вчера продуцентът пак се опита да говори с нея. Каза й, че играта запада, че някой трябва да поеме образите, които й „тежат“.

„Всичко ми тежи... и нищо.“

Вече не помнеше откога е така. Никога не я бе интересувало как се чувства тя. Гледаше да помогне с нещо, някъде да е полезна, да зарадва някой. Още в училище бе започнала да се чуди колко много се вживяват другите. „Пръв съм в това.“ „Провалих се, ще ме убият.“

„Госпожата похвали само мен.“ И тогава играеше, като тук. Уж се вживяваше, уж съчувстваше, но просто гледаше да угоди на търсеция внимание или утеха. Да мине и този проблем, да се потупа по рамото и това фукане... Нали затова се хвалят хората?

А тук? Марти не беше като никого, когото познава.

„Да го зарадвам, просто да го накарам да се усмихне... и почвам да се рея като в безтегловност! А аз... аз го нараних! Не очаквах, че ще го направи. Защо ме целуна там? Защо така? Трябваше да съм готова... Кое ме изплаши?“

Тя придърпа лаптопа, почти го събори в скута си. Не можеше да си позволи да мисли. Не искаше да вижда отново и отново очите на Марти в онзи момент. Гневът му, който избухна в омраза. Все едно го беше предала.

„Леона щеше да приеме... Щеше да... Не, Не... НЕ!“

Мери потърси връзка с мрежата. Блогът на Марти все още го нямаше, но нещата, които си бе откраднала оттам, бяха тук. На един клик разстояние.

ТОПЛИНКА

Навън беше тъмно и студено. Появяваха се първите снежинки. Мънички като пращинки, носени от мразовития вятър, те влизаха през прозореца и веднага се стопяваха. А топлината излиташе в мрака. Къде отиваше? Нали не е прелетна птица? Просто я пуснах и тя спря да ме топли. Отлита, но не на юг. Няма да стигне. Ще замръзне, а крилете ѝ ще се пръснат на хиляди снежинки. Тази моя топлинка. Тя искаше само да топли. Но... Лети, лети. Не замръзвай, далече са, знам, но ги достигни. Стопли ги! А аз имам още. Имам и още ще давам. Топлинка, лети през бурите. Крилете ѝ замръзват, но тя не спира. Бяла топлинка. Далече са те, но ще стигнеш, и не ще си изстинала. Ще ги обгърнеш... ще ги прегърнеш. Топлинка моя. Към хората лети! Към вас! Силна, непоколебима, Обичлива. Прощава и забравя. Враг и приятел, всички сме едно, всички сме свети, всеки Е...

Обикни и стопли! Давам те цялата на света. Знам студено ще ми стане без теб, но не и самотно. Надежда. Ето, едно прозорче се отвори. Една топлинка полита безстрашна и силна. Намира моята, прегръщат се, след тях още две, още три... Като снежна буря са. Извисяващи се, топли. Толкова топли, че разпукват леда по лицата и рисуват под него усмивки.

Горещи, проникващи в бетона, в тухлата, в бункерите на душите. Разчупващи и разбуждащи.

Мери се усмихна озарена. Това ѝ беше най-любимото. Чела го бе най-много пъти.

„Старо е“ — каза си и сърцето ѝ се сви. Марти трябва да е бил ученик, когато го е писал. Дали все още е същият? Дори да се е променил, все пак е Марти. Тогава и сега, макар че сегашният едва ли би пуснал тези писания в блога си. Може би именно заради тях го е махнал.

„Ще го върне ли изобщо?!“

АНГЕЛИТЕ

Често се чудим сами ли сме на този свят. Сами ли се борим срещу живота си, сами ли крачим по пътищата. И осъзнаваме, че не всичко е наше дело. Най-често „виновник“ е случайността. Тя е онази невидима сила, която ни подава ръката си, за да се измъкнем от затруднението. Понякога тази случайност е маскирана като човек. Случайно го срещаш на улицата, той случайно има свободен билет за филма, на който много ти се ходи, но билетите са били разпродадени. Това случайност ли е или просто когато нещо много ти се иска, то се случва? На кого да благодарим? Най-често забравяме благодарността, този момент ни убягва. Дори на човека, който ни е дал билета, може да не успеем да кажем „благодаря“, защото сме много щастливи.

Има моменти, в които спасителната случайност прави много повече от един билет за кино. Зависи какво сме поискали. Колко силно сме го пожелали. Ами ако тази Случайност е просто нашият Ангел? Ангелът, който подрежда „случайностите“ по пътя ни по най-благоприятния начин за всички. Той върши толкова много, а ние се сещаме за него само когато искаме нещо. Чудим се къде е, без да разбираме, че той е около нас, че ни говори чрез десетки, стотици символи и незначителни събития, които ние така нахално игнорираме. После се чудим защо е толкова труден животът.

Ако се оглеждаме по-внимателно наоколо си, ако се вслушаме в съветите на някой приятел, ако потърсим някой символ, който е отговор на въпросите ни, може и да стане по-лек пътя ни. И не само нашия път, но и този на Ангелът ни. Поне няма да му се налага да ни пука гумата на колата, за да не тръгваме днес по улицата, по която ще катастрофираме.

– Благодаря — отрони Мери. — Благодаря на всички ангели, че те познавам, Марти!

Тя затвори лаптопа, протегна се и го остави на масичката. Душата ѝ се бе превърнала в светло кълбо.

Искаше да си спомни как се чувстваше преди играта. Преди да срещне Марти. Квартирата, където канеше гости, за да не остава сама. Говореха и може би беше хубаво. Правеше кафе, миеше чашките и забърсваше масата след всяка трошица от бисквита, паднала от някого. Говореха за времето, за храната, за дрехите... дори за живота, от който тя не разбираше нищо. Не много лош начин да убие времето до вечерта. Чакаше вечерта. Моментът, когато ще изпрати тези, които е поканила, дори ставаше нервна, ако не бързат да си тръгнат. Искаше да легне. Сънят беше най-доброто време и място. Тогава не мислеше за нищо, не броеше часовете до смрачаване.

„Бързах да свърши. Да остарея и да си отида. Преди Марти не е имало нищо. Не го искам. Не за себе си! Просто той е причината да... Господи, ще стана по-добра, ще се опитам. Само, моля те, нека го има!

Не за мен! Искам само да знам, че... Той трябва да продължи. Трябва да открие по-добра от мен и да живее. Да обича! Искам поне той да се измъкне от всичко това. Поне той, това ще е достатъчно.“

Мери се усмихна. Приятен звън изпълваше душата ѝ. Сега знаеше, беше разбрала, че да обичаш и да притежаваш са две много различни неща. Вече не се боеше за Марти, защото откри, че точно от себе си бе искала да го опази. От желанието си да притежава.

„Трябва да открия отец Йоан!“

Премиерата на първата книга по „Непоискано добро“ подрани. Мариан подозираше каква е причината. Интересът към играта спаднаше. Не се справяха, а беше трудно да им намерят заместници. Това, което създадоха в първи сезон, бе революция в бранша. Никой никъде по света не бе измислял толкова силно, така истинско и наситено риалити. „Да де... виртуалити. Революцията изисква и промяна в езика... в самото мислене.“ Мариан се усмихна — за секунда, преди стомахът ѝ да се свие пак.

„Трябва да се стегнем, Марти! Ако искаме да останем, да завършим всичко, трябва да се стегнем... и онзи човек. Трябва да намеря кой е той. Кой води отец Йоан? Защо е в играта?“

Хората, които се тълпяха в зала едно на НДК, приличаха на запаянковци, дошли за футболен мач. Толкова много народ за една книга. Кой четеше днес? Не и такава публика. Идват, защото историята е популярна. Защото е по виртуалити.

„И защото е за любов.“ — Тя се засмя в себе си. На кого му трябва да чете за измъчената любов на Леона Дим? Кой ще се трогне от съдбата на едно гневно дете, ако не го е гледал? Ако не се е пробвал самият той да попадне сред статистите? Известност.

— Къде отиде Марти? — Алекс седна до нея, пусна ръката на Емили, а момичето се настани до него. Носеха бутилки минерална вода.

— За кафе. — Мариан посочи празното място от другата си страна. — Спокойно, с продуцента са. Ще се върне.

— Спокоен съм. — Алекс се обърна към Емили. — Ти искаш ли кафе? Имаме време.

— Не.

– Виж колко автографи трябва да дадем.
– Щом трябва.
– Алекс — Мариан докосна рамото му. — Извинявай, исках да те помоля...

– Кажи!

– Ако... можеш ли да разбереш кой води отец Йоан? Много ми е важно!

– Няма невъзможни неща.

– Не знаех.

– Виж, тези носят плакат! — Емили сочеше към група тийнейджърки. — „Кериан — най-добрият!“

– Съмняваш ли се? — засмя се Алекс.

– Фукльо.

Мариан престана да ги слуша. Беше забелязала автора на книгата, който разговаряше с режисьора на играта. Рошаво, свежо момче. Някак прекалено младо за писател и все пак с интелигентно излъчване. С очила. С добър стил.

„Дали е разбрал какво пише? Дали е усетил образите?“

Мариан се замисли защо никога не се бе пробвала да пише. Като по-малка обичаше да чете. Четеше много. Някога, много отдавна, майка ѝ се беше подразнила от книгите, които лежах навсякъде. Така беше. Един истински спомен. Само един. Защо не стана поне писател? Така щеше да има оправдание за измислиците.

„Нямам какво да кажа на хората.“

– Взех и за теб! — Марти седна до нея, внасяйки свеж въздух и аромат на кафе. Подаде ѝ червена чашка.

– Благодаря!

Мариан отпи, за да потисне надигащата се в стомаха ѝ топлина. Всеки жест на внимание, най-мъничкият, най-безобидният, я възпламеняваше.

– Какво ти каза той? — попита, когато намери сили да проговори.

– Не е доволен. Прави премиерата, за да се стегнем.

Марти завъртя очи, въздъхна мъчително. След месеците, прекарани в хотела, явно и той се чувстваше като пуснат на сред океана, без лодка. Дори без спасителен пояс.

– Не се бой... ще измислим нещо — изстреля Мариан. Страданието му я мачкаше отвътре.

– Всичко е наред — отрони той.

Мариан се съсредоточи върху кафето. Сцената притъмня. Появи се горски пейзаж. Излезе някакъв балет. Играха танц, напомнящ „Дуел“. После водещият говори. Още танци, най-сетне авторът... Имаше хубав глас и умееше да запълва времето с думи. Публиката ръкопляскаше. Валяха въпроси, снимки. Накрая ги изкараха на сцената. Като овце.

Мариан запомни само светкавиците в очите си и намръщените лица на Марти и Алекс. Подписваше се на нечии книги, прегръщаше се с някого, светкавица... блъскаха я. Някой я настъпи жестоко. Хората бяха по-страшни от океан. Сякаш искаха да изтръгнат всичко от теб и едва тогава да те оставят — на дъното.

Марти стисна лакътя ѝ и я изведе навън през някакъв тъмен, заден изход. Влязоха в микробуса. Само шофьорът беше там, но тук се чакаше по-лесно.

– Като на твоя протест — неволно отрони Мариан. — Никой не знаеше защо е отишъл, но там бяха всички.

– Е, някои знаехме...

Но Марти ѝ се усмихваше. Безмълвно и разбиращо.

Мрачният нощен бар в хотела беше заприличал на коледна дискотека. Цветни лампички, заредени с ядки и алкохол маси, музика, която все още не дразнеше слуха, а само мамеше. „Елате, пийнете, забравете... Забравете себе си!“

Мери избра сепаре по-далеч от дансинга. Седна сама. Беше дошла първа, за да не ѝ се налага да търси някого, да пита може ли да седне.

„Колко противно и глупаво“ — каза си с гняв. Желанието да се нарани отново набъбваше в нея. Нужда от ритуално самоизпепеляване. След премиерата на книгата осъзна, че само спъва Марти, докато стои на пътя му. Трябваше да го отблъсне сега. Да го накара да я презира, да не намери причина да я жали.

„Не ме обича. Временно изкушение... увлякъл се е просто. Как ми налетя! А как добре се държа на премиерата... като на кастинга.“

Мери си спомни първата му усмивка. Марти беше толкова свеж тогава. Говореше. Чувство за хумор, почти като на Алекс. На премиерата, само за момент, го видя отново такъв. Не, тя трябваше да го откъсне от себе си.

„Да кажа онова, което... Нека ме боли!“

Само това чувстваше в пълнота, болката — заслужена и дълбока, която поне пораждаше някаква емоция в душата ѝ. Искеше да се убоде смъртоносно, да мрази до кръв.

„Марти... не мога!“ — ръцете ѝ потърсиха чашка на масата. Взе нещо, отпи, оказа се уиски. Лютеше.

„Не трябва да го обичам... не мога да го мразя, Господи!“

Сега, в минутите преди да го види отново, тя разбра, че Марти ѝ е скъп по начин, който не може да контролира. Носеше го в себе си, затова не ѝ беше нужен физически, но беше важен, беше всичко, което ѝ трябва, за да издържи на живота.

„Нужен ми е само... щастлив. Страданието му не мога да понеса.“

Тя пи отново. Барът беше започнал да се пълни. Първи пристигаха непознатите. Персонал, водачи на епизодични роли, които не спяха в хотела, някакви особи с покани.

„Най-незначителните... аз първа сред тях! А можеше и по друг начин да се стече животът... Какво ли е било детството на онова хилаво писателче?“

Мери пи с ярост. Приплака ѝ се така спонтанно, че се наложи да опципе бедрото си, за да потуши вътрешната болка с болка отвън. Можеше да е красива, добра и пълна с амбиции. Да е звездата на шоуто, наистина. Да е нормална и, защо не, щастлива.

„Да съм... за Марти.“

– Свободно е, предполагам? — Алекс седна до нея, без да дочака отговор. Мери прикрито избърса една сълза. — Пратих Еми да го доведе.

Алекс се подсмихна, взе чашата ѝ, огледа я срещу светлината.

– Пиеш уиски?

– Престани! — тя сграбчи чашата от ръката му. Питието се разплиска. Въздухът се изпълни с приятен аромат.

– Спокойно, Мери! Пази си нервите.

– Ха! — тя се разсмя диво. — Моите нерви.

– Здравейте!

Мери и Алекс вдигнаха стреснато глави. Емили и Марти стояха пред тях, като човешка експозиция на ин и ян. Тя се усмихваше бляскаво, макар и изкуствено. Той беше тъжен, в очите му проблясваше някаква отчаяна гордост. Мери се счупи отвътре. Сведе глава.

„Марти, защо така? Мрази ме, унищожих ме, направи ме на парчета... Само не страдай. Само не това!“

Тя се заигра с чашата си. Тънките нокти на страха растяха в нея, надебеляваха. Деряха вътрешностите ѝ и ги превръщаха в пихтиеста вина. Той също бе мислил много на премиерата. В кратките мигове, които помнеше оттам, лицето на Марти беше съсредоточено и мрачно. Сякаш не спираше да потъва в себе си.

„Какво му направих? Отблъснах го... не трябваше тогава... Ще му кажа! Ще ме намрази!“

Мери поръча още едно уиски. Изпи чашата на един дъх, задави се. Очите ѝ прокапаха.

– Още едно! — извика към сервитьора.

– Какво правиш? — изсъска Алекс.

– Събирам кураж. — Мери се засмя срещу облекчението, което се изписа на лицето му. Не я беше разбрал.

– Как сме се умълчали — подвикна тя, въпреки че Емили и Алекс току бяха започнали да си говорят нещо, съвсем тихо. Марти повдигна очи стреснато. После изражението му стана каменно.

– Като свършим тук, даже не зная какво ще правя. Преди си мислех, че парите са всичко. Само тях нямах. Хехе, оказа се, че... нямам нищо. Мечти, амбиции... *нищо!*

– Оттук се вижда така — прекъсна я Алекс. — Като излезем от играта, светът ще е свършено нов за нас. Да те познават е добро начало на кариера. Не ги ли видя на премиерата? Избиха се да се снимат с някого от четиримата. С нас!

– Остави това, брат! — Марти се засмя празно. — Добро пиене, мезенце и готина мацка ти стигат. Ще го имаме в изобилие *отвън*.

– Марти?! — Емили се облеци срещу му. Мери се изкиска.

„Само така, Марти! Удряй... здраво удрай! Мрази ме силно! Ще ти дам още... още... Ще бъда жалка... О, как жестоко ще се изложя пред всички. Ще те спася!“

– Прав е, защо? — извика Мариан. Отпи от новата стограмка и ги огледа един по един. — Аз така не мога, но ето... пълен провал съм. От всичко ми пука, всичко ме събаря, това е провал.

– Мери, моля те! — Алекс се опита да вземе чашата ѝ, но тя отблъсна ръката му.

– Не се познаваме, Кериан Константин! — викна още по-високо тя. — Нали затова е този купон, да се опознаем. На колко години си? Кажете ми! Хайде и вие, Еми, Марти, кажете си годините!

– Двайсет и три — изтърси Еми. — Хайде моля те, успокой се!

– Стига, Мери! — Алекс се надигна от мястото си, оглеждайки се неспокойно.

– Кажете де, срам ли ви е? Страх?! — Мери тържествуваше вътрешно. От другите маси ги гледаха, значи вече беше прекалила. Беше станала за смях. — За годините само попитах, а вие... как да се опознаем тогава?

– Двайсет и пет — ядоса се Марти. — На кой му пука?

– Добре, млъкни, и аз, и аз... — Алекс нервно рошеше косата си.

– Аз съм на двадесет и девет, знаехте ли?

Изненадата им я разсмя още повече.

– Чудете се, не е шега. Стара съм, животът се гаври с мен от много години, а ето на... по-малка от вас изглеждам, затова се чудите.

– Мери, защо е това? — студено попита Марти.

– За да се знаем. — Тя отмести поглед от огнените му очи. Все още го болеше, но започваше да изстива. Страхуваше се от нея.

„За себе си страда сега. Затова, че ме е поискал. Още мъничко и ще ме нарани. Хайде, Марти! Можеш го, вече е в теб.“

– Само идиотите и лудите остават вечно млади. — Мариан се засмя. Изпи остатъците в чашата си на екс и едва не повърна. Вдиша дълбоко, избърса очите си и каза твърдо:

– Ще приключа, преди дискотеката да е почнала, споко! Имам две деца, близначета...

Ужас заля лицата на тримата. Тя тържествуваше вътрешно.

– Родих ги на деветнайсет, на двайсет и една ги оставих на сестра ми. Тя ги осинови. Бездетна е... Не мога да се грижа за деца... каква ирония, а мислех, че само дете мога да обичам.

Гласът на Мери се пречупи, но тя си наложи да продължи:

– Не мога да се грижа дори за себе си... За никого! Мога само да се измислям. Така безполезна съм... чакам само края... на всичко...

Мери стана залитайки.

– Марто, кажи й нещо! — изкрещя Алекс. — Спри я!

– Какво да кажа? — Марти отвърна лице, спусна косата си. — Разбирам я, но не мога...

Гласът му увисна сред празното. Сякаш търсеше откъде да се хвърли.

„Мразиш ме! Вече да... Успях!“ Мариан се затича навън, преглъщайки сълзите. Една бледа радост запърха неканена в сърцето й. Беше добър сценарист, въпреки неверието на Алекс. Можеше поне това. Само това.

Марти очакваше Алекс и Емили да се нахвърлят срещу му, затова реши да удари пръв.

– Не знам какво й става, не съм очаквал нищо такова — каза той спокойно. — Не знам и какво да кажа в такъв момент. Просто съм свикнал да приемам нещата.

Как въобще му беше минало през ума, че ще открие щастие тук?

„Не може да е... Тя е като мен, по демоните!“

– Марто... аз не знам на *тебе* какво ти става. — Алекс се взираше в него със светлитеси очи.

– Познавам те! — проговори Емили. Нейните очи бягаха по пода и ъглите на бара. — Замесен си, дори да не е това, което мислим.

Алекс стисна ръката й. Самият той вероятно едва се въздържа да каже нещо грубо.

„Ръката на Емили. — Марти се присмя на себе си. — Защо си мислят, че ме познават? Гледам ги и дори не мога да си спомня дните, когато тя държеше моята ръка. Беше моя! Ха, никой на никого не принадлежи. Само глупаците вярват в любовта.“

Марти потърси чашката си и едва сега забеляза, че по масата са се появили пилешки хапки, още ядки и различни видове тънки мезета. Повдигна му се и върна чашата на място й.

– Знаеш ли... — Сега очите на Алекс приличаха на стъкло. — Не ти вярвам! Страхливо копеле си. Лъжеш и се криеш, но това няма да

свърши добре. Пука ти, брато! Говори каквото си искаш, но сам ще се провалиш, защото... За всичко ти пука.

– Алекс, недей! — спря го Емили. — Стига толкова.

Музиката гръмна изведнъж. Веселяшкият глас на диджея поздрави и занарежда някакви клишета за купона и забавлението, но Марти се зарадва на появата му. Това беше неговото спасение. Да, ще избяга. Защо не, това си е негова работа.

„Не ми пука! — каза си с мазохистична наслада от болката, която бяха родили думите на Алекс. — Ще бягам и ще ви се смея, защото не ми пука за никого от вас. Видяхте ли, че не ме познавате? Ето ви моята тъмна страна... Хаха, черното лице на добричкия Марти.“

– Е, аз ще потанцувам! — извика той, като се наведе към тях, за да го чуят. — Има хубави мацки на бара.

Той стана, изпи чашата си на екс и отново се разсмя показно. После взе нова чаша от масата и я вдигна високо.

– Хееей, къде е Мери? Наздраве, наздраве! — засили се продуцентът срещу него с чаша в ръка. Марти му се зарадва искрено.

– Жив и здрав, шефе! — чукна чаша с неговата, пи на екс и посочи към кръглия бар на заведението. — Мацките ме чакат.

– Така... така — обърка се продуцентът. — Харесваш ми тази вечер, Марти.

– Винаги, шефе! — Марти вдигна показалец във въздуха. — Ще направим блестящ финал, на сезона, да знаеш! — каза нарочно и се отправи към непознатите девойки, които вече го гледаха с очакване.

„Знаете кой съм... Хех, нали съм звезда?! Какво ми пука?“

Сети се, че хората на които наистина не им пука, едва ли го казват. Изобщо породи ли се въпрос, значи се търси отговор.

– Добър вечер, момичета! — той си дръпна едно високо столче. — Може ли?

Те му отстъпиха място помежду си, хихикайки.

– Да не ме разберете погрешно, само си търся компания.

„И щом се чудя как ще ме разберат, значи има друг вариант, нали? Нещо подмолно има, иначе защо питам? Подла душа... Мери, Мери, ама и ти не ме познаваш!“

Марти си поръча бира, ухили се до озъбване, а после изведнъж се разсмя.

– Гадове сме ние хората, момичета! — подвикна той. Те също се засмяха, плахо и неразбиращо.

„Защо да ги желя? Я как са се барнали! Дошли тук сами, две хубави момичета... кой знае кого са прецакали за покана.“

– Е, хайде, наздраве! — той вдигна тънката бутилка, чукна се с две деликатни чаши, почти пълни с мартини. — И защо казвате, сте тук?

– Хи... хи, не сме ти казали нищо — отвърна по-светлорусата. Беше по-слаба и някак по-излъскана.

„Затова и по-нахална.“

– А именца нещо, имате ли си?

– Любов — засмя се излъсканата. — Казват, че ми отива.

– Тича, тича... — той пак вдигна бирата, но този път само към другото момиче. Имаше хубави, пъстри очи, но косата му приличаше на разрушено гнездо.

– Алис — представи се тя, отговаряйки на наздравицата.

„Не по-скромна... по-трудната е! Като змия ме гледа.“

– Хванахте ме, девойки! — „Време за простотии... Квото и да е, само мислене не.“ — Какво ще пиете? Нещо сладко да вземем... само не се срамувайте. Не мога да устоя на хубави момичета, да знаете. Обичам да ги глезя.

Те се засмяха отново. Алис имаше криво зъбче, което ѝ придаваше повече чар от скъпата изгъзица, в която някой бе превърнал косата ѝ.

„Защо винаги избирам по-трудната? Ето ти Любов, създадена е за любов и си го знае. Търси си го!“

Мери се събуди потна, а съзнанието ѝ още не бе изплувало от съня. Там, в съня, от носа ѝ излизаха червеи, а той ставаше все по-дълъг.

Въздухът имаше тежест. Притискаше главата ѝ към възглавницата. В стаята вонеше на разложение, в устата ѝ сякаш имаше остатъци от труп.

„Пълен провал!“ — тя се опита да се надигне, но не ѝ стигна воля. Искаше да може да заплаче. Да може да извика, да стане и да дере с нокти стените или да удрия по тях, докато юмруците ѝ поаленят.

„Марти... Марти, Марти... махай се оттук! Бягай... аз съм пълен провал. Провалям всичко, страх ме е... от всеки. Спасих ли те... успях ли да те отвратя... Не ме жали! Махни се оттук... още сега.“

Тя заби нокти в чаршафа, изстена и се обърна към стената. Вода. Искаше много вода. Да пие, да се измие... да махне тежестта в главата си.

„Трябваше! — каза си. — Той е зле... Депресията го убива.“

Имаше нужда от Марти, но той нямаше сили да бъде с нея.

„Защо? Готова бях... не каза и дума. Готова да умра, да се... Изложих се пред... За теб, Марти! Само една дума от теб. Защо никога не ми каза, че ме искаш? Нито веднъж? Онзи път... сгреших само тогава. Ти нямаш нужда от мен. Аз мога... ще те обичам навсякъде. Не ти трябва да знаеш.“

Мери дереше чаршафа си, гърчеше се в леглото и копнееше за вода. Искаше да плува. Да не усеща главата си. Да не мисли.

– Спасявай се, обич моя! Бягай! — изстена и разбра, че всъщност плаче. Лицето ѝ беше мокро. Дъхът ѝ вонеше и тя отново поиска вода.

„Проклета, долна лъжкия... Можеш без него?! Това беше най-голямата ти лъжа. Най-гадната преструвка.“

Мери стана, взе недопито шише с минерална вода от масичката и го засмука жадно. Изпи го на един дъх. Внезапно ѝ се зави свят. Залитна и седна на леглото.

„Има ли ме изобщо?“ — Мери се засмя. Така ѝ се искаше да е малката Леона Дим. Сега и завинаги, да е момиченце, като това, което Натали Портман изигра в „Леон“.

„Откраднах я оттам. Точно тя ми беше нужна. Леона и нейният Етиен Мюзи. Винаги съм обичала бунтовниците!“

Стомахът ѝ се сви, тя стана отново. Съблече се, отиде в банята и пусна душа. Студената вода прогони мислите за Марти само до момента, в който започна да се затопля. След съня най-много обичаше къпането. Можеше да прекара целия ден в банята, да слуша спокойния шепот на водата.

Струята, която се стичаше по тялото, отмиваше нощния кошмар. Мери бавно започваше да забравя черните червеи от съня, бодливата за очите ѝ светлина в бара, погледите. Всички онези ужасени чифтове очи, които се стрелваха към нея, когато повишаваше тон. Очите на Марти, когато каза за близнаците.

„О, Марти... нямаше друг начин. Не намерих... прости ми. Прости ми, когато се спасиш от това!“

Водата беше станала твърде гореща. Мери се дръпна, докато я регулира, и отново се пъкна под струята.

„Остана заради мен!“ Рукналите сълзи се стичаха заедно с водата по бузите ѝ. Знаеше ли какво иска? Рано или късно играта щеше да свърши. Лидерът Мюзи, „Алианс сикрет“ или страшният Аракси Сатир не бяха реалности. Кое от живота ѝ беше реално? Кога за последно бе изричала истина?

„Господи, не беше ли по-лесно... просто да ме няма?! Не мога... Не мога да продължа без него, но с него... Не мога да го искам за себе си. Не го искам! Освободих го!“

Беше измислила Леона перфектна. Създаде я бе сякаш само за Етиен. Такава, че да не може да го нарани. Да дава, без да иска нещо за себе си.

„А тя иска!“

Мери спря душа. Загърна се с хавлията и попи водата от лицето си.

„Не трябваше да се издаваш, Марти! Не трябваше да показваш, че... Защо поиска да разбереш? Защо ме накара да ти кажа?! Съвършената обич... Мога да те обичам така. А ти... заслужаваш го.“

Телефонът ѝ звънеше. Тя изтича да го вземе.

– Алекс... Пак ли ти? — вдигна му. Хавлията се изсули и падна на пода. — Да.

– Искам да те видя — каза Алекс, без да поздрави.

– Има ли смисъл?

– Имам новини... за отец Йоан.

– Алекс! — тя сграбчи хавлията и прикри гърдите си. Някак не можеше да говори за отца, ако е гола. — Идвам веднага. Само да се облека.

Дет метъл. Това беше единствената музика, която нервите му понасяха тази вечер. Усещаше главата си, сякаш е клисар с трийсетгодишен стаж.

– Гасим с бира — промърмори, оглеждайки зелената бутилка. Не искаше, не можеше да мисли за снощи. За девойките, от които избяга,

като подплашен гей. За Мери... Мразеше. Играта, Алекс и Емили, мразеше себе си.

„Мразя те, Мери.“

Вокалът на Nate Eternal реवेशе „смърт“. Гласът му изпълваше пространството с гняв и агресия. Шибаният живот, със шибаните си сложни ситуации.

„Какво направих, за да... с какво заслужих?“

Марти не призова демоните. Старомодно, слабо проклятие. Мразеше до премала. Повдигаше му се от омраза.

„Не съм я подвел! Не съм знаел... Виновен съм!“

Потта му, с чиято алкохолна воня се изпълваше въздухът, беше концентрирана, ферментирала омраза. Вдишваше я, изпълваше се с нея до дъно.

„Ако смъртта ме прибере сега...“ — тонколониите пращяха от напрежение. Марти стискаше бутилката с две ръце. Ръцете му трепереха. Пяната се бе вдигнала почти догоре и се белееше като детска плюнка. Обичаше, искаше да забелязва тези дребни детайли от живота. Да се концентрира върху тях. Ноктите му задълбаха в сребристия етикет. Скъпа бира. Като за звезда от виртуалити.

„Океан от болка в теб...“

Звучеше балада. Любимо парче. Какво означаваше океан от болка? Каква болка?! Марти се понадигна в леглото. Спря музиката. Нямаше болка. Беше празен. Дори камбаните в главата му бяха изчезнали.

– Върнете ми я! — простена. Искаше да го боли. Искаше да мрази. Искаше нещо да чувства, затова ли беше цялата драма? Празен. Пиенето, тази музика, която слушаше, но не чуваше, любовта и омразата, всичко беше илюзия. Той не обичаше, не мразеше, нямаше нищо в душата му от много време.

„Има деца... зарязала ги. Не е първата.“

Марти разтриваше челото си с пръсти. В главата му все пак се мержелееше някаква болка, но на това му викаха махмурлук. Не беше от Мери, нито от чувствата, които не чувстваше.

– Блъди Мери — той се засмя. Какво ли би казал сега психологът на шоуто? „Мързел? Няма такова нещо, като мързел, Марто! Това, което наричаме мързел, е... само външен симптом. Важно е да открием причината. Страх? Липса на мотивация? Усещане, че тази посока не е

нашата посока?“... Ето ти причината за прословутото младежко бездействие. Оправдания.

„Я, как трезво разсъждавам!“

Марти не приемаше бездействието. Не умееше да вирее в него. Дойде тук, защото искаше да се пробва като сценарист. Стара мечта. Парите бяха допълнителният стимул. Уж безумно решение, уж идея без бъдеще, а се получи. Майка му бе спряла да му звъни по средата на първи сезон. Приела ли беше, че го бива? Гордееше ли се със син звезда?

„Остави ме да се оправям сам. Нали съм голямо момче? Винаги съм бил голямо момче... Още в първи клас. Още в градината. Сестра ми е малка, има нужда от помощ, а аз... аз мога вече сам. Винаги сам!“

Марти остави бутилката на пода, отпусна се в леглото, зави се през глава. Някога искаше да лети. Записа проклетата „авиация“, поне да е близо до самолетите. Майка му се оказа права, че няма да намери работа на никое летище. Авиоинженер без връзки.

„Внимавайте за какво мечтаете, деца!“

Марти се отказа да мисли. Гневът му загуби и последните капки ентузиазъм. Превърна се в кратка депресия. Това състояние му бе познато. Знаеше как да го потуши. Поне на това се бе научил. Щеше да си представи някое хубаво място. Църковния двор от детството, например. Голямата, крива череша, в клоните на която си беше направил трон.

„Ще ям, докато заспя!“ — нареди си той. Обичаше череша. Волността на детството го изпълваше бавно. Гората накрая на селото. Небето, реката... момчетата със скъсани джапанки. Беше като сън. Сън, който щеше да доведе съня.

* * *

Отец Йоан извика само тримата. Етиен, Леона и Кериан. Беше изпратил някъде Тони и Ор, затова ги посрещна сам.

– Тайна сбирка? — Кериан изкриви устни, а отецът го потупа по рамото. После им посочи скамейката, побита в стената. Изчака ги да седнат.

– Исках да ви видя, за да разбера докъде сте стигнали с плановете. Има нещо, което ме тревожи — започна отецът. Когато погледът му спря върху Етиен, ситна бръчица пробяга между веждите му, а после пак се скри. „Или само ми се стори?“ — почуди се Леона.

– Почти сме готови — каза Етиен. — Ще го направим скоро.

– Добре е, но искам да сте много внимателни. — Сега отец Йоан гледаше и тримата, а от очите му струеше познатата мекота. — Някой слухти наоколо. Виждал ни е, но не предприема нищо. Не ми се нрави тази тактика.

– Сатир е по-хитър от Лестада — Етиен обхвана лицето си с длани. Разтри го така, сякаш се мъчеше да свали от него целият горен слой на кожата си. — Подценихме го! Все още можем да го изпреварим, каквото и да е решил. Ще насрочим дата! Ще правим връзката между групите само с координатори. Никакво събиране на много хора на едно място. Готови сме, отче! Може да е утре, може след два дни... когато кажеш.

– Напълно готови! Да изпукаме до един! — обяви Кериян.

– Не се шегувай с това! — стрелна го с поглед отеца. Беше станал неспокоен и мрачен. Такъв Леона не го познаваше. — Не сте във форма, деца, ще направите някоя беля. Да си дадем една седмица за подготовката. „Алианс Сикрет“ няма да арестува никого, ако не усети движение, а ние няма да променяме нищо. Ще се срещаме по същия начин. Етиен е прав за координаторите. Имаме работеща мрежа, ще се справим. Като дойдат денят и часът, всички ще са на местата си. Това дори Сатир не може да го предвиди. Нито да го спре.

– Чудя се, дали е потърсил баща ми? — тихо каза Леона.

– И през ум да не ти минава! — отрязва я Етиен.

Тя обходи с поглед лицето му. Грижите бяха убили светлината в пъстрите му очи. Сега цветът им напомняше мръсно блато. Дори къдриците покрай челото му изглеждаха някак смачкани.

„Не смятам да умирам, Етиен! Не се бой за мен! Отказах се от черните мисли.“

Той я пронизваше с поглед. Сякаш не беше чул думите ѝ в главата си. Сякаш не искаше да повярва на тях, а на очите си.

„Спри да се тревожиш за мен! Ще живея! Искам да видя новия свят. Всичко, за което се борим.“

– Добре е да те чуваме всички — укори я отец Йоан с усмивка.

– Казах, че не мисля да умирам, отче. Ще живея, дори ако трябва да прекарам всичкото си време в молитва за душите на... тези, които обичам.

– Ех, Леона... винаги има с какво да ме изненадаш. — Отецът я приближи и погали главата ѝ. — Моли се, моето момиче! Моли се, за всички ни!

Довиждане, Етиен.

Не се сбогувам. Оставям ти писмо, защото знам, че иначе ще се тревожиш. Оставям го, защото искам, моля те, да повярваш на интуицията ми.

Етиен, най-скъпи мой, единствени приятелю, аз се връщам. Отивам си у дома. Там ще съм полезна повече и за себе си, и за вас, а най-вече за революцията. Повярвай ми, моля те! Повярвай така, както вярваш на обичта на сърцето ми, която всичката е само за теб. Искам да те освободя. От себе си, от желанието ти да се жертваш, от отговорността. Искам да си свободен за своята революция, но не... аз не те напускам. Аз те отнасям със себе си. Ти ще си винаги с мен. Винаги ще те чакам. Ще се моля за теб, всеки миг от живота си, както е било до сега. Искам само да бъдеш свободен. Да се чувстваш волен, като в деня, в който те видях за първи път. Да се усмихваш, като в този ден.

Държах те в окови, обич моя. Държах те в клетката на чувствата си, а това те убива ден след ден. Искам те жив! Моля те, полети нависоко сега и не мисли за мен. Почини си! Извоювай свободата, твоята и на всички нас. И не страдай за мен, обич моя. Аз не си отивам. От теб не мога да си тръгна. Живей! Сбъдни мечтите си! Обичай колкото искаш момичета... но не забравяй — ако останеш сам, ако поискаш да имаш тази моя ужасна, задушшаваща любов... Ако поискаш мен, моля те ела! Намери ме! Аз ще чакам. Тук и отвъд този свят. Ще те чакам вечно!

Бог да те пази!

Етиен прочете писмото, дъвчейки долната си устна. Нещо в него се надигаше през цялото време, но се запъна в гърлото. Мъгла се спусна над погледа му, а лявото му око заигра. Той огледа стаичката, без да я види, и зачете отначало. Окото подскачаше, танцуваше, аха — и се затичало...

— Излъга ме! — изригна гърлото най-сетне. Етиен хвърли листа. — Обеща, че няма да се върне при баща си.

— Етиен! — Кериан се беше появил на входа, втренчен в писмото. — Леона?!

— Тръгна си.

Кериан приближи. Етиен вдигна листа от пода, сгъна го и го прибра в джоба си.

— Няма да отиде далеч — Кериан стисна рамото му.

— Мислех, че е слаба... исках да я защитя, а тя... по-силна от мен излезе. Тръгна си.

— Остави те да ни водиш, Етиен. Аз останах за това. Кога ще го разбереш?

— Ще вода! — Етиен се откъсна от него. — Скоро всичко ще започне... и ще свърши. И... успокой се, Кериан, никой не е готов да умира. Наистина никой.

* * *

Алекс се отпусна на леглото. Очите му следяха мекия профил на Емили. Беше прибрала бухналата си коса в опашка, за да не ѝ пречи.

„Да цъка игри на телефона.“

Обичаше я такава, тиха и спокойна. Не се нуждаеше от повече. Момиче, на което да разчита и с което да се чувства като с приятел, беше първата му мечта за връзка. Всичко друго, което бе пробвал, се оказа напразно трупане на болка.

— Еми. — Той понамести възглавницата си. — Искам да поспя.

Тя го погледна за момент и върна очи върху дисплея на телефона си.

– Ще те помоля нещо, но е важно. Чуй ме, моля те!

– Ох, умрях!

Емили остави телефона си на масичката. Сега го гледаше внимателно.

– Много е важно да ме събудиш след час. Точно в четири! Нито секунда по-рано или по-късно. Ще можеш ли?

– Шматка, да не съм малоумна?

Емили седна на леглото до него.

– Какво има, Алекс?

Тя се наведе да го целуне, той я спря.

– Искам да го приемеш много сериозно. Като на живот и смърт!

– Оооо.

– Трябва да... да говоря с майка си. В Италия е.

Емили повдигна вежди.

– Няма възможност по друго време. Помоли ме, тогава е почивката й... Стига, Еми, моля те, просто бъди точна!

– Добре де! — обиди се тя. — Колко пъти ще го повториш? Не знаех, че майка ти е в Италия.

– От скоро сме заедно. Не знаем много неща.

– Държиш се като...

Тя се запъна и отвърна поглед.

– Марти — той се засмя. — Хората си приличат по много неща, Еми, нищо че се водим различни.

– Оставям те да спиш.

Тя стана, устреми се към вратата, но там се спря. Трябваше да й повярва. Беше отговорна и уравновесена. Точно такъв човек щеше да свърши перфектно работата.

– Ще дойда в четири.

– Поверявам ти повече от един живот — той се засмя насечено. Беше я стреснал достатъчно. „Ще се справиш, Ем.“

Емили слезе до бара в четири без петнайсет и си поръча кафе в пластмасова чашка.

„Точно в четири!“ — напомни си. Щеше да спази обещанието си, а после да провери защо Алекс се държи така загадъчно. Дори майка

му наистина да работеше в Италия, дори да имаше малка почивка, не би могла да е по-къса от половин час.

„Каза точно в четири! Животът му зависел... Какво им става? Толкова драма!“

Тя отпи от кафето и се отправи към изхода. После към стълбите. Имаше още тринайсет минути. До стаята на Алекс можеше да стигне за три.

„И Марти правеше така — спомни си и се ядоса. — Казва едно, очаква друго да разбереш. Да четеш между редовете. Неговия текст. Точно неговите послания. Ако се объркаш... Гледа те. Как гледаше само! Все едно си го предал. Нямах право на грешка. Нямах право на чувства. Търпение. Само той е прав. Търпение... Той понася всичко и ти трябва да понесеш. Поне това научих... да понасям.“

Емили спря пред големия прозорец на площадката между стълбите.

„Мислят си, че са по-добри. Че ни превъзхождат, защото са мъже. Ние не можем без тях, а те без нас могат ли? Какво си мислят? Как очакват да разберем?“

Не можеше да обвини Марти, че се слага по-високо от някой друг. Знаеше. Да го съди бе по-скоро присъда за самата нея.

„Кой е спокоен, когато «беси» невинен? Не беше егоист... Не е!“

Друго беше. Марти играеше по-сложна игра. Игра, от която винаги щеше да излиза най-малко „реми“. Не обижда, не се гневи срещу другите, ако няма сили да се усмихне — мълчи, покрива се. Не прави нищо лошо, дори се стреми да помага. „На всички, всеки ден... през дните никога не беше с мен. Искаше ме само за нощите си. Защо Алекс... защо се е вкопчил в него?“

– Емили.

Тя се извърна. Момчето, което слизаше по стълбите, беше симпатичният статист от снощи. Този, дето ѝ подаде ластичката за коса, когато тя я изпусна.

– Здравей! — Емили му подаде ръка. — Не успяхме да се запознаем.

– Слави.

– Приятно ми е.

– Изпреварила си ме — той посочи с поглед кафето ѝ.

– Като наркоманка съм — усмихна се тя. — Сутрин, на обед, по това време... Пия кафе по три пъти на ден. Вече няма ефект.

– Няма лошо.

– Не предполагам.

Засмяха се.

– Мая ти се получи яко в първа част. — Той размаха ръце във въздуха. Притесняваше се, докато ѝ говори, а това изглеждаше така приятно нормално. Момче с обикновени, човешки емоции. Няма загадки, няма скрити послания.

– Уморени сме вече. Втори сезон върви слабо.

– Е, рано е да се каже.

– Хич не е рано.

– Ще се стягате, а гафовете ще ги оправят в книгата. Чете ли първа част?

– Не.

– Жестока! — Той се засмя. — Мая има една-две доста горещи сцени там. В шоуто ги бяхте попретупали.

– Не думай — Емили прехапа долната си устна. Нямахте смелост да четете книгата, затова не си я купи. Не искаше да се връща назад към старите емоции. Към Мая и Етиен. Животът ѝ с Марти беше прекалено сложен. Трудно съжителство.

„Трудно и за забравяне.“

– Как ще се живее навън след...

– Що бе, хората ви се кефят! Автографи, това-онова. Докато се наситят да ви виждат, ще излязат нови звезди. Няма да остане време да ви намразят. Така е с тези шоута, публиката бързо се насища.

– Да! — въздъхна Емили. Слави не бе разбрал тревогата ѝ. Тя искаше да се махне от всичко това, преди да се е сдухала необратимо, като Мери. Преди Алекс да се е превърнал в Марти.

– Алекс!

Тя извика, извади телефона си и се взря в дисплея, от който, на фона на пурпурен залез, надничаха четири обвинителни цифри.

– И шест е... Ох, обещах му в четири!

– Хей, къде? — извика подире ѝ Слави.

– Отивам! Ще се видим пак — отвърна тя задъхано. Тичаше нагоре и не изпускаше дисплея от очи. Видя как седмицата стана осмица. Спъна се, едва не изпусна телефона, но го стисна по-здраво и

продължи. В четири и десет минути беше във фоайето. Втурна се към стаята на Алекс, мислейки си колко нелепо е всичко.

„Ако е игра... какво, ако закъснея? Ще се сърди. Ще ме зареже?“

Тя стигна до вратата, спря да си поеме дъх и да прибере два непокорни кичура коса зад ухото си. Почука.

– Алекс.

Отвори, надникна вътре с притаен дъх. Леглото беше празно.

– Алекс... съжалявам...

Емили спря на прага. От гърдите ѝ се изтръгна писък.

Очите ѝ се бяха приковали в тялото, сгърчено на пода. Умът ѝ осъзнаваше, че бялото около устата му е пяна, че кожата на лицето му е неестествено бледо-синкава. Сърцето ѝ се опитваше да изхвъркне от клетката на ребрата.

Емили разбираше всичко това, но не можеше да се събере. Не можеше да го подреди в цялостна картина, затова остана на прага, неподвижна. Остана, докато някакви хора отнесоха Алекс, а други ѝ говореха неща, които не чуваше. Задаваха ѝ въпроси... поне звучаха като въпроси. Предлагаха ѝ вода.

– Трябва... къ... къде е Марти?

– Горещ шоколад?

– Моля те, Марти!

– Помага. — Той хвана ръката ѝ и я задържа върху чашата. Бяха мълчали повече от половин час, ако изобщо имаше представа за времето. Еми дойде, каза, че иска да поговорят, а той ѝ поръча горещ шоколад. Тя остана права до прозореца, докато камериерката не донесе поръчката.

– Ще те чуя, Еми. Когато си готова.

– А после ще кажеш нещо... Знам какво казваш. Аз закъснях, това е. Закъснях.

Тя изхлипа. Марти стисна здраво чашата с шоколада и прегърна Еми със свободната си ръка. Притисна я към себе си, както правеше някога. Да, щеше да ѝ каже нещо глупаво. Права беше да се страхува. Той не би споделял с някого като себе си.

„По демоните, Алекс! Сега ли намери?“

Емили се тресеше в прегръдката му. Някогашната, негова Емили.

„Не може така. Алекс избяга. Пак аз съм на топа.“

Марти понечи да се засмее, но само изхриптя. Нямаше начин да бъде себе си точно сега. Не чувстваше нищо. Дори страхът му беше избягал някъде.

– Той ще е добре. Инато магаре се оказа, ще оцелее.

– Ти... — Емили се откъсна от него. Марти се опита да задържи чашата, без да разлее шоколад по пода. Успя.

– Заради играта... Заради теб го е направил.

– Ако искаш да ме удариш, сега е момента.

Тя го зашлеви. Не го заболя, а така му се искаше да потъне в болката.

– Как можа? Защо ни ввлече в това?

После скри лице в шепите си. Марти отвърна поглед. Не я понасяше, когато плаче. Изглеждаше така подчиняващо безпомощна.

– Не ти отива да си слаба, Еми.

– Какво си ти? Нормалните хора не правят така — изхлипа тя.

Марти разглеждаше сапфиреното цвете от пръстена на показалеца ѝ. Тъмносиният лак по ноктите ѝ го превръщаше в част от дланта.

„Нормалните хора... подбрала е добре цветовете този път“ — помисли си.

– Как ме гледаш? Съвсем... празен ли си? За никой ли не ти пука? — изсвистя гласът на Емили. Той вдигна поглед към пъстрите ѝ очи. Гледаше я, а сякаш не осъзнаваше, че е живо създание. Сякаш не проумяваше думите ѝ.

– Не бях... Кой се ражда празен, Еми? Толкова малко ли ме познаваш?

– Той се жертва, Марти! Направи го заради теб и Мери. За играта! Аз трябваше да дойда в четири. Предадох го.

Тя приседна на леглото и Марти едва сега осъзна, че са в неговата стая. Не можеше да продължи да живее така. Не биваше и да си тръгне, преди да завърши започнатото тук.

„Трябва му финал, след това ще го изтрия.“

– Поръчах ти горещ шоколад — каза замислено. — Леона Дим казваше, че лекува.

– Ти си луд! — извика Емили.

– Трябва да съм. Иначе няма да довършим играта.

Рязко разтвори клепачите си и също толкова внезапно понечи да се изправи в леглото. Тъпата болка в слепоочията му помогна да осъзнае къде се намира. Той отпусна глава върху възглавницата. Дишаше с усилие. Изчака пулсът му да се поуспокои.

„Брей, че е спретнато тука.“

Огледа се. Бели стени, таван и под, бяло шкафче отляво, бели чаршафи на леглото, а отдясно — четирикрако столче. Догади му се. Като се овладя, успя да фокусира закачената нависоко система, свързана с лявата му ръка.

„Хм... Ааа... вероятно с глюкоза... аха...“

Ето защо не чувстваше ръката си. Отвратителният вкус в устата му породил моментен гняв.

„Четири часа... Еми, Еми... успя... успех.“

Сякаш напъвайки се да избути огромна тежест, той най-сетне се изправи до седнало положение. Само за да се строполи обратно на възглавницата. Присви се така, все едно току-що беше разбрал, че е глътнал трион. Стомахът му се раздираше отвътре. Винаги ли боли толкова?

Лежа свит на кълбо доста време. Мислеше за Еми, доколко успя да тества лоялността ѝ, и за Марти, дали би могъл да го стресне толкова лесно. В стомаха му ставаше революция.

„Баси! Да не съм се нагълтал и с пирони!“

Погледна към празното столче, притвори очи и пак се запита, струваше ли си да прави толкова рискован експеримент? Очакваше Еми да е точна до секунда. Надяваше се отровата почти да не го хване. Да не стигне до болница или поне да не остава в нея.

„Ако ѝ простя, няма да сбърка втори път. Животът е игра, в която сме затворени до смъртта си. Защо мрънкахме толкова, за някакви си шест месеца?“

Вратата рязко се отвори. Главата на Марти надникна вътре. Имаше изражение на изплашен клоун.

– Алекс! Добре си?!

– Дааа... Ох! Готово — каза, намествайки възглавницата зад гърба си. Не искаше да си представя как изглежда самият той в очите на Марти.

– Да викна лекар?

– Не, не! Оправих се... можеш да дадеш едно рамо в полза на удобството ми.

Марти го разбра. Втурна се да оправи възглавницата изпод гърба му и го направи много непохватно. Дори успя да хвърли поглед към отворената врата.

„За непукист съм те шашнал доста. Няма да избягаш от човек на легло, все пак.“

– Емили ми каза всичко. Защо си я насадил така? — каза Марти веднага след като затвори вратата и се върна до леглото.

Алекс се усмихна криво и му посочи столчето.

– И аз се радвам да те видя. Виж какво хубаво местенце са ми намерили. По-добро е и от симулацията. Реалният свят!

– Свежарка си все още, виждам! Нужно ли беше?

Алекс се замисли дали да го попита „Кое дали е нужно?“, но се отказа — разговорът беше започнал достатъчно сериозно.

– Как е Мери? — попита вместо това.

– Не знам, не сме говорили.

„Естествено, че не сте. Може би трябваше да си срежа някоя вена, за да я питаш нещо повече от «Искаш ли кафе?». Или да бяхте дочакали апокалипсиса. Там, на края на всичко, можеше да се осмелиш да...“

– А ти как си? — каза, за да отреже мислите си.

– Не трябваше ли аз да те питам? — Марти се пресегна към раницата на гърба си и извади оттам бутилка с вода. — Искаш ли?

– Ммм... не отказвам малко свежест. Аххх... тоя стомах...
Благодаря!

Поседяха в мълчание. Марти го изпиваше с поглед. Търсеше отговори и не намираше. На лицето му се изписа отчаяние.

– Защо си причини... това? — попита тихо.

„А познай де! Ще поиграя твоята игра.“

– Нали знаеш, напрежението се отразява на всеки — Алекс отново си лепна кривата усмивка. — За по-силните като теб... — паузира, за да отпие премерена глътка вода — ... натоварването не е проблем, но не всички сме такива... — продължи със същия тон. — На повечето хора им пука, Марти! Затова лудниците са пълни с висшисти... творци, дявол знае какви още мозъци...

Марти го гледаше още по-съсредоточено.

– Не е това причината.

„Браво бе! Сега на проникателен ще ми се правиш!“

– А каква е? Гледал си филми... на някой като му избият нервите и му писне от простотии, или си реже вените, или с хапчета, или си тегли...

– Престани! Не ти вярвам. Не може да си го направил заради нас.

Алекс въздъхна. Седеше и го гледаше с леко наклонена глава, а сърцето му се изпълни с тъга, която потуши болките в стомаха. Вече не можеше да се преструва. Играта отвън не му се отдаваше така добре, както вътре. Да, Етиен Мюзи беше зараза. Да, нереалният живот беше удобен и лек, но Марти... той можеше да е лидер и отвън. За него нямаше да е трудно да построи мечтите си и в реалния свят, да зарази още хора да мечтаят, ако не беше този пагубен, себеразрушителен страх. Попита кротко:

– На какво вярваш? На способността си да изразяваш това, което е вътре в теб?

Марти дори не се опита да покаже, че е изненадан от думите му.

– Ако си мислиш, че е лесно... Не! Каквото и да си мислиш... ти би ли наранил някого, ако... Ако тя само не беше... Не! Не си на моето място!

– Прав си, но и ти не си на моето — каза Алекс и посочи системата, вързана към ръката му. — А и, честно да ти призная, добре си ми е като Кериян Константин. Аз наистина искам играта да продължи. Само дето не ми е лесно в този вакуум от страдание и бездействие. Заразни сте, но тази зараза убива. Когато си затворен толкова дълго с едни и същи хора, те ти стават близки. Защо си мислиш, че не ни пука?

– Не съм свикнал. На кой му е пукало за мен... — отрони Марти унесено. — Това за близнаците и че е на 29...

– Марто! Какво значение има? Виж се само, изградил си цял свят, оплел си сюжет като за десет сезона, всичко върви по вода, и изведнъж като става въпрос за Мери — ПРАС! Ако ти пукаше какво е правила, ако ти пукаше каква е или на колко е години... нямаше да си ти. Не ти пука за това. Трябва да пребориш този страх, приятелю. Страхът от разочарование.

Марти зарови лице в шепите си и остана така дълго време, потрепервайки, сякаш се бори с някакъв кошмар. Не плачеше. Или може би правеше точно това.

Алекс се почувства лек. Казал бе каквото искаше да каже, а сега можеше да отлети далеч от тук. От тази бяла стая, която сякаш го изпиваше.

Когато Марти свали ръце от лицето си, Алекс беше затворил очи и изглеждаше съвършено спокоен. Белотата наоколо правеше кожата му призрачно бледа.

– Хей, аз... — Марти докосна рамото му. Едва сега осъзна, че приятелят му не си почива. Дори не спеше, беше в безсъзнание.

– Благодаря ти, Ал — каза и изхвърча от стаята, за да повика лекар.

Мери свали телефона от ухото си, повъртя го в ръка и погледна часа. Беше осемнайсет и дващест и една. Ако днес имаха шоу, то щеше да започне след час и половина. В сряда винаги го правеха по-рано, заради сериала.

" Всичко по график."

Зрителите, които можеха да надникнат в нечия глава в реално време, бяха най-важни. Те гледаха платения канал. Този, по който вървяха най-скъпите реклами, най-пикантните новини. Там щяха да пуснат и сензацията за отравянето на Алекс. Кой би предположил, че точно той...

„Записът им дава най-доброто от шоуто. Всички гледни точки. Там обаче не се вижда, ако някой се изложи.“ Мариан се опита да избяга от мисълта за Алекс. Преди да проумее какво е направил той, искаше да си обясни защо повечето хора се успокояват, дори се забавляват с нечие излагане. Колко по-лесно беше да се измислиш по-добър, по-красив или по-смел.

„Да се превърнеш в изрод, за да спасиш някой от себе си... Какво правя? Пак мисля за това. Моята драма! Алекс едва не умря. Какво направихме с него, Марти, Марти... Обич моя, каквото правим и със себе си. Той искаше да помогне на всички. Искаше... да ни събуди.

Това е... затова ни нападаше, затова ни стряскаше. Стресна ни, най-после.“

Тя стана, повлечена от осъзнаването на истината. Колко омразен ѝ бе станал Алекс в последните дни. С неговия черен хумор, с ужасния му сарказъм и онзи убийствен поглед, който те приковава към вината. Добрият, тъжният Алекс, който също като Етиен Мюзи се бе опитал да избяга от себе си. Да помогне на тях. Да ги накара да вдигнат глави от носовете на обувките си, да спрат да се крият в депресията си. Страх. Това беше причината да не предприемат нищо. Страх от свършека на драмата, след която би могло да не остане нищо.

„Да живеем просто.“

Мери искаше да поговори с Алекс, с Марти, но — проклет страх — не посмя.

– Отец Йоан! — издекламира тя. Седна на стола, отвори лаптопа. Алекс го беше открил. Първо по айпи адрес, после намери имейла му и скайпа. Казваше се Иван. Беше приел поканата ѝ за приятелство и оттогава стоеше на зелено. Не я заговаряше. Не я попита дори коя е, познават ли се отнякъде.

– Дали знае? Няма как... Алекс е хакер, а този... Кой е? Някой си Иван, с ник Иван. Води отец Йоан, това е важното!

Здравей, аз съм Мери – написа тя. Когато чукна с показалец бутона „ентър“, сърцето ѝ се сблъска със сливиците. И очакваше, и не очакваше отговор.

Здравей, Мери, вече знаеш името ми.

Тя потри потните си длани. Всичко ставаше много бързо.

– Какво да му пиша? Какво?!

Аз те търсих. — Тя го прати, после се почувства глупаво. Изплаши се, че ще се изложи, преди да успее да го пита. Преди да разбере.

Чаках да ме намериш.

Отговорът я стресна още повече.

– Как така чакал? Знае ли... Не може да знае.

Познаваш ме?!

Мери с ник „Леона“ – Леона Дим от „Непоискано добро“. Имам само няколко абонати, скъпо дете, а ти си първата, с която си пиша. Кой друг?

– Дете?! На колко си ти? Не си млад. Прекалено си умен, за млад.

Да, аз съм. Искях да поговорим.

– Кой са другите абонати? Те ли са го потърсили? Марти... и той ли... Не, не мога да питам това. Защо да не мога?

Готов съм да те чуя, Мери!

Алекс едва не умря. Момчето, което води Кериан... Сега съм объркана.

Тя натисна „Прати“. Отново започваше с драмата. С най-тежкото, а друго искаше да напише. Защо правеше така? Страхуваше се, че ако каже нещо просто, маловажно, никой няма да я чуе.

Извинявай!

Следя новините. Понякога и най-умният е способен на нещо глупаво. Средата влияе на човек, повече, отколкото предполагаме.

Мери затаи дъх. Така се бе чувствала само когато четеше отговор на мнението си в блога на Марти. Все едно ѝ говори самата Съдба.

Кой си ти? — написа, но не го прати. Побърза да го изтрие. Беше прекалено директен, прекалено груб въпрос, за човек, който води най-светлия образ в играта. — Какво работиш? Искам да кажа, с какво се занимаваш, когато не си в играта?

Свещеник съм.

– Не... това не се случва.

Истински? Като отец Йоан?!

Не, Мери, не съм като отец Йоан. Той е измислен образ, идеален е... Аз съм обикновен свещеник. Все още никого не съм спасил.

И аз не съм Леона Дим.

Мери въздъхна. Този човек щеше да я разбере по-добре от психолога на играта. Ето, всеки отговор беше начало на нещо. Навеждаше я на мисли, на нови въпроси.

Предполагам. Никой от нас не е герой. Иначе нямаше да размахваме дървени мечове.

Аз съм герой — написа Мери. — Никога не съм била нещо повече или нещо по-малко от измислица.

Научила си се добре да играеш. Игра с думите, но това не е реалност, Мери. Ти не си измислица. Предполагам, че и герой не си, поне в смисъла в който обличаме тази дума.

Не съм. Аз не знам... понякога не знам, дали съществувам. Толкова се смеси всичко. Така се оплете.

Ето, сега си ти. Това не беше игра. Реалните хора не се боят да сбъркат, нито да признаят, че са объркани.

– Реални! — Мери се замисли. Никога не бе говорила с реален човек така. И сега не би могла, ако този Иван стоеше срещу нея. Ако спокойствието, с което я изпълваха тишината в стаята и бялата светлина от монитора, се прекъснеше от нечий глас, от присъствие на жив човек.

Мога да напиша всичко, но не искам да те лъжа — прати Мери. — Лъгах толкова дълго, че вече почти не помня кое е истина. Понякога разказвам една лъжа многократно. Разказвам я на различни хора с толкова много подробности. После дори аз започвам да вярвам.

Опасна игра.

Прецаквах най-вече себе си.

– Оправдания — Мери се засмя. Не виждаше смисъл да се оправдава. Това беше тя. Една лъжкиня. Момиче, което се страхува до дъното на съществуването си.

Скучна съм, отче — написа трескаво. – Всичко започна, когато осъзнах, че съм скучна. Не ме интересуваше нито модата, нито политиката. Искях да говоря с хората, но не знаех за какво. Искях да обичам.

Била си обикновено, добро момиче.

Може би. Все пак, това не ми беше достатъчно. Мечтаех за приключение. Мечтаех за вяност и обич, която времето няма да убие.

Вярвала си, че едно приключение ще ти осигури тези неща. Човек наистина се сближава с хората с които преминава през някаква трудност. Помагате си, карате се, ставате екип. Но когато това свърши, никой не знае като приятели ли ще се разделите или като врагове.

Марти, водачът на Етиен има блог. Там публикуваше разни неща. Понякога сякаш викаше за помощ. Много преди да стигнем до тук беше написал нещо за мен. Той беше... не знам, но сякаш ме искаше, отче. Аз се опитах. Показах му, че ще получи всичко. Готова бях да му дам всичко.

Мери го прати, преди да е поискала да го изтрие. Сърцето ѝ отново се беше втурнало нагоре, към гърлото. Зави ѝ се свят, когато видя как малкият молив от другата страна на линията пише. Луда ли беше? Как споделяше всичко това с непознат?

– Отец Йоан е... същият. Не е непознат!

Сигурна ли си, че той те е разбрал?

– Не съм...

Само една негова дума и аз ще го последвам навсякъде – написа Мери. – Но ме е страх, отче. Страх ме е той да не помисли, че съм се вързала за него. Страх ме е, да не би да го задушавам. Да не се натрапя. Затова предпочетох да се унижа. Освободих го от себе си.

Толкова много страх превръща всяко чувство в кошмар, дори любовта на бащата към детето му.

Мери обхваща главата си с длани. Той беше прав, но защо го занимаваше с това? Защо му разказваше? Колко още искаше да се изложи?

Извинявай, не трябваше да те занимавам.

Да те изслушам е част от работата ми. Винаги си добре дошла на линия, Мери!

Отче, защо предпочитаме да говорим? Защо не се боим да говорим, а се боим да действаме?

Страхът!

Излезе от другата страна. Мери трепетно очакваше останалото.

Коварен другар е той. Приказването е лесна работа и лесно изкривяваме словото си в угода на другите, а делата... Защо мислиш е казано „по делата ще ги познаете“?

„Делата... значи Алекс... по-смел е от нас, нали? Опита се... Не! Той успя да ни събуди! Не можем да живеем така.“

Марти е правил много добри неща. Той искаше да ми помогне. Никой, преди него не е искал. В блога му, преди да го махне, имаше неща, които не съм виждала никъде. Той е прекрасен, отче. Заслужава само прекрасни неща.

Сигурен съм, Мери, но... сама ми каза за страха. Трябва да знаеш, че той се усеща. Хората бягат от такъв страх. Повечето хора не биха помогнали. Отдавна не е модерно да се помага.

„Марти... но защо и той се уплаши?“

Сега не ме е страх, отче. Какво да направя? Не мога да понеса страданието му. Аз съм виновна за всичко, но как да му кажа? Искам да изкупя тази вина. Не знам дали е правилно. Но искам да оставя всичко на неговата воля. Отвратих го от себе си, но ако и това го кара да страда...

Мери натисна „Прати“ и задави хлипа в шепите си. Как можеше да обясни? Как един обикновен човек би имал власт да облекчи нечие страдание?

Дайте си малко време, Мери! – написа отец Иван. – А после започни от истината. Когато искаш да кажеш нещо на Марти, нека бъде само истина. Нито една лъжа. Нито една преструвка. Човек разбира, усеща доброто, когато го срещне в чиста форма.

Аз не съм добра! Затова исках... затова бях за него Леона.

Човек се променя непрекъснато, Мери. Той не е нито само добър, нито само лош. Оставиш ли обаче страхът да те контролира, доброто бързо ще отстъпи от теб.

Мери преглътна новата вълна плач и написа:

Вече опитах да съм смела. Искях да го освободя. Изложих се пред другите, за да ме мрази. Но дали е свободен сега?

Никой не е свободен, докато хората на които държи са презрени. Да се унизиш заради другия не е позор, но да го направиш пред приятелите му е унижение и за него. Все пак, пътят е прав, грешно си вървяла по него. Била си с много тесни обувки, затова сега те болят краката.

Мери се засмя през сълзите.

„Наистина си отец Йоан.“

Да се унижиш за приятел е нещо добро, Мери. Но първо трябва да се смириш. Ако искаш да помогнеш на Марти, погледни на него, както се казва от долу нагоре. Бъди по-ниска от тревата и по-кротка от мравката. Не го лъжи. Не се гордей и не се обиждай от думите му, които в началото може и да са люти. Търпение, Мери! Само търпение и любов. Не искай нищо за себе си! Това веднага започва да си личи.

Мога да го направя!

Мери натисна „Прати“ и плесна с ръце.

„Мога да направя всичко за Марти. Благодаря! Вече знам, че мога!“

Аз ще бъда тук, Мери! Лека нощ засега!
Тя излезе от чата и притвори очи. Изведнъж ѝ бе олекнало.
– Само истината! — изплъзна се от устните ѝ. — Колко лесно било.

* * *

Офицер Дим посрещна началника си с изражение, от което лъхаше обреченост.

– В стаята си е, сър — проговори тихо.

– Какво има, Дим? Знам, че ще откаже да говори. Подготвен съм.

Сатир мина покрай него и отново спря. Не му харесваше хъркащото дишане на офицера.

– Тя се държи... променила се е, сър. Държи се нормално, усмихва се, дори изглежда щастлива. Никога не е била такава.

– Все още мислиш, че е луда — Сатир го простреля с поглед. — Не вярваш в телепатията.

– Простете ми, сър, аз съм стар човек.

– Старите свършват като Лестада.

– Точно натам, сър.

Дим го упъти със закъснение към стаята на дъщеря си. Сатир спря пред вратата и почука.

– Можеш да влезеш — отговори спокоен женски глас.

– Сигурна ли си?

Сатир влезе и спря малко след прага. Интериорът го изненада. Бледозелените стени, белият таван и само легло, шкафче и гардероб, също бели. Подът беше застлан със зелен килим, доста пъстър и напомнящ поляна с много цветя.

– Не ви ли харесва стаята ми? — Леона стана от леглото и му показа единствения стол — бял, като първи сняг.

– Чувал бях други неща за нея.

– Промених я. Вече нищо не е същото.

– Предполагам, отнася се и за теб? — подхвърли, сядайки, Сатир.

– За мен най-вече. — Тя се усмихна отнесено. Беше слаба жена, с детско изражение и твърде строга прическа. Някакъв кок, който не можеше да се види в цялост.

„Снимките заблуждават — подсмихна се Сатир. — На живо е похубава.“

– Майка ти е станала жертва на предишното ръководство. То беше...

– Извинявай! — тя разпери длан във въздуха, за да го прекъсне, спря обиколката из стаята и приседна на края на леглото си. — Майка ми беше добра жена, но имаше само една цел в живота си, само един смисъл — да ме отгледа. Не знам какво е станало между нея и баща ми, но тя не обичаше живота. Не искаше нищо за себе си, затова беше винаги тъжна. Беше апатична, говореше ми, че трябва да порасна бързо и да стана добър човек. Това било важното. Добра и скучна. Не исках такъв живот за себе си, затова прецаках всичко. Ето, сега аз съм голяма и също нямам цел, нито търся смисъл.

– Майка ти е била телепат — тихо изрече Сатир, след като я остави да си поеме дъх. В гърдите му се зараждаше ураган. Искаше да разкъса дрехите на това крехко създание. Да я насили и да я люби до премала. А тя да трепери в ръцете му като риба на сухо. Да стене от болка и страст. Секс между телепати. Съвършеното преживяване.

– Беше, но това не ѝ помогна да бъде щастлив човек. Всяка дарба, която те откъсва от другите, е проклетие — плахо отвърна Леона. Очите ѝ го гледаха с притихнал ужас. Разбираше ли какъв е той?

– Аз не съм Етиен Мюзи, Леона! Не се опитвай да ме впечатлиш с драмата си! — Сатир я прониза с поглед. Беше твърде слаба, бялата ѝ шия изглеждаше стряскащо, *мамещо* чуплива.

– Опитвам се само да казвам истината. Всъщност, сега се уча на това.

Леона не го изпускаше от очи. Лицето ѝ говореше, че е готова да понесе всичко.

– Къде е любовникът ти? Не лъжи!

Той забеляза как пръстите ѝ се свиха в юмруци.

– Никога не съм имала любовник — изграчи тя. — И никога няма да имам!

– Етиен Мюзи, къде е той?

– Кийра си тръгна, аз също. Етиен не би останал там, където го видях за последно — Леона говореше през зъби, явно обмисляше всяка дума.

„Обичаш го, но не му помагаш, като се правиш на остроумна.“
„НЕ!“

Той влезе мислено в нея. Накара я да види как ръката му се спуска между гърдите ѝ, обхваща корема ѝ. После се завърта и хлътва в слабините.

„Недей!“

Тя избухна. Взриви се отвърте и бледото ѝ лице порозовя, чак до ушите.

„Студена си като снежна статуя, малка моя! Аз ще те превърна във факла. Ще те накарам да обикнеш огъня. Не знаеш, нямаш представа какво е да си с телепат. Тази изострена чувствителност. Интуиция, която знае кое ти харесва, как да те подлуди от страст.“

„Моля те!“

Тя се изпъна назад, а той се заигра със слабините ѝ. Леона изстена, изкрещя, но остана. Обляна в сълзи и страст. Уплашена, но и търсеца още от това ново, подлудяващо усещане. Сатир стисна кока ѝ, впи устни в нейните и я целува до момента, в който тя се предаде. Спря да се бори и го прие. Тогава той се откъсна от нея. Вложи цялата си воля да я отблъсне. Стана от леглото и каза с овладян глас:

– Ще тръгвам, Леона Дим, но скоро ще те посетя отново. Искан само да знаеш, че и за Мюзи, и за теб ще е по-добре, ако ми съдействаш... без да се противиш.

* * *

Емили чакаше Мери в коридора. Трепна, като я видя, и се опита да не се взира напрегнато към нея, но каква полза.

– Не се справих, знам — започна Мери. — Артур ме стресна. Сатир — телепат... Всичко това. Няма да мога да продължа. Не и по този начин.

– Мери, не за това...

– Вече никой не следва правилата. Каквото зложихме...

– Споко, лейди! — Артур ги подмина с усмивка. — Ще ти харесам! Телепатията при мъжете не е като при Леонка, миличката. Вервай ми, Сатир ще е торнадо.

– Ах... идиот! — изцеди през зъби Мери, но той не я чу. Беше изчезнал зад ъгъла.

– Смотан, безчувствен... — Мери спря, покосена от тъжния поглед на Емили. — Извинявай! Как ще обясня на Марти това? Той дори няма да ме чуе. Ще се съсипе. Само... болка му нося.

– Аз... за Алекс исках...

– Какво е станало? — подскочи Мери.

– Не, той е добре. Довечера ще се върне в хотела... Исках да поговоря... с някой.

Мери се втренчи в нея.

– Не можем да си тръгнем от това, нали? — промърмори.

– В бара или в стаята? — настойчиво попита Емили.

– В бара — натърти Мери. — Там съм си у дома.

Влязоха и поръчаха два чая. Седнаха на масата в дъното, същата която Марти избираше, когато идваха тук.

– Нещата се прецакват още в детството, нали? — подхвана Мери. — Още в самото начало. Ако живееш в малък град, трябва да си част от *големите*. Да си в някаква група или оставаш никой. Познаваш ли Печеняка?

Еми завъртя отрицателно глава.

– Ето, виждаш ли? Там, от където идвам, всички го познават. Всеки от готините се мъкне с него. Веднъж, много отдавна, Печеняка ме спря до училище и ме пита от къде може да „смъкне козче“. Не разбрах, че иска да купи трева. Направих се на оригинална и го питах защо му е да смъква коша, вместо да вкарва топката в него, но стана по-зле. Запомниха ме. Подиграваха ми се където ме видят. Аз и без това нямах приятели, но така ме знаеха *големите*. Да те знаят, а да не си от тях е лошо.

– Какво направи?

– Изчезнах — засмя се Мери. — Първо в измислиците си, после и от града. И, Еми, Печеняка съвсем не беше толкова лош. Той просто... не беше нищо особено. Играеше хег, гледаше всички нови филми, търсеше жива музика и говореше много, само за тези неща. Баща му е лекар, майка му — художничка. Печеняка е правил какво ли не, обиколил беше всички школи в града, но умееше най-много да се показва. Да прави впечатление. Харесваха го, защото е актуален, и това му стигаше.

– Ти искаше да си актуална?

– Аз?! — Мери се засмя, простря ръка над чашата с чай. — Искам много повече, както виждаш. Не знаех, тук го разбрах.

Еми сведе поглед и въздъхна.

– Но ти... — сети се Мери. — Извинявай, аз изключих, че искаш да говорим. Защо съм толкова отнесена?

– Не си тук, Мери, затова — печално се усмихна Емили. — С него си, с Марти. Толкова по-лесно е да сме с тях, когато ги няма.

– Не! — сепна се Мери. — Точно това не съм! Когато го няма, просто чакам. Не живея, а чакам. Дори затварям очи, за да го видя отново, да си представя, че е тук. Аз обичам да седя до него, Еми. Обичам да гледам лицето му, очите... да слушам гласа му, ако заговори. Само това ми стига, но той не е такъв. Той иска... целия живот. Абсолютна пълнота във всичко.

– Подценила съм чувствата ти. Подцених всички ви. — Емили изхлипа, но успя да се овладее и се зае с чая си. Мери гледаше как фините ѝ пръсти мачкат пакетчето с мокри билки. Как го пускат в чинийката и се пресягат за захар.

„Алекс се връща! — сети се изведнъж Мери и я заболя. — Станала съм безчувствена... камък.“ Помнеше какво се е случило с водача на Кериан, а не можеше да се концентрира и за миг върху разговора. Бягаше.

– Обещах да казвам само истината, Еми, затова не знам какво да ти кажа. — Мери продължаваше да следи пръстите ѝ. — Опитах се да спася Марти от себе си. Само него! Изобщо не помислих за Алекс, за теб и другите. Имаше дни, в които бях готова да си тръгна от играта. Искях да освободя Марти. Искях само аз да съм виновна. Не намерих сили да се откъсна от него. А Алекс... той не е искал да умре, сигурна съм.

– Не — прегракнало проговори Емили. — Алекс ми повери живота си. Аз... едва не го убих. Закъснях, защото едно момче ме спря на стълбите. Някой, който ми обърна внимание.

– Еми...

– Това е, Мери. Мислех си, че си луда. Мислех лоши неща за теб, но ти поне можеш да обичаш. Сама каза, че искаш да спасиш Марти. Готова си да го загубиш, ако той е добре, нали? Е, аз не съм такава. Ако съм с някой, искам и той да е с мен. Само с мен!

– Алекс е само с теб.

– Не, той е с всички. Той... просто е по-добър от мен. Всички сте по-добри.

Тя скри лице в шепите си, а Мери продължи да я гледа, неспособна да ѝ даде утеха. Мислеше над думите ѝ. Как така, ако е с мен, да е само с мен? Как би могла да поиска това от Марти?

„Сбъркана ли съм? Нима не го обичам като жена? Като другите жени?!“

Тя стисна очи, за да извика в ума си неговите. Големи и черни. Красиви и тъжни. Виждаше правилните му скули, всяко очертание, всяка поричка. Виждаше косата му с цвят на пустинен пясък. Разпуснатата и волна.

„Ти си в мен, обич моя. Защо да отнемам свободата ти?“

Мери отвори лаптопа си, включи го и веднага потърси чата. Иван беше на линия. Тя се намести на стола, задъха се, когато избра името му.

Здравей отново.

Добра вечер, Мери.

Алекс се връща в хотела. Вече е добре.

Мери се засмя. Все още се опитваше да впечатли отца, да го заинтригува, преди да му каже нещо от себе си.

Чудесно.

Днес говорих с Еми. Мисли, че е виновна за Алекс.

Всеки за всичко и всички е виновен.

Мери го прочете бавно. После още веднъж.

Достоевски.

– Помни мисли от книги. Сигурно чете много. Всички са помни от мен — промърмори тя.

Виновни сме отче — написа полуосъзнато. — Днес се поддадох на Артур. Той не харесва Марти и намери начин... Беше така противно. Простете, че говоря за това, отче! Трябва да завършим играта. Алекс искаше да ни събуди. Жертва се.

Едва ли се е жертвал само за играта.

– Да. — Мери се замисли. — И той е умник. И той иска много повече.

Защо искаме толкова много от живота си, отче?

Мери затаи дъх и зачака.

Млади сте, а и така ви учат от малки. Човек трябва да се развива, трябва да знае и може, да успява. Никой не ви учи, нито иска от вас да сте щастливи.

Да.

Не ме разбирай погрешно, Мери. Да искаш повече от живота не винаги е лошо. Добре е обаче да имаш вътрешна мярка. Да знаеш точно колко можеш да понесеш, за да не се преситиш. Пресищането е лошо нещо. Първо започва да горчи, а после отнема вкуса ти. Загубваш всякакъв ориентир.

Мери отново се замисли. Сега тя живееше за Марти. Това беше нейният смисъл. Да го измъкне от дупката, да му покаже, че той може да лети, че го заслужава не по-малко от птиците.

„Но той не живее за мен. Трябва му повече от мен, за да е добре.“

Когато загубиш вкуса си, можеш ли да си го върнеш отново? — Мери го написа и го пусна, осъзнавайки, че никой не може да ѝ даде сигурен отговор на такъв въпрос.

Човекът е съвършена машина. Разваля се трудно. Докато е жив и здрав, винаги има начин да си върне вкуса. За всички вас бих препоръчал отдалечаване от столицата, след като играта приключи. Пътувайте. Върнете се към природата. Останете сами, за повече от ден. Самотата не винаги е тежест, Мери. Когато си сам със себе си, можеш да събереш мислите си. Откриваш най-съкровените си желания, най-скритите си дарби.

Марти обича да е сам.

Значи все още се търси.

Страх ме е, отче. — Дланите ѝ се потяха. Не искаше да уязви Марти. Дори пред отец Иван се боеше да говори за тъмната му страна. — Напоследък Марти пие много. Страхувам се това да не го промени. Да не му хареса.

Не го лъжи. Не го притискай. Моли се за него!

Мери избърса очите си, за да може да го прочете отново.

— Само това? — отрони и осъзна, че говори с устата на Леона Дим.

Колко малко можем да направим за хората, които обичаме?!

Можем само да ги обичаме, Мери. В каквото и да изберат да се превърнат.

Тя остави сълзите да капят върху клавиатурата. Някой я беше предупредил, че не бива да мокри бутоните, нито да разлива течности върху тях. Колко глупаво. Да пазиш нещо, което няма душа. Ето сега, нейната солена тъга залива клавиатурата.

„Не бива да плача за Марти, когато съм пред компютъра. Ще го повредя... Как живеем изобщо? В какво се превърнахме?“

Благодаря, отче! — написа Мери. После прати усмивка, оставяйки сълзите си да текат на воля.

А за стореното от Артур не се коси. Марти не е вчерашен. Ще разбере, че Артур го провокира. Може би ще се разгневи, но няма да е на теб. На себе си ще се ядоса, че е дал повод да бъде провокиран.

Не искам да се гневи заради мен. Гневът му е страшен. Погубва го.

Ще се научи да се владее с времето. Още е много млад.

– Когато е далеч от мен. Ще се владее — изхлипа Мери. Плака дълго, без да поглежда чата. Плака, осъзнавайки, че каквото и да се случи, тя не може да бъде с Марти. Поне не в близко бъдеще, а може би и изобщо.

Когато отново прогледна, първо видя часовника. Беше минал повече от половин час.

Лека нощ, Мери! — стоеше под написаното от нея.

– Бях откровена. Казах му само истината — промърмори тя. Искаше да говори още, но не знаеше какво да каже. Ако можеше, би звъннала на някого по телефона, но не се сети за име. Не искаше да се чуе с нито един познат. Приятели нямаше.

Мери изключи лаптопа и се хвърли в леглото си. Желанието ѝ да се разкреци я задушаваше. Захапа възглавницата си, притисна я към лицето си. Тази нощ щеше да се удави в тъгата, за да може утре да изплува чисто нова.

Мери слезе в големия бар със свито сърце. Марти беше казал, че отива „долу“. Не я покани и вероятно не я искаше там.

„Преди не ходеше. Преди не пиеше бира още от обед.“

– Как се излъга? Сядай тук! — Марти я посрещна с чужда усмивка.

– Идвам за играта — побърза да каже Мери още преди да е седнала. Очите ѝ обхождаха изострените му черти. Беше се променил. Изражението му напомняше зле изработена маска.

„Какво иска да скрие? Все едно е отлепил физиономията си от някой друг.“

Все още си личеше, че не е неговата. Не подходдаше на очите му.

„Защо просто не ми кажеш, Марти?“

– Кафе, сок, бира — той се засмя без радост.

– Капучино.

– Шефе, дай едно капучино тук! — провикна се Марти.

Мери преглътна студените иглички, които се втурнаха в гърлото ѝ.

– Артур направи Сатир телепат. Това ще обърне нещата — тихо започна тя. — Обрат, изненади, може да измислим добър финал. Нали искат драма.

– И заживели щастливи... Леона и Етиен? Леона и Аракси? Все е вариант. Все няма да е сама.

– Не! — извика малко по-силно, отколкото ѝ се искаше. В гърлото ѝ се трошаха керемиди. — Предлагам истински край. Само така ще се измъкнем от тук. Да убием Леона и Етиен!

Той завъртя очи към нея. Големи, тъмни кладенци на страданието. Тя се вкамени за момент. Втренчи се в отражението си в ирисите му.

– Ще бъдем свободни, Марти! Ще можеш да отидеш където поискаш — изрече бавно. Боеше се океанът в нея да не тръгне навън. „Океан от болка“, коя беше песента? Вече няма блог. Няма песни. Само страхът от това, че си пожелал невъзможно щастие. Съвършено. Съвършено.

– Ако има трети сезон, ще минат без нас — довърши със сетни сили Мери.

Дяволчето в нея крещеше, че иска десет сезона. Иска да остане тук до края си и да играе. Да играят двамата.

– Писмото на Леона беше... — той отвърна поглед, а тя започна да диша отново.

– Леона пусна Етиен на свобода. Не би могла да направи друго, ако го обича.

– А сега искаш да ги убиеш.

– Само в играта — стресна се Мери. — Трябва да освободим другите от себе си.

Сети се, че преди време беше гледала филм за някаква друга игра. Виртуалити, в което всички трябва да умрат. Дали не беше полесно така? Жестоко, но бързо решение. Не, за хората бе рано да измислят такова забавление. Първо ще се порадват на другия вид драма. Затваряш група нещастници и ги оставяш да полудеят от самота и страсти. Да загубят представа, че има и друг живот. Да започнат да мразят този друг живот, защото им се струва непълен. Пълна е само измислицата. Можеш да я населиш с каквото ти е необходимо. Да я препълниш до дупка.

– Публиката обича силните финали.

– Силна си. — Марти се усмихна криво. Чукна чашата ѝ с бутилката си. — Не го пиеш.

Тя го гледаше полуосъзнато. Все още обичаше да го гледа. Чертите му бяха започнали да се смекчават. Старият Марти вече надничаше изпод тях.

– Вината е моя. Не приличам на никоя друга. Затова обърках всичко.

– Не, Мери.

– Исках само да го знаеш. Аз съм една голяма лъжа, Марти. Една измислица.

– Ахой!

Алекс се появи пред тях усмихнат и свеж. Не приличаше на човек, който съвсем скоро е посегнал на живота си.

– А-алекс.

– Споко, лейди, въобще не се сърдя, че не дойде да ме посетиш. Почивката ми се отрази добре.

Той седна, поръча си бира и потупа Марти по рамото.

– Как е?

– Супер.

– Измислихме финала — каза Мери, докато наблюдаваше промените у Марти. Май се беше зарадвал на идването на Алекс. Тя се

наведе и му прошепна пет думи в ухото. После добави високо: — Реванш, задето не дойдох на свиждане.

Мери се засмя пред изненаданата физиономия на Марти. Съперничеха си с тази на Алекс.

„Чувства се зле, заради мен. Ако съм силна, ако се справям, и той ще се справи.“

– Ще приключим бляскаво, ще се махнем от тук. Вие ще имате всички девойки на света, а аз... ще си намеря съпруг. Време ми е.

Алекс повдигна вежди, после я простреля с показалец. Марти помръкна.

„Не се натъжавай, ще видиш, че точно това искаш да чуеш. Да се увериш, че съм добре и без теб. Пак излъгах, Марти. Няма да се омъжа. Но ще бъда добре. Има толкова много неща за правене, отвън.“

– Жалко, че нямаме телепатия и сега — Мери махна на бармана и посочи чашката си. Искаше още едно капучино.

– Трябва ти телепатия? — Марти я гледаше с недоверие.

– Понякога е полезно. Мога да ти предам мисли, които се боя да кажа на глас. Мога да те стресна! — Тя се засмя. — Все забавни неща.

– Мери, май и ти си била на почивка — подхвърли Алекс. — Нали не планираш самоубийство?

– Не! — тя побърза да прогони страха, надникнал от лицето на Марти само за момент. — Сега ми се живее. Искам да опитам много неща.

Замисли се кое би ги шокирало най-много, без да е лъжа.

– Искам да стана майка — каза и видя ужаса, залял лицата им. Да, все още помнеха онази вечер. Всяка нейна дума тогава.

– Не е нужно да бързаш. — Алекс махна с ръка пред себе си. Не измисли нищо по-умно от това.

„Пада ти нивото, Кериан.“

– Не бързам заникъде — спокойно отвърна Мери. — Нека първо приключим с това тук.

* * *

– Ще убием офицер Дим! Показно, на площада. Аз ще уведомя дъщеря му. Ако не се върне, участта на баща ѝ ще сполети всички,

които обича.

– Леона Дим е отвън, сър. Как ще я уведомите?

– Имам си начини! — кресна Сатир. Беше събрал командващите офицери точно днес, ден преди празника на Св. Иван Рилски, защото знаеше къде ще са хората на отец Йоан по време на литургията.

– Офицер Дим ще бъде ликвидиран днес по обед. Искам ви там! Екзекуцията ще се предава директно по всички канали.

Офицерите се размърдаха мълчаливо по местата си. В залата за съвещание беше задушно. Вонята на почистващи препарати тероризираше обонянието и поддържаше постоянно напрежение.

– Започва екшънът, господа! Свободни сте!

Офицерите заставаха все така смълчани. Измъкваха се от местата си непохватно, тракайки по плотовете, разбутвайки столовете. Сатир четеше ужаса в съзнанията им и ликуваше. Никой от подчинените му нямаше да се изкуши да стане предател.

„Страхът е сила, която се подценява.“

Когато остана сам, капитанът огледа помещението, пръсна два пъти освежаващ спрей в устата си и се завъртя на пета към изхода.

– Край на драмите, Леона Дим! — произнесе тържествено той. — Започва грубият екшън.

* * *

Артур влезе в кафето и подсвирна изненадан, като откри Мери там.

– Сама си.

– Какво си намислил?

– Мозък, черва, други органи.

– Артур, целта на шоуто...

– Беше да сме забавни — прекъсна я той. — Вашата мила драма свърши работа в първи сезон. Направи ви звезди, а хората обичат да гледат звездни издънки. Вие обаче се превърнахте в съзливо разочарование. Сега е мой ред.

Той седна до нея, щракна с пръсти към сервитьорката.

– Кафенце с ром, от моето.

– Ай, ай, капитане! — усмихна се тя.

– Виждаш ли? — Артур се обърна към Мери. — Харесват ме.
– И какво ще правиш с това?
– Бруталия! — ухили се Артур. — Кръв и смърт, и много секс, като във вампирските филми. Не си ли гледала?
– Не.
– Изпускаш, точно за тебе са.
– Артур.
– Сериозен съм. Гаджето ми е луда по тях. Драми, целувки, невъзможна любов... Само кръвта и зъбите ще ти дойдат в повече.
Той я изпиваше с поглед.
– Етиен и Леона ще умрат накрая. — Мери го погледна смело. В очите ѝ гореше налудничавата решителност.
– Сега ли го реши?
– Не.
– Искаш да излезеш от играта.
– Не мога вечно да живея в измислица.
Мери се усмихна замечтано.
– Значи Алекс все пак успя. Какво искаш да се случи в деня на Иван Рилски?
– Ааа. — Мери се обърка за момент. После сякаш се сети и се засмя. — Това е твой проблем, капитане. Нали не искаш Леона Дим да планира мисията ти?
– Леона не, но Мери би могла.
Той се помъчи да разчете изражението ѝ.
– Алекс каза, че Марти е по-добрият сценарист.
– Влюбените изглеждат глупаво, затова ги подценяват.
Артур се зарадва на изненадата ѝ. Тя не очакваше похвала.
– Можеш да направиш каквото решиш, Мери. Аз само ще поставям грубата действителност на пътя ти. Ако бях Аракси Сатир, не бих позволил да се измъкнете живи. „Алианс Сикрет“ е сила! Така сте го заложили и така трябва да продължи. Светлият образ на Етиен Мюзи може да вдъхновява ученичките, но не е реален. Леона е телепат и Аракси има нужда от нея. Ако тя подцени тази нужда... свършена е. Ще умрете, Мери! Права си, че това е верният финал.
– Вирусът Мюзи ще остане.
Тя не спираше да се усмихва.

– Знаеш ли, Артур, странно е как добре се разбираме с теб, когато имаме обща тема за разговор. Някога започнах да пия кафе, за да има причина да отида в бар. Не обичах да седя сама у дома, а нямах и какво да си кажа с повечето хора.

– Кафето е добра тема за разговор? Никога не съм схващал женската психология.

– И аз не разбирам защо някои мъже предпочитат да са сами. — Мери въздъхна.

– По-лесно е — замисли се Артур. — Загубиш ли, губиш само себе си.

– Левски не ти отива. Той е бил идеалист.

– Затова е останал сам до края.

Тя се присви, сякаш думите му я бяха простреляли.

– Народът го е обичал. Една жена го е обичала, чела съм... Такъв човек никога не е сам.

– Говорим за различни неща, Мери!

– Едно и също е.

– Никога не е.

Той стана. Хвърли банкнота на масата и поглед към лицето ѝ.

– Е, аз отлитам, лейди! Ти остани на твърда земя. Имаш нужда от релакс.

Здравей, отче! Късно ти пиша, но ако...

Здравей Мери!

Искам да се кръстя. В твоята църква, веднага след като приключим шоуто.

Приветствам те, Мери! Зарадва ме, макар да съм притеснен. Едно от децата ми хвана вирус. Кара го доста зле.

Не знаех, че имаш деца. Удобно ли е да говорим? Не знаех, че си семеен.

Не, Мери. Не е това. Жена ми ме напусна отдавна. Децата... имам ги тук седем ангелчета. Все от улицата съм ги прибирал. Наскоро издействах да ги осиновя. Поне да им оставя бащино име и дом.

– Господи!

Мери гледаше буквите и сякаш се издигаше. Сякаш стаята ѝ беше балон пълен с хелий, а тя се рееше в безтегловност.

– Има ли такива хора? Марти, Марти, има го Етиен Мюзи. Виждаш ли, не е страшно да си идеалист... Когато не си сам, не е страшно.

Там ли си, Мери? Не съм те стреснал, нали?

Не.

Искаше да говориш с мен за кръщението.

Да отче. Не сега.

Мери трепереше от щастие. Ето, че си струваше да мине през този ад. Хотелската стая. Безпределната самота между кафетата и снимките. Затворена, само със себе си и изкушението да се измисля съвършена. Това можеше да се вземе от едно виртуалити — урок по себеоткриване. Не можеш да избягаш от себе си, докато си в клетка. Разголваш се люспа по люспа, макар да знаеш, че те гледат. Разголваш се, за забавление на зрителите, но пък стигаш до сърцевината си. Разбираш кой си в дълбокото.

„Нямаше да те познавам, отче. Нямаше да познавам Марти.“

Искам да знам — решително написа Мери. — Моля те отче, кажи ми! Защо участваш в това шоу? Защо си скрил кой си, от къде си?

Досещаш се, Мери — излезе от другата страна. После се изредиха няколко безкрайни секунди, в които жълтото моливче не помръдваше в бялото поле.

Шоуто е светско мероприятие. Нямаше да ме допуснат, ако не беше уловката да разкрива нещо скандално. Вече пуснах първия жокер, но инцидентът с Алекс принуди продуцентите да ми дадат още малко време. Изцеждат ни максимално. Зрителите обичат да се ровят в чуждото страдание. Харесва им да гледат чуждите сълзи.

Какъв жокер?

За миг мислите на Мери се завъртяха, пръснаха се като парченца от счупен калейдоскоп... и пак се подредиха. Леона нямаше откъде да знае какъв е жокерът — но Тони знаеше! Разбра го още тогава, когато отец Йоан му каза...

Мислех, че си го хванала.

Да...

– Той е! Същите очи... и същото село! Черешите, в двора на църквата... точно както пишеше в блога!

Искаш ли аз да го кажа?

Да, моля те!

Аз съм бащата на Марти.

Мери запуши устата си с длан, но сълзите заляха бузите ѝ и се втурнаха, като разярен водопад към клавиатурата. Тя написа с треперещи пръсти:

Той знае ли?

Умен е.

Объркан е.

Марти е мъжко момче. Още от бебе беше такъв. Аз го научих да приема и доброто, и лошото с търпение. Да го приема без ропот, без драми. Да търпи. Ако знае, не би му проличало.

– Марти... — прошепна Мери. „Защо не позволиш... да те доближа. Поне приятели... защо... искаш сам да носиш... тази болка. Защо... обич моя?“

Мери, най-добре е да не говориш с него за това. Съгласих се да участвам в шоуто, защото исках да му кажа много неща. Може би не биваше. Късно е да съжалявам. Ще разбереш, като си спомниш колко е трудно да стоиш далеч от някого, когото обичаш.

Лесно е! — написа Мери. — Ако това е волята му. Ако си сигурен, че няма да му липсваш.

Как можеш да си сигурна?

– Как? — извика Мери. Свлече се в леглото си и се разрида с глас. Ала дори сред пороя печал, тя все още чуваше виковете на разума. Онази скъпа частица от Марти, която бе откраднала, за да я пази от безнадеждността.

Така е трябвало. Щом се случва... трябвало е!

* * *

– Лило и Майк са вътре. Имаме хора тук, тук и тук — Кериан поставяше цели длани на местата от виртуалната карта, които посочваше. Координаторите го следяха втренчено. Етиен замислено потриваше брадичка.

„Татко е мъртъв, а Сатир... Той ще разбере. Ще убие всички.“
Леона прогони мислите си. Откакто Сатир ѝ бе разкрил възможностите си, го виждаше в себе си при всяко споменаване на името му. Агресивен и ненаситен, възпламеняващ страстта ѝ по начин, който я караше да вика смъртта. Единствено спасение.

„Не можем да му позволим. Няма да ни спре!“

– Леона — Етиен стисна лакътя ѝ.

– Добре съм. Не се разбирах с татко. Няма да страдам за него. Не сега! — прошепна в ухото му и се откъсна от него. Приискало ѝ се бе да го целуне. Да го притисне към себе си, да разкъса дрехите му и да го люби тук, пред всички.

– Мюзии и хората му ще чакат този сигнал — говореше Кериан. — Изходите ще се отворят аварийно. Ще върви сигнал за евакуация, плюс подробностите за аварийно подаване на въздух, докато хората се организират към терминалите. Целта е не само да ги изведем отвън, а и да ги стреснем. Да се запитат, какво би станало при една такава авария през нощта? Ами ако не се засече навреме? Все пак се случва за първи път. Животът долу не е сигурен за гражданите, това трябва да осъзнаят. Този живот е сигурност за управляващите. Открай време се прави така.

„Умният Кериан.“ — Леона се усмихна. Беше успяла да обикне и него. Бледата му сянка Мая — също. И двамата бяха по-добри от всички хора, с които животът я срещна.

„Освен Етиен... Не можем да се провалим сега, обич моя! Не можем да останем тук.“

Етиен я гледаше с тревога.

„Ще ти кажа после — предаде му бързо. — Пази се и... нека да е после!“

– Бъдете точни! — завърши Кериан.

– Етиен, Ор иска да те види! — Мая се появи задъхана, спря пред Леона, въпреки че гледаше към него. После хвърли бърз поглед на Кериан.

– Трябва да говоря с него. Вие вървете при Ор. Ще ви намеря там — каза Леона.

„Всичко е наред, Етиен. Върви с нея!“ — предаде, подтискайки желанието си да го изкрещи.

„Защо си така напрегнат? Знаеш ли, разбираш ли вече какво съм намислила?“

Етиен и Мая излязоха, повлечени от потока координатори. Десетина човека, а изглеждаха като множество в тясното помещение.

– Леона? — Кериан я приближи и спря.

– Кер, приятелю! — Тя го прегърна, осъзнавайки, че никога не го е наричала така. Никога не го е обичала толкова. — Благодаря ти, че остана... Че си тук!

– Не се пречупвай сега, Леона! Баща ти...

– Не е това. — Тя се засмя. Стисна ръцете му и се взря в умните му очи.

– Сбогуваш ли се?

– Трябва да спрем Сатир. Аз и Етиен! Каквото и да се случи, трябва да го направим. Той е телепат. Ще развали всичко.

– Сигурна ли си, че сте готови? Само двамата? — Той притвори очи. Не вярваше, че ще се справят.

– Двама са достатъчни — тихо каза Леона. — Ако ние не успеем, кой друг ще го направи?

Етиен я чакаше сам. Беше мрачен, потънал в мисли, които рисуваха тъмни сенки по лицето му.

„Дойдох“ — предаде Леона. Спря на крачка от него да го погледа още малко, преди да я попита. Преди да узнае.

– Да, Леона! Каквото и да си решила, отговорът ми е „да“. — Гласът му беше тих, някаква налудничава пламенност се прокрадваше в него.

„Ако не убием Сатир, те ще се провалят. Няма шанс срещу телепат с такава мощ. Много по-силен е от мен.“

– Винаги Сатир... и в „Дуел“ беше така.

„Нямаме избор, Етиен! Аз мога да го намеря. Няма да се справя сама с другото.“

– Няма да те пусна сама! — Внезапният гняв, проблеснал в очите му, беше за Сатир, но и за нея.

„Не исках да се родя телепат. Исках да съм... нормална.“

– Тогава говори, Леона! Използвай гласа си! — извика той. Очите му се овлажниха. Стисна юмруци и изцеди през зъби: — Давай

нататък!

– Ще влезем с моя код. Оставил го е, ще знае, че съм аз... но той така или иначе... — гласът ѝ изтъня. Брадичката ѝ трепереше. Леона пое шумно дъх, но не можа да проговори отново.

„Не ме вини, че ме иска, Етиен! Нека го използваме срещу него.“

– Ще го използваме! Дори ако умрем, ще... — той замълча. Махна с ръка и я поведе навън.

„Ако умрем сега, ще останем чисти. Ще ни помнят – плахо предаде Леона. — Без Сатир планът ще успее.“

Тръгнаха в посока, обратна на землянките. Леона стискаше ръката му в потната си длан. Пипалата, които пусна към съзнанието на Сатир, се щураха, като нощни пеперуди в запалена лампа. Откри го.

„Предаваме се, капитан Сатир. Аз и Етиен вървим към града. Посрещни ни на изход деветнайсет“ — предаде, а сърцето ѝ пърхаше в гърлото. Вече не би могла да проговори, без да се задави. Не можеше да разкрие целия план пред Етиен. Предаваше и него. „Да можеше... да можеше да умрем тук и сега...“

– Чакай! — Етиен я спря. — Не можем... Кериан, Мая... Не можем, Леона! Трябва да знаят.

„Кериан знае. Казах му. Така ще им помогнем повече.“

Тя трепереше. Част от съзнанието ѝ следеше бързо приближаващия се Сатир.

„Послушай ме, Етиен! Не бих те молила да се жертваш, но това е начинът. Ще се спасим. Ще спасим всички!“

– Не разсъждаваш трезво, Леона. — Той хвана раменете ѝ. Есенните му очи не спираха да изследват лицето ѝ. Да търсят причини. — Можем да направим революцията. Можем да загинем в нея, но поне ще сме поставили началото. Хайде!

Той се опита да я поведе обратно.

– Ти ще следиш Сатир. Ще знаеш къде е през цялото време, но ще го спипаме отвън. Тук, където сме в свои води. Ще го убием тук. Той не може да чете мисли. Знае къде си ти, къде съм аз... но не знае нищо за Майк и Лило, за всички останали.

Тя се освободи от ръцете му. Сатир беше почти отвън. Ето, излиза, приближава ги.

„Сбогом, обич моя!“

Извади пистолета си и стреля три пъти. По един за всеки хлип. После се свлече в шумата до трупа на Етиен.

– Трябваше — изхриптя, загребвайки листа и пръст. — Трябваше...

– __Край на симулацията!__

Сатир стреля. Още веднъж и още веднъж...

– __Повтарям, край на симулацията!__

Светлина. Продуцентът — с лице на фанатик, загубил вяра в идолите си. Викове.

– Какво стана, Мери?

Марти се опита да я измъкне в навалищата. Не успя.

– Видя ли се, че я убих? — питаше Артур. — Зрителите видяха ли?

„Благодаря, Артур! Разбра ме, благодаря!“

– Какво направихте? Какво по дяволите...

Режисьорът пристигна бесен. Продуцентът ги сканираше, като машина.

– Етиен и Леона мъртви! — крещеше режисьорът. — Луди ли сте? Без развъзка. Без логика.

– Реализъм — Артур се смееше.

– Накара го да те убие. Как? — Марти шепнеше напрегнато в ухото на Мери.

– Какво ви става? Мери... Мариан, какво беше това?

Продуцентът продължаваше да се взира в тях. Приличаше на мъж, пред когото... „са застреляли единствената му дъщеря. А той даже няма деца... Господи, дай ми сили! Още малко остана... още съвсем малко болка, съвсем малко разбити очаквания...“

– Мери, поне на мен...

Марти се отказа. Очите му трескаво потърсиха изход. Не можеше да избяга пред толкова хора. Засмя се.

– Е, това беше изненада и за мен — каза нервно, но с овладян глас.

– Искам обяснение, Мариан! — Вече в кожата си, продуцентът стисна ръкава на блузата ѝ.

– Тръгваме си. Искан да ни запомните — изстреля Мери.

– Тогава защо той не знае? — Режисьорът я приближи. Зад него се трупаша персонал и статисти.

– Те са изчерпани образи — обади се Артур. Мери го гледаше безмълвно. „Наистина ли разбираш? Дали е същото, което и аз?“

– Аракси Сатир е телепат. Мога да обърна драмата в бунт на лошковеца. И сълзи ще ви уредя, но и по-твърди фенове.

– Супер! — Марти разпери ръце във въздуха. — Аз имам нужда от бира.

Отправи се решително към изхода. Никой не се опита да го спре.

– Добро измъкване!

Марти влезе в кафенето, а топлината го прие в задушливата си прегръдка. Мери стреснато затвори тефтера си и го прибра в чантата. Дръпна ципа рязко.

– Пишеш ми? — Марти се засмя срещу нарастващото ѝ смущение.

– Ще ти кажа. Не исках пред другите, но ще разбереш и без това.

Тя се понамести на стола, вдигна чашата с капучино и отпи.

– Говоря си с... водача на отец Йоан, от известно време.

– Говориш?

– По скайп. Алекс го намери.

Марти седна. Поръча си двойно кафе, макар бирата да не го беше хванала ни най-малко. Искане да е буден и трезв до дъно.

– Той е свещеник, Марти. Този човек е такъв и в живота. Осиновил е седем деца и ги гледа сам.

– Съвсем сам?

– Помагат му клисарят и две баби от селото. Продавали свещи в църквата.

Мери изведнъж се притесни. Капучиното се тресеше в ръцете ѝ. Тя остави чашата на масата.

– Той е добър човек, Марти — каза тихо. После се втренчи в него с някакво неясно очакване.

– Накарал те е да се откажеш?

– Не, но аз... Не си ли се питал кой е отец Йоан? Защо е анонимен? — тя се задъхваше. — Защо му пука за Етиен и за другите. Говореше ни с притчи през цялото време...

– Какво прави свещеник в такова виртуалити? — прекъсна я Марти. Не я питаше. Просто говореше на глас, но тя не разбра.

– Опитва се да ни помогне. Знаеш, трудно е... когато не си в образ, не можеш да кажеш всичко. Отвън пак играем, но... някак сме по-твърди, по-упорити в това да... Избираме да сме сами и объркани, Марти. По-лесно е от другото.

– Не биха го приели, ако няма нещо скандално.

Марти остави кафето си.

– Гледа сираци, живее на село... Той живее на село.

– Трябваше да умрем преди да го разкрият. Отецът няма как да излъже. Няма да може да те предпази.

– Не разбирам.

Той разбираше. Беше гол и залят с помия, а момичето, не, жената, която бе обичал, майката на изоставените близнаци...

– Това е твърде много.

Марти стана.

– Не те спасявам! — Мери също стана. Говореше тихо и напрегнато, а в очите ѝ блестеше лудост. Лудост от болка. — Мразя, когато правят така. Скандал, за да е интересно. Реклама на такава цена... Не спасявам никого, Марти! Да, отец Иван е твой баща.

Той трепна. Стана му малко по-леко, като го чу от нея.

– Искал е да бъде до теб. После е станало късно да се откаже. Алекс спечели време. Той... аз нямаше да науча, ако не беше...

– Алекс — спасителят!

Марти се засмя малко грубо.

– Бяхме добър екип — отчаяно изрече Мери. — Затъгнахме много. Време е да спрем, просто е време.

– Благодаря! — Той ѝ подаде ръка. Стисна нейната. Гледаха се, а миналото нахлуваше със свистене в кафенето. Кастингът. Студеният

дъжд. Червената чашка с кафява, димяща течност. Да откриеш някого, за да не си сам в тълпата. Да помогнеш някому, за да не си празен.

– Ще си стегна багажа, Мери.

Марти пусна ръката ѝ.

– Ще ми трябва повече време... Вече не помня какво съм донесъл.

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Огнената есен обещавахе да е дълга. Дъждовете, редки и краткотрайни, като летни, не смущаваха дните и разведряваха нощите. Реката, надвисналата над селото гора и Балканът над нея навяваха мисли за вечност.

Мариан купи малка къща, съвсем до църквата. Сега притежаваше три стаи и спретнато дворче с круша и две череши. Писа на майка си, която още по време на шоуто се беше омъжила повторно в Лион. Отговорът, който получи от Франция, беше като от по-голяма сестра. Била щастлива, чувствала се обичана за първи път в живота си, желаела и на дъщеря си такава любов. Междувременно ѝ оставяла апартамента в провинцията.

„Да го продам или да пусна квартиранти, за да ми е от полза“ — напомни си с усмивка Мери. Не, Алексия не звучеше като майка, нито изглеждаше така. Беше я родила на седемнайсет, все пак, и май именно тя ѝ бе внушила, че любовта е всичко.

– Зависи коя любов, мамче.

Мери оправи покривката, стана и започна да подрежда шарени салфетки на масата. Отец Иван и децата щяха да дойдат всеки момент. Шест мургави ангелчета с черни като космоса очи и Ели, беличка, синеока принцеса сред пъргавите момчета.

– Дали се чувства баща отново?

Мери не знаеше как се изкупва родителски грях, нито как се става добър родител. Отец Иван не е имал избор с Марти. Нито някога, нито сега. Жена му, майката на Марти, не го намирала за надежден съпруг. Зарязала го, заради млад бизнесмен. След година забременяла. Марти бил само на пет. След още две години новото семейство заминало за столицата. Повече не се върнали в селото.

Мери обаче имаше избор. Сега вече знаеше, че от живот, посветен само на страстите, няма полза.

„Когато децата са тук, ставам по-лека. Да дадеш обич, която се приема. Да дадеш, там където има нужда. Поискано добро.“

– Кака Мери! — някой извика отвън. После седморката се изсипа в стаята. Пъргави, зачервени от енергия, децата насядаха около масата. Къщата оживя. Въздухът се изпълни с радост.

– Здравейте, сладури! — Мери помилва когото свари.

Отец Иван влезе последен и затвори вратата.

– Здравей, отче!

Тя извади тавата с димящата мусака. Сложи две кофички мляко от двете страни на масата.

– Има и торта! — обяви през смях.

– Урааа! — изпяха седем гласчета.

– Днес за първи път не ни споменаха в сутрешното предаване на шоуто. Чувам, че вече излизаме и от вестниците. — Отец Иван преглаждаше с показалец ръба на салфетката си. Беше слаб, кокалест мъж със силно изразени скули. Имаше очите на Марти. Също като в играта. Мери разпозна тъгата в тях.

– Измъкнахме се леко.

– Да, Мери. Не ти благодарих, но го оценявам... исках да знаеш.

– Татко, подай солта! — извика Камен, едно от по-големите момченца. Мери не помнеше на седем или на осем години беше, но знаеше, че вече ходи на училище.

„Каза «татко»! Камен, когото бяха подхвърлили пред храма. Първият нов син на отца.“

Мери се замисли отново за родителството. За правото да решаваш нечия съдба. Тази на беззащитно, незнаещо нищо за света и хората същество.

„Само защото си голям. Как глупаво сме устроили всичко.“

– В училище ни делят на умни и глупави, на прилежни и небрежни... Никой не се интересува как живее едно дете. Как е започнал животът му.

– Иво ме бие — прекъсна я Петьо. — В градината ме бие. Вчера аз набих него.

Всички се засмяха. Дребничкият Петьо се наежи.

– Мисля, че си направил добре — Мери разроши косата му. Той се гушна в нея. Винаги се стремеше да седне по-близо, за да се гушка.

– Ако някой те бие всеки ден, не е лошо и ти да го набиеш веднъж. Така ще разбере как е на твое място — допълни Мери.

– Много е лош — поклати глава Петьо.

– Няма лоши деца, миличък! Има деца, които не са обичани достатъчно — каза отец Иван.

– Той е богат — възпротиви се Петьо.

– Има писта! Има коли, железни на хотлилс — добави Боби.

– Хотуилс! — поправи го Петьо. Двамата бяха в една група в градината, но Петьо беше с девет месеца по-голям и държеше да го докаже, въпреки ръста си.

– Колите и парите не са обич, момчета! — напомни отецът.

– Аз обичам всички — Ели запремига засрамено. — Мен не ме бият в градината.

– Ти си принцеса — Мери стана да ѝ долее сок. — Още някой да иска?

– Кака Мери, искам да играем навън! — Боби скочи от стола си.

– И аз искам. Наядох се! — подкрепи го Камен.

– И аз.

– И аз...

– Добре, отивайте! Аз ще дойда след малко. Топката е под черешата.

Хлапетата се втурнаха през вратата и изчезнаха за секунди.

– Това е животът! — въздъхна отец Иван.

– Истинският живот.

Мери се отпусна на стола.

– Човек не бива да остава без работа, нали, отче? Ето, като децата са тук, като правя нещо за тях, се чувствам... Полезна съм. Хубаво ми е.

– Докато даваш, си щастлив. Проблемът идва, когато започнем да искаме.

– Там, в хотела, докато правихме шоуто... как да кажа, сякаш... нищо не беше истинско. Проблемите изглеждаха... огромни, чудовищни, задушавах се. Дори най-дребните неща. Просто дъхът ми спираше от всичко. Беше ме страх. Умирах от страх. Какво ще кажа, как ще ме разберат. Все едно всяка дума можеше да убие.

– И така е било.

– Докато измисляхме първи сезон, не беше. Тогава бях щастлива, отче. Чувствах се като в приказка. Всяка реплика към Етиен, всеки негов отговор... превръщах се в Леона Дим. Бях съвършена.

– Твърде дълго сте били затворени в изкуствен свят. Човек търси спасение в какво ли не, когато е така ограничен. Отегчението, еднообразието убиват волята му. Дори любовта, аз вярвам, че в началото тя е била истинска, но после... Изкривила се е. Преминала е в отчаяние и обреченост.

– Не знам... и е така, и не е така... за мен. Аз... радвам се, че обичам Марти. Сега е само радост!

– Аз сбърках, Мери! — Отец Иван сведе поглед. — Мислех, че мога да дам нещо на Марти, като се включа. Успях само да го разочаровам. Да го отдалеча още повече.

– Той не е такъв... много по-дълбок е. Сам ми го казахте.

– Да... дълбок, много зрял... Винаги съм го приемал така. Това е грешката ми. — Отецът отпусна ръце в скута си. — Той е само едно момче, Мери. Умно, но объркано момче... Не биваше да очаквам да понася всичко сам. Не биваше да го оставям... съвсем сам. Не бива да искаме това от децата си.

– Аз пък мисля, че е разбрал — изведнъж се зарадва Мери. — Отче, той е бил отчаян, защото не е виждал добри хора. Такива, които се жертват, такива, които... ето, готов бяхте да се изложите... да... знаете, само за да сте до него в най-трудния момент. Това си личи!

– Жертвите ги направихте вие с Алекс.

– Само Алекс! За мен беше... беше прекрасно, въпреки всичко.

– Аз трябваше да постъпя по друг начин, в самото начало. Като родител, но... Има грешки, които не можем да поправим.

– Можем да поискаме прошка — каза Мери. — И аз сбърках, като дойдох тук. Ето, сега го откривам, докато говорим. Имах нужда, отче. Имах нужда да остана с някой от шоуто. Да мога да говоря за нещата вътре... За Марти. За Етиен и Леона. Липсват ми, все още мисля за тях.

– Да се скриеш от журналистите — той я погледна с тъжни очи.

– От които не се скрих.

Замълчаха. Мери чуваше дишането на отца и виковете на децата отвън.

– Не съжалявам за къщата — каза след малко. — Докато взема детето, ще остана тук. Може би още месец. Може, докато свикнем с него... Поне ми се обадиха, че съм одобрена. Вече само ще чакаме. А после... после ще се върна у дома. Спомените от детството създават уют. Тук ще идваме само през лятото.

Той не каза нищо.

– Не помислих за това, че ако Марти иска да се види с теб, без да среща мен, тази къща ще е проблем.

– Марти умее да се отърсва от проблемите. Поне това е научил. — Отецът се замисли. — Ще се скрие някъде, ще изстрада шоуто и ще се появи по-силен. Ще бъде нов човек... Да, вълн ще се справи.

– Надявам се.

– Какво детенце писа, че искаш?

– На около две-три години. Момче.

– Момче. — Отецът прокара пръсти през косата си. — Ще го наречеш Марти, ще отидеш далеч, но кошмарът ще остане.

– Не — тя остави вилицата в чинията си. — Не бих посмяла да вържа Марти с детето. Той каза, че не иска деца. Жестоко е... Ще го нарека Алекс.

Той я погледна изненадано.

– И ще се надявам да е умен и много смел.

– Кака Мери, обеща да играем! — Боби стоеше зачервен и усмихнат на вратата.

– Ще играем.

Мери стана.

– Хайде, отче! После ще оправя тук.

– Не мога да бъда повече от консул или вратар. — Отецът също се надигна от мястото си. — Стар съм вече, Мери.

– Никой не е стар, ако има седем малки деца.

Мери се усмихна замислено.

– Кака Мери, хайде! — настояваше Боби.

– Дай топката и да се цепим! — обяви тя. — Искам да си избира най-добрият отбор.

Марти прибра билета в портфейла си. Чакалнята беше почти празна. Един циганин в работно облекло, двама студенти и младо

семейство с рижокосо момченце, което не спираше да бърбори.

„Прости житейски примери“ — каза си Марти, но не опита както обикновено да влезе под кожата на някой от „героите“. Не му се пишеше, откакто излезе от шоуто. Омръзна му и да се крие, но пък се гордееше, че нито един журналист не го намери.

„Няма да ме познаят. Друг човек съм, пък и е късно за интервюта.“

Косата му беше къса, боядисана в черно. Дългото кожено палто скриваше слабото му тяло и го превръщаше в едър мъж, може би заради широките му рамене.

„Или е добро самовнушение.“ — Марти се подсмихна. Рошавото рижо хлапе подгони гумено топче из чакалнята. Успя да го хване. Спря се на две крачки от скамейката, на която седеше Марти, и се загледа в него.

„Не можеш го излъга!“

Детето го съзерцаваше, а на лицето му се изписваше радостно прозрение. Марти си сложи черния кожен каскет. Намести го на главата си и реши да заговори пръв.

– Така по-готин ли съм?

– Познавам те! — каза малкият.

– Няма начин. Не живея в България — излъга Марти.

– Ти си оня, дето играеше Етиен. Ти си... как му беше името...

Марти. От „непоисканото“. Познах те!

– Хей, жалко, че не нося шоколад. Печелиш малък!

Марти се засмя. Смъкна каскета. Нямаше защо да се крие.

– Ако обещаеш да не ме дъниш пред вашите, ще ти купя шоколад. Наистина.

– Алергичен съм. — Детето се приближи още малко. — Няма да кажа. Батко те гледаше, на нашите не им пука. Май си си оцветил косата.

– Не искам да ме... притесняват.

– Добре.

– Ти не ми пречиш, но големите... Към това няма как да си алергичен.

Марти извади красив железен химикал.

– Нямам друго.

– Защо ми го даваш? — учуди се детето.

– Вземи го де! Нали така се прави? Всеки дава по нещо на децата.

– Странен си.

Детето взе химикала. Разгледа го. Щракна го няколко пъти.

– Хубав е, благодаря.

– Всеки подарък е хубав.

– Какво стана с Леона? Ще се ожените ли?

Марти се сепна. После се засмя с глас.

– Не, мъник, Етиен Мюзи не може да се ожени. Воинът трябва да е сам!

– Емо, стига досажда на хората! — провикна се отнякъде майката на детето.

– Аз... — То сякаш се изкуши за момент, но не издаде разкритието си. — Не досаждам. Говорим си.

– Благодаря! — каза Марти. — И за разговора. Отдавна не съм говорил с някого.

– А ти къде отиваш? — попита детето. — Ние ще ходим на бебе. Лея е родила.

– Аз... просто пътувам. — Марти се замисли, усмихна се. — Връщам се към себе си, малък. Най-дългото пътуване.

Подател: М.К. <leonadim@abv.bg>

До: <m.angel@abv.bg>

Относно: Ні :)

Дата: Събота, 2013, Декември 21 20:05:51 EEST

Ні Марти,

Знам, че не очакваш писмо от мен, но не мога да говоря с теб така добре, както умее Леона. :) Мейлът ми ще е дълъг, можеш да го прочетеш друг път, ако не си готов сега. Искам да ти кажа много неща.

Много! Искаме твърде много от живота, Марти. Защо искаме толкова? Защо не вземем нещо мъничко, нещо съвсем просто, но добро? Преди да реша да ти пиша,

стягах багажа си, също като теб. Скъсах ципа на сака си и се запитах, мога ли да побера целия огромен свят в малката си душа, без да я разруша? После си зададох въпроса и за теб. Сега ужасно ме е страх.

Млади сме още, обич моя, а ти можеш и знаеш повече от всеки, когото познавам. Нормално е да искаш много, да искаш всичко. Все пак, страшно е какво ще ти донесе всяко ново придобиване. Чета и препрочитам нещата от блога ти. Само онази част от тях, която съм откраднала, но е достатъчно, за да разбера как си се променял с времето. Как си опитвал да облечеш в стомана сърцето си, без успех. Само тъга и разочарование носи бягството ни от самите нас. Аз бягах твърде дълго, затова го казвам. Иначе не бих си позволила да ти давам съвети. Бягах в лъжи и преструвки, обич моя. Ето ме сега тук, съвсем сама, напълно гола пред истината, че пропилях в заблуда една много важна част от живота си. Не живях!

За да си спокоен, ще ти кажа, че всичко, което знаеш за мен е лъжа. Аз нямам сестра. Нямам и деца, не бих могла да направя нещата, които казах онази вечер. Майка ми е много млада, обича живота и може би от там ми хрумна това, че съм отгледана от сестра си. Извинявай, че те стреснах така! Прости ми! Аз съм едно обикновено, скучно момиче, дошло от провинцията с мечтата да намери себе си в големия град.:)

Намерих се. Сега имам представа коя съм. Открих с какво искам да се занимавам и как искам да живея. Направих го чрез теб, защото любовта се оказа най-мощният генератор на идеи и стремежи. Истинската обич е енергиен източник, Марти. Превръща те в неземно същество. Учи те да летиш, да носиш другите в себе си, да харесваш своя свят.

Леона написа на Етиен, че не се сбогува, че само го оставя да гони мечтите си. Ето, аз искам да ти кажа същото. Свободен си да отлетиш по своя път, Марти. Просто знай, че вече никога няма да си сам. В моите мисли, в сърцето си, аз ще те следвам.

Когато снимахме първа част на шоуто беше споменал, че се ужасяваш от идеята да имаш дете в този свят. Помниш ли, казах ти колко обичам децата, а ти ми отговори това. Тогава се съгласих с теб. Идеята да създам още един мъченик, не ми хареса. И сега мисля същото, но се запознах с някого, знаеш. Водачът на отец Йоан. Баща ти! Исках да ти го кажа още в кафенето, но не намерих сили — спасих него, Марти. Спасих отец Иван, не теб — от скандала, от ноктите на хиените медии! Ти не желаяш да бъдеш спасяван, а аз винаги съм се пазила, да не направя нещо против волята ти. Не смея да го правя и сега, но баща ти имаше нужда от помощ. Един голям скандал, щеше да го съкруши. Искал е да бъде с теб, но не е посмял да го направи по друг начин. Излиза, че най-големите грешки се правят от обич, не от друго. Прости му, моля те! Не е нужно да му го казваш, прости му и заради себе си. Той все още живее в родното ти село. Няма да те търси. Няма да те притеснява, както ще направя и аз.

Ще отида там. Ще си купя къща и ще осиновя дете. Искам да ти оставя вариант, ако някога решиш да ме потърсиш.:)

Не се сбогувам Марти и все пак ужасно се страхувам, че може да ти прозвучи като сбогуване. Затова ти казвам с чисто сърце, аз съм готова за теб. Готова съм да те последвам навсякъде и ще го направя в мига, в който го поискаш. Не съм готова само да се превърна в „ремарке“. Не искам да останеш с мен просто от съжаление. Затова оставям всичко в твоите ръце и те моля: Бъди свободен!

Пази се много Марти! Светът е необятно, примамливо блато, но в него има много болка. Трябва да превърнеш сърцето си в камък, за да издържиш, но тогава няма да си ти. Ти не би искал да си такъв.

Казах, че няма да давам съвети. Спирам тук, с надежда да не съм те ядосала, натъжила или отегчила. Аз те обичам, Марти! Обичам те от мига в който те видях и ще те обичам винаги. Как беше? Не можем да си тръгнем от това.:)

Всичко, което казвам или правя е от обич, затова прости ми, моля те! Отнасям те със себе си с надежда да запомниш думите ми. С надежда моята душа да остане дом за твоята. Място, където искаш да се върнеш, когато се умориш от всичко останало.

Ще те чакам в каквото и да избереш да се превърнеш. Обичам те!

Мери

Подател: Ev11 NaX0r

До: <m.angel@abv.bg>

Относно: Краят?

Дата: Неделя, 2013, Декември 22 07:35:15 EEST

Марто – това е ВАЖНО, не го прескачай.

Сещаш ли се, като говорихме, че ботозете понякога се държат неестествено – така де, ТВЪРДЕ естествено? Например какво правеше Дел, докато двамата с теб, имам предвид Етиен, бяха навън? Или ботът на Тони, в сцените, когато Мери водеше Леона?

Е – аз поразпитах тук-там, надзърнах в разни форуми, даже проверих едни вътрешни кореспонденции (тия хора трябва сериозно да си стегнат защитите)... и сега ми е малко трудно да се успокоя. Или да мисля. Да, човек – и на МЕН ми се случва. Не се хили...

Чуй сега: Има доста голяма вероятност – определено над 50%, може да гони и 70, за тия неща е трудно да се сметнат точно – нашите мили ботове да са прихванали нещо човешко, покрай обучението им. И преди бях чувал, че комбинацията невронни мрежи + генетични алгоритми дава неочаквани резултати, но за първи път виждам тия резултати на практика... И като се замисля само, че всичко това ми е било пред очите през цялото време, пък аз чак сега загрявам, направо

ми иде да се наричам... Да се таковам в разбирача, да се таковам.

Понеже знам, че не си много чат с техническите неща, да ти обясня като на средностатистически леймър (хахаха... земи!):

Ботовете ни май почват да се самоосъзнават. Да взимат свободни решения. Независими. На моменти дори творчески. Започват да се възприемат като човеци... като нас.

Замръзна ли ти усмивката?

Обаче е иронично, Марто. Хората се готвеха за Големия Край ТМ точно по това време миналата година. И... помниш какво (не) стана. Голямото Разочарование... да. А сега, като гледам логовете и датите на първите разговори, в които някой нещо надушва — „самоосъзнаването“ (и аз не знам с каква дума да го нарека точно) е почнало някъде в оня момент...

Ти МОЖЕШ ли да си представиш какъв свят ни чака, ако това нещо се разнесе и върху други машини?

Не мога да спя (егаси... а е неделя, и още няма осем часа... :(((). Отивам да тичам.

А.

... Мери, Алекс, приятели — дали мога наистина?

Тичаме, тичаме, тичаме — от безсъние, или за да спасим някого, или просто за да се спасим от себе си — а в това време някъде вече се ражда Големият край...

И това време е всеки един миг. Всеки един миг се ражда по един край, светът свършва. Нашият свят.

*И, всеки един миг, започва следващият. Новият, **нашият** свят. В който сме... тъкмо каквито решим да бъдем. Ни повече, ни по-малко.*

Свят, в който ботовете са като нас. (А ние... не станахме ли, не ставахме ли като тях? Не знам, Алекс — май няма да ми е толкова трудно да си представя...) Свят, в който Мери и Иван... татко... са се намерили и се спасяват един друг, и спасяват целия мъничък свят наоколо си. Както само те могат. Свят, в който ставам от тоя стол, излизам от тоя клуб и...

Ставам, излизам, приятели. Чака ме тичане.

Път ни чака.

ИЗ БЛОГА НА МАРТИН АНГЕЛОВ

ОТ ДНЕВНИКА НА ПЛАЧКО

7 януари

Аз съм все още онова сънено 13-годишно момче, което зъзне от студ и стрес, събудено рязко в пет сутринта, за да отиде на работа „пробно“ със доведения си баща (школата на живота, джентс). Реве му се, спи му се и лютиво-горещи вълни обливат стомаха му чак до слънчевия му сплит. Хленчи — не смее да зареве — страх го е да не разберат, че го е страх. Иска неистово силно да си легне. Знае, че са се уговорили от вечерта, че му е изглеждало различно, даже привлекателно, че майка му седи и го гледа укорително в тъмната стая (не трябва да палят лампата, за да не събудят сестричката; тази е причината и да не реве с глас).

Ако сбърка и даде воля на чувствата си по-силно — ще го шибне презрението и унижението — страхливец, мамино детенце, готованко, дечко, никога няма да станеш мъж, за нищо не ставаш, не се справяш, трябва да се стегнеш, живота не е това, което си мислиш, трябва да се научиш да живееш тука, това не ти е игра...

Тогаваш ушите му горят, дълбок срам избива на петна по бузите му, може би видими само за него, и една силна, разтърсваща горчивина го стиска с менгеме за сърцето.

Така ми действат и до днес обидите, упреците и забележките, крещенето или игнорирането от приятели, шефове, гаджета, несполуките и грешките, които ме карат да се съмнявам не в обстоятелствата, не в способностите си дори, а в самия себе си.

Когато си преминал тормоза на понасяне на личната отговорност за грешки на възрастта, стаж за носенето на която няма, не си изгубил самоувереност, самопознание, подготовки или възможности.

Не си изгубил нищо.

Само себеуважението си.

„Ти“ си тъп, а не сбъркал. Грешката би предполагала, че не правиш така по принцип.

Не би ли трябвало така да постъпват враговете ти — да използват всяка твоя грешка, за да ударят по сърцевината, по центъра ти, за да го отслабят и унищожат?

Защо го правят най-близките?

...дори сега толкова се притеснявам от това „ревю на вътрешно състояние“, каквото всеки понякога е преживявал, че му слагам това самоиронично заглавие.

И подпис —

П :)

МОЯ КНИЖАРСКАЯ

10 януари

Времето днес е хубаво, твърде е негорещо.

Пиеш чай чувстваш се глупаво, и гледаш гладно, зловещо.

Гълъбът гука гузно за нещо, където ще да ходи душата,

Един простак ми мига отсреща — с Владе пропиват втора заплата...

Припев:

*Налей ми славею чудесни, ако ли не махни се свиньо,
Недей груктя тез' тъжни песни, а отърчи за още вино.*

Налей...

Зимата е чудесно време да се прокарва път над ушите,

Ес на сергията дреме ли дреме — Рижики смучат коняк по ъглите.

Ела да видиш ти как застава, като в устърн на Сержо Леоне,

*За чест и слава с оловна глава, с бутилка мляко
левент Гароне...*

Припев:...

*Ето го Гърчо дрънчи с количка, обед е, идат хиляда
балъци,*

*Някаква дропла предлага им „бички“, пак ли цял ден
ще танцуваме с гърци?*

*Жълъди капят мучат клиенти, бирата свърши —
бегай за още.*

*В два ще захаят нови агенти — абе с тия не пихме
ли снощи?*

*Книжарите са славно племе, а фрер е брат на някои
езици,*

*Петима М'же не правят Бже, според теорията с
мазните ѝ цици.*

*Налей ми славею чудесни, ако ли не махни се свиньо,
Недей груктя тез' тъжни песни, а отърчи за още
вино...*

СЪТВОРЕНИЕ

11 януари

*Художникът и Красотата са като Поетът и
Истината,*

като Музикантът и Хармонията —

в непрекъснатото им търсене те ги създават,

както Слънчогледът в своя стремеж към Слънцето

се превръща в бляскаво,

лъчисто и

топло цвете.

13 януари

– Ти осъзнаваш много добре, че всичко това са илюзии нали?

Двамата стояха един срещу друг под начумереното дъждовно небе, тя — загърната плътно в палтото си, с упорито стиснати устни и втрещен в лицето му поглед, той — зъзнец, леко присвит, с поглед, който блуждаеше между небето и земята, и едва от време-навреме се впиваше в бленуваното лице срещу него.

– Да... — измънка неопределено мъжът, който напомняше повече момче. — Да, но...

– Какво но? — тръсна се тя. — Няма но — това в главата ти ли е, или не?

– Ами в твоята? — осмели се да зададе въпрос той и погледът му, леко разфокусиран, като при силна температура залепи горещца целувка върху чертите ѝ. Личеше си, че ѝ се любува при всяка секунда, в която можеше да задържи очите си върху ѝ. — Признай си — премина в атака леко разтреперан. — Признай си — не може да е само от едната страна! Ако само аз съм така — тогава това е болест, мания, обсеция! Ако е взаимно обаче? Тогава? Значи има нещо!

– Има неща само в главата ти! — избухна тя и той потръпна и се сви под дълбочината на много тъмните ѝ очи.

– Добре — прошепна едва ли не само с устни.

Толкова ѝ стигаше явно за да съжали, да се разкае за начина, и сърцето ѝ, и без друго вече треперещо до пръсване, да се разтупти още по-силно.

Борбата навън бе нищо, най-трудна е борбата вътре.

– Има нещо — каза почти толкова тихо. — Има, естествено. Иначе не бихме стояли тук, в това и без нас глупаво и кисело време, на този и без нас тъжен площад...

Той надигна глава и на почти сгърченото му до този момент лице изведнъж изгря светлина, като слънцето след дълга мъгла. Това я прободеше много по-силно отколкото тъгата, отколкото дори сълзите му — не можеше да изтърпи тази усмивка, не я беше заслужила, тя не беше за нея, беше за онази жена в главата му... както и нейните нежни и безкрайни ласки щяха да си останат за онзи мъж в главата ѝ.

Не за него.

Затова отвори уста, когато той пристъпи напред, и погледът ѝ го спря.

– Тогава? — повтори той.

– Тогава — пое си дъх тя и потокът от чувства достигна устните ѝ. — Тогава — както преди. Както никога — за секунда пак спря задържайки него, себе си, думите, нещата които щеше да каже, времето и капките дъжд, които нежно пробуждаха парещото ѝ чело.

След това впи очи в него и всичко се изля.

– Слушай... Ти не ме познаваш, знаеш ли? Не, замълчи, знам че ще кажеш, че го искаш — но искаш всъщност да ме имаш като жена, а за това не е нужно да ме познаваш, не говоря и само за влечение, или само за леглото... Нужно е да ме опознаваш докато сме заедно, докато го правим, докато сме вкопчени един в друг, докато се срещаме, докато бягаме от вината си, докато ме целуваш, сякаш ще ме загубиш всеки момент, докато ме свършваш безкрай — о, да знам че ще бъде така, дори мога да те усетя в себе си... Но не можем да започнем тази игра — когато се опознаем ще бъде късно... късно за нас да поемем по друг път, а ние страстно ще желаем да споделим света си, приятелите си, дома си, и всички други неща, които обичаме... И на които ще им е забранено да знаят за нас.

Сега съм само една бляскава илюзия в главата ти, обещаваща вълшебни нощи и приказно дълги разговори, в които ще откриваме, че сме се познавали, че сме родени един за друг... Знам, че ще стане така — независимо, че сме открили родените за нас — винаги има място и за нови в сърцата ни.

Очите ѝ се присвиха и го пронизаха с кобалтовия си блясък. Той се олюля от натиска им и стисна устни още по-здраво.

– Затова — продължи тя безмилостно студено — сега трябва да ме опознаеш. Да ме опознаеш такава каквата съм, за да изтрия илюзията от главата ти, да махна онази, която само ти обещава, без да взема нищо насреща и да ти покажа тази, която ще ти вземе всичко, без да ти даде почти нищо...

Слушай...

И тя отметна глава, притвори очи и започна да рисува с думите си.

...

– Аз съм кестенява всъщност, но съм боядисала косите си, по-скоро от любопитство и скука, отколкото от желание за красота; единият ми крак е незабележимо по-къс от другия и затова имам странна, леко люлееща се походка, за да прикрия този скапан дефект; като дете бутнах един врящ чайник от котлона и ми остана един много дълъг противен белег, слава богу на рамото; когато говоря дълго, постепенно забързвам говора си, така че хората се напрягат, за да ме разберат, гласът ми става писклив и насечен когато се гневя, падам си по брутални вицове и дори си пускам порно, когато няма нищо друго забавно по телевизията; въпреки че ти изглеждам оправна, съм несигурна, когато срещу мен седи несигурен човек, в магазина обикновено или трябва да грабна първото нещо или да не влизам; ако трябва да върна нещо, което не ми харесва, се скарвам и викам, вместо да обясня... Викам и по време на секс, обичам да хапя отвратително силно и да оставям белези, особено ако свършиш преди мен, обичам да увивам краката си около краката ти, и да насочвам движенията ти навътре дълбоко в себе си, за да знаеш, че те искам още повече; излъгах майка си когато за първи път правих секс, че ще спя при най-добрата си приятелка, тя ме издаде, и аз ѝ го върнах като казах на гаджето ѝ, че тя ходи и с един от гимназията... Мразя се за повечето от нещата, които ще ти призная, и се обичам за много други, които, като гледам как трепериш, може би е по-добре да ти спестя... Аз съм болна фантазьорка, когато стане дума да планирам пътуване — мога да седя и да мечтая с часове наред къде, кога и с кого ще отида, какво ще разгледам; когато ми стане най-скучно и се чудя какво да правя, или когато се мъча да се отърва от някой натрапник, умирам да се пъхна в най-дългия магазин или базар на земята и да водя безсмислени, безкрайно дълги разговори с продавачите... Мога да те слушам така внимателно, както никой друг за най-голямата глупост, а мога и да бляя точно когато казваш най-важното нещо за теб... Стомахът ми се подува щом хапна нещо сладко или пийна дори мъничко газирано, става на безформени гънки, които и ти, както и всеки друг мъж досега, ще кажеш че са моя илюзия и че нищо не се вижда; непостоянна съм в диетите, много обичам задушевните разговори, и едновременно с това мога да ги захвърля, колкото и сладки да са само заради някой добре изглеждащ тузар и да го гледам като си представям как ме гледа на свой ред и... Имам малко цветя, които гледам много зле, и ако не е

майка ми ще забравя окончателно, но обожавам кучета и котки, и то и двата вида — обичам ги и заедно, и поотделно — плаках като прасе, когато любимият ми боксер почина, а после си взех още един, както и един кокер — това дали не говори за някаква безчувственост?... въпреки огромната чудовищна мъка, която изпитвах тогава; обичам да си пея, когато карам и да показвам среден пръст на някой дрисльо през прозореца, обичам да пия вино и тогава ми минават най-много дръзки мисли за някоя авантюра... Скарах се с баща си и почти не се виждахме, дори когато разбрах, че е болен, не отговарях на писмата му, този ужасен човек, който винаги ме разплакваше, и който въпреки всичко толкова много обичах, ето и сега плача, а той е отдавна безразличен, завинаги, окончателно към мен и към моите женски лиготии... Именно, за да му докажа, че не са лиготии, че съм твърда, че съм мъжко момиче, не отивах да го видя, като все си мислех, че ще се оправи... докато не видях майка ми пред дома си, полудяла от скръб и ужас и търсеца ме на всяка цена... Завлече ме до вкъщи, а той почти беше издъхнал, аз сложих ръка непохватно на гърдите му — къде е училището за тези неща — как да поемеш дете за пръв път, как да погалиш умиращ?... И не плаках, докато не видях как усмивката му — може би една от десет през живота му, и последната за мен — усмивката му да изтлява и чертите му да се отпускат в мъртвешко спокойствие... Тогава вече заревах, завряла глава в гърдите му, вече знаех как, сякаш нещо в мен се отприщи... Също както се отприщи по време на голямото земетресение, когато дъщеря ми бе сама вкъщи, а аз закъснявах от работа в отвратителното задръстване — тогава се научих да карам без да гледам, да псувам без да мисля, да крещя... влетях в къщи и я грабнах, може би я изплаших повече, отколкото я успокоих, но я понесох през стълбището, през тресящата се сграда, през тресящото си сърце, успях да я изнеса без да си спомням после как, без да обръщам внимание на плача ѝ, на юмручетата ѝ, с които ме удряше да я пусна... Думите ми стават по-напрегнати, знам че съм все по-емоционална, но няма как, спомените болят...

Тя спря за секунда и погледна мълчаливия мъж пред себе си.

– Как е? — попита.

– Боли — отвърна кратко той и сви рамене.

– Защото продължаваш да мечтаеш. Защото още не ме познаваш, а и дори да ме опознаеш истински, няма да стане от първия път, би

трябвало да говоря с дни, за да разбереш, за да мине времето, което неизменно е необходимо на всяко нещо да узрее... и да умре.

Добре.

Представи си, че живеем в една къща, аз със моите, ти със твоите деца и по-някакъв начин сме успели да сглобим дом и да се отървем от пречките за него... Ти се прибираш от работа, а мен още ме няма, децата си идват едно по едно от училище, а аз не съм се върнала, знаеш че съм на среща със някакъв човек, но не знаеш нито с кого, нито къде, търсиш ме по мобилния, но той е изключен... Какво ще си помислиш? Че не съм с някой друг мъж, другаде, намерила това което намирам сега с теб? И след като си изредил телефоните на всичките ми приятелки, приятели и колеги, няма да седнеш омърлушен и неспособен да сипеш дори яденето по чиниите? А след вечеря да измърмориш, че излизаш, и да се скиташ по улиците и кръчмите, докато не ти звънна от домашния си телефон и не те питам как така си зарязал всичко — децата, къщата... И след ужасния скандал, който ще отнесем и двамата заради отказа ми да ти кажа каквото и да било относно моята среща — защото доверието не се гради на проверки, каквото и да разправят, това е все едно вярващ да търси доказателства — в теб няма ли да продължи да гризе онази личинка, онази какавида на ревността, и да расте, за да се превърне в това, което щяхме да направим сега...

Или си представи друго — отърсили сме се от всичко и сме заминали някъде, някъде далеч в друга страна... И една сутрин след поредната яростна доза секс, след като си вземеш душ, ще ме завариш в лобито на хотела да говоря с някакъв мъж, и ще те пререже нещо гърдите, защото той явно означава нещо за мен, държи се добре с мен, фамилиарността му не ме дразни, и сякаш желая компанията му. Нима ще можеш да седнеш спокойно докато те запознавам с него, или тази любов, задушливата болест, която ни натиска отвътре в сърцата, и чиято сила я прави толкова реална, тази мания ще те накара да станеш и да излезеш демонстративно, и да седнеш до някоя друга жена в салона, която само това и ще чака... След това да вбесиш мен и да започнем игра на котка и мишка, в която както знаеш, няма печеливши, защото любовта е война, в която оцеляват само загубилите...

Знам какво ще ми отговориш сега.

Че не би ме наранил, че би ми дал свобода, че би оставил нещата да се случват... Както и да реагираш няма значение — нали знаеш, че за да стигнеш до всяко момиче има хиляди начини и само един от тях е правилният. Бих искала да е твоят... И не бих. Защото имам вече един, който ме е стигнал, който реагира точно както искам, колкото и налудничаво да изглежда...

Мълчанието беше по-тежко от думите ѝ.

– Тогава? — продума той и впери отново трескавия си поглед в нея.

– Мисля, че е обречено, само ако го започнем.

Тя се засмя.

– Искаш да кажеш... — той се усмихна измъчено.

– Ако никога не постъпим така, има шанс никога да не постъпим така пак... — тя се закикоти. — Извинявай, говоря ти будистки простотии, но вече съм на ръба...

Той сведе поглед.

– Не тъгувай, чуваш ли — това е само временна болест, има лек... — тя с огромно усилие на волята се сдържа да не сграбчи лицето му, мокро, момчешко и посърнало, и да го нацелува...

– Всеки ден ще ти изпращам по едно писмо с една моя лоша черта. Не успях да ги изредя всичките... Виж за хубавите е лесна работа — раз-два и хайде...

– Не искам — каза мъжът упорито. — Не ми изпращай нищо по-добре. Ще е по-лесно.

– О, да... Но ти не обичаш лесните неща, нали? — усмихна се и лицето ѝ се стегна. — Тогава, както стоим тук на този висок мост, нищо друго не ми остава, освен да изчезна съвсем от живота ти, и от света...

Той впери поглед в нея.

– Къде, какво?... — протегна ръка напред, но беше късно — младата жена вече бе прекрачила през перилото на моста и стъпила на самия ръб.

– Това е начина да не ме докоснеш никога, но да ме помниш завинаги... Ето ти любов, каквато търсиш...

Преди широкоотворените му очи да мигнат, преди да направи и сантиметър от първата си стъпка напред, тя леко се заклати и бездната я всмука надолу.

Вцепенен и едва дишащ, шокиран от внезапния ужас, той се втурна... крачеше като във вътрешността на калейдоскоп — всяка крачка го хвърляше в нови коридори, в нови посоки, обръщаше гравитацията, мирогледа и съществуването му... когато стигна ръба, не издържа и присви очи, преди да погледне надолу. „Тичай, тичай долу!“ викаше далечно дребно гласче в главата му. „Може да успееш, тичай, тъпако, тичай!“, но той почти не го чуваше, ушите му бучаха...

Усети лек повей покрай себе си.

Един силует се изправи рязко на няколко метра в страни от мястото, където...

Той отвори уста:

– Ти... Какво направи, какви са тези игри... — замлъкна покорно пред пръста на устните ѝ. Главата му се въртеше. Сърцето му го тръскаше напред-назад като разкъсан стиропор.

– Казах ти, че всичко това са илюзии, нали? — тя се закикоти по нейния си леко идиотски начин. — Сега вярваш ли ми?

– Ти... Това беше чудовищно. Това... — той замлъкна, не можеше да намери думи, чувствата бушуваха и се пенеха в гърдите му, слепите очи туптяха.

Тя пристъпи напред.

– Сега искам да останеш тук известно време. Аз ще си тръгна. Искам да се обърнеш с гръб. С гръб към мен.

Тежкото му дишане почти се бе успокоило. Почти. Беше му почти все едно.

– Не — изведнъж изрече — почакай, трябва и аз да ти разкажа за себе си.

– Обърни се — настоя тя.

– Не, трябва... Искам да ме опознаеш и ти. Така е справедливо, иначе ще е само едностранно, всичко което направихме...

– Не — усмихна се тя лукаво и малко виновно. — Аз не искам. Мога да живея досегашния си живот и с тези илюзии. Искам да ми ги оставиш.

Тя го докосна за първи път — по раменете и го завъртя кръгом. Той неохотно следваше ръцете ѝ. Не се обърна да я погледне.

– В главата ми — прошепна тихичко жената и целият му гръб настръхна под макар мекия пуловер. — В главата ми ще си на сигурно място. Можеш да останеш там. Само там.

Шепотът ѝ се сля с изсвистяването на вятъра.

Когато се обърна, нея я нямаше.

Приблужи се до ръба на моста. Сред разплисканите в сърцето му емоции, мъката бе неразличима.

Прескочи перилото. Повдигна крак.

Локвата се разплиска на всички страни. Той извика, когато студената вода опръска лицето му, след това стъпи и с другия си крак.

Огледа се.

После продължи по каменната река на улицата, украсена с малки декоративни мостчета.

СЕБЕТЪРСАЧ

30 януари

Вече знам.

Винаги съм се питал как го правят хората. Как имат представа за това през цялото време, без да се замислят, без да си вадят записки от джобчето. Без да четат хиляди философски теории, без да лепят клепки по челата си над уникални хипотези до видело, за да останат само с изпарения от еуфорията, вместо спомени. Без да търсят или отричат логика в действията си, или смътно да ги схващат след стотици часове психоанализа/медицинско висше/тежко военно положение/изцеждаща любовна връзка...

Как знаят кои са?

Вече знам.

Въпросът е малко тъп изначално. Малко смешен, доста наивен и детски, и има мъгляв философски заряд, който се изпарява с първото преджобване пред лавката в 3/4/5-ти клас досами безпомощните, безгласни учителки.

Но когато не се радваш на вкараните голове на някакъв затънтено-квартален селъо, когато не можеш да отговориш на въпроса от кой отбор си (щото не знаеш аджеба какво е отбор), когато се дразниш от еднообразното „майнене, набиване и духане“ което радва всички околни, а в момент на тотален потрес дори установиш, че е основна част от съседските диалози на баща ти, и дори майка ти, на които тъкмо си се похвалил как само ти не си „говорил глупости на ученическия лагер“... когато виждаш, че докато ти се взираш в

корицата с лазерните мечове на витрината, всички други гледат мацката с огромните очи, и след като я огледаш видиш, че е мъртва и изстинала като лавата от угаснал завинаги вулкан, и пушекът от цигарата ѝ е по-малко изкуствен от всичката добре намачкана глина на плътта ѝ (добре че не споделяш мислите си, вероятно ще те вържат в усмирителна още на улицата, или ще те обявят за гей); и най вече — когато всичките тези неща продължават да ти се случват, а ти отдавна не си пубертет, започваш да мислиш къде (ти) е грешката.

Започваш да търсиш. Търсиш какво са хората, и най-вече какво си ти. (Не много) скоро стигаш до това че „не си това, което правиш“. Гениален математик? Браво. Пиеш като воденица, връзките ти са като абонамент за в-к „Култура“, общуването — като звукозапис на дет-метъл банда през телефонната слушалка. Страхотен търговец си? Мега пич си, кинти, мацки, работа, работа и после работа, и ще изляза някой ден, като свърша работа, ама по-добре ако имам свободно време да свърша някоя работа... Музикант? О, само не се поглеждай в огледалото след като се събудиш на сутринта по заниз, към „шестнаесе часа“. А — и не се опитвай да ѝ звъниш — няма смисъл и да ѝ обещаеш, че ще се видите, няма да стане — ще излезе онзи ангажимент с Брус (мечтай си за Спрингстийн) КочеФФ и ти ще я зарежеш („другата седмица, бейби, това не е за изпускане, нали разбираш, бейби“), и добре че сте още само гаджета, щото тя ще си намери друг, ама евентуалния ти син щеше да иска теб.

После разбираш, че ако не си името си, ако не си сбора от ръце, крака, тела и глава, ако не си това, което правиш, това, което можеш, си... Онзи непознат в огледалото.

Случвало ли ви се е да се изплашите от себе си? На мен веднъж — в три часа през нощта именно в огледалото в банята.

И сега вече въпросът не е толкова тъп.

Разбираш, че търсиш себе си. Търсиш кой си.

Изтощително е — като следовател без никакви улики, без извършители, жертви или престъпление.

И все пак следи не може да няма. Все пак нали съществувам. Май?

Тогава откриваш подобията. " Ах какво си копие на майка си"... „Ах досущ бащичко.“... „Тая брада е като на Джеймс Хетфийлд“... „Тази песен прилича на Гънс...“... „Е, какво се правиш на Ал

Пачино“... „Не се дери като Висоцки, не ти отива“...“Тази мисъл е на Збигнев Бжежински...” /Шегичка. По-скоро май на Дедински... :)/. Отчайващо е. Адски трудно да откриеш къде си в цялата еднообразна пиеса повтаряна не от Шекспир, а от Жкспр Неандерталеца насам. И... един ден нещо се случва.

После следва флаш-моб в мозъка ти.

Случайно оставаш в ситуация, в която не знаеш как да постъпиш. И правиш нещо, по инстинкт. Виждаш се отстрани. Слушаш гласа си записан. Гледаш се по телевизията за предаването срещу тютюневия дим, единствен с цигара в уста, с една-единствена дума оставена от изреченията, което си казал.

После се сещаш за други случки. Една, две, три... докато не станат множество, безкрайно като върволицата, която две огледала редят едно срещу друго. Случки отразени в теб, и една в друга. И тогава изведнъж картинката добива друг вид.

Тук, на ръба на този емпатичен със себе си момент откриваш онази неуловима тънка разлика. Наклона на почерка ти. Криволиците на дланта ти. Драсканиците по огледалото.

Онзи момент, когато мяукаш в отговор на котето върху гумата на колата. Онзи момент, когато вместо да се разреве, малкото момче, изпратено от дядо си спешно до аптеката казва на висок глас: „– Вчера тези пари стигаха, госпожо“. Онзи момент, в който скачаш с целите си 100 сантиметра между майка си и ръката на доведения си баща. Онзи момент, в който се изчервяваш, докато четеш четирите реда стихче написано от теб за рождения ден на баба ти. Онзи момент, в който се улавяш как говориш с приятел, и не се редактираш и коригираш, само изливаш сърцето си, и ти е топло и добре, и се чувстваш най-сетне на място.

Откриваш твоя белег във всички онези моменти, в който си вършил едни така хубави, и така добре забравени неща. Защото както и този момент, отминават.

Вече знам.

Открих се.

Аз съм този, който *се търси*.

Не ме разбирайте погрешно — това не е дзен коан.

Успях да се видя за миг.

Като се обърнах.

Оказа се просто — този, който търсеше и бягаше напред, трябваше да спре и да се обърне, за да ме види. За да се види. Малко е шизо. Но съм сигурен, че всеки е имал такива раздвоени моменти — дали когато се укорява, дали когато се преценява. Много малко са онези в които се оценяваш, харесваш. Които са с положителен знак в главата ти. Самото ти съществуване значи *наличие +1. Вече тук.*

Мрачното ми виждане за мен, тежката ми, негативна самооценка, отчайващата мисъл че „не струвам“, са ме карали да се гоня цял живот. Да се надбягвам и изпреварвам сам, без да разбера — мислел съм си все, че тичам към някакво по-яко място, където ще стана по-добър, ще науча повече, ще получа потупване по рамото. Където ще се намеря.

Сега знам, че това няма как да стане.

Не можеш да намериш себе си веднъж завинаги, когато единствения начин по който си *Ти*, единственото състояние, в което си *видим и съществуващ*, е когато *се търсиш*.

Вече знам кой съм.

Аз съм този, който се търси. Аз съм този, който откри още такива като себе си. Аз съм племенникът на чудовището Абът, който мечтае да стане поет като порасне, и не се срамува от това, независимо колко тона чудовищен смях ме заливат.

Срещнах много хора, които отчаяно се опитват да се намерят.

Време е да сменим формата на търсенето, приятели. Цветът на битието. Да сменим крушката, трубадури. Да щракнем музиката в колата, на този дълъг път, на който можеш да се тръшкаш от яд или да куфеееш от еуфория. По избор. По твой избор. Не по обществено-приемливи критерии. Защото това, което е „добро за човека“ е различно от това, което е „прието в обществото“.

Та какво казах — вече знам.

Знам, че ще се намеря. Намерих други като себе си.

Значи ще намеря и мен.

Защото се търся.

Защото надъхано се опитвам да се намеря.

САМОВИЛСКИ ИЗВОРИ

31 януари

Затворил очи в потока тупти сърцето ти точно тук,

Изплювал в нощта на странна гора, под тъмно небе не спиш.

Очите ѝ парят, с листата във танц пламтят и шепне:

Между съня и здрача

Водите пулсират, на мене се отпусни,

Двама ни носи потока не спира (чак) до бистрите извори.

Пее игра той,

дето ти само знаеш, щом пожелаеш,

друг свят за теб да роди.

Носи ритъма твой, слушай покоя,

там сред пороя, на самовилски води.

Потънал в деня ти виждаш света само отвън.

Капки от светлина от онази Река, не стигат очите ти.

Не знаеш да слушаш Слънцето как в листата цвета реди,

тя шепне:

Между света и Реката —

В гората отивай, тя е вратата ти,

Пулсът на твоето име събира в белите извори.

Вие снага тя, що ти отдавна желаеш,

Насън и наяве, обич във теб да роди.

Пее ритъма твой, косите играят,

ръцете ѝ канят, в очите ѝ се потопи...

Вплетени ще търсите брега, музика рисува с теб сега,

Приливът за свобода крещи, а Реката — песента в душата ти.

Все към морето се стреми и сърцето тегли,

Вълна пияна от мъгли и течни багри,

Можеш и с отворени очи да преминеш прага,

Сол звука ще промени и ритъмът ще бяга.

Между дъното и небето има бряг и река, и светлина,

*Всичко се връща в морето,
остава само шепот и смях.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.